

Bodleian Libraries

UNIVERSITY OF OXFORD

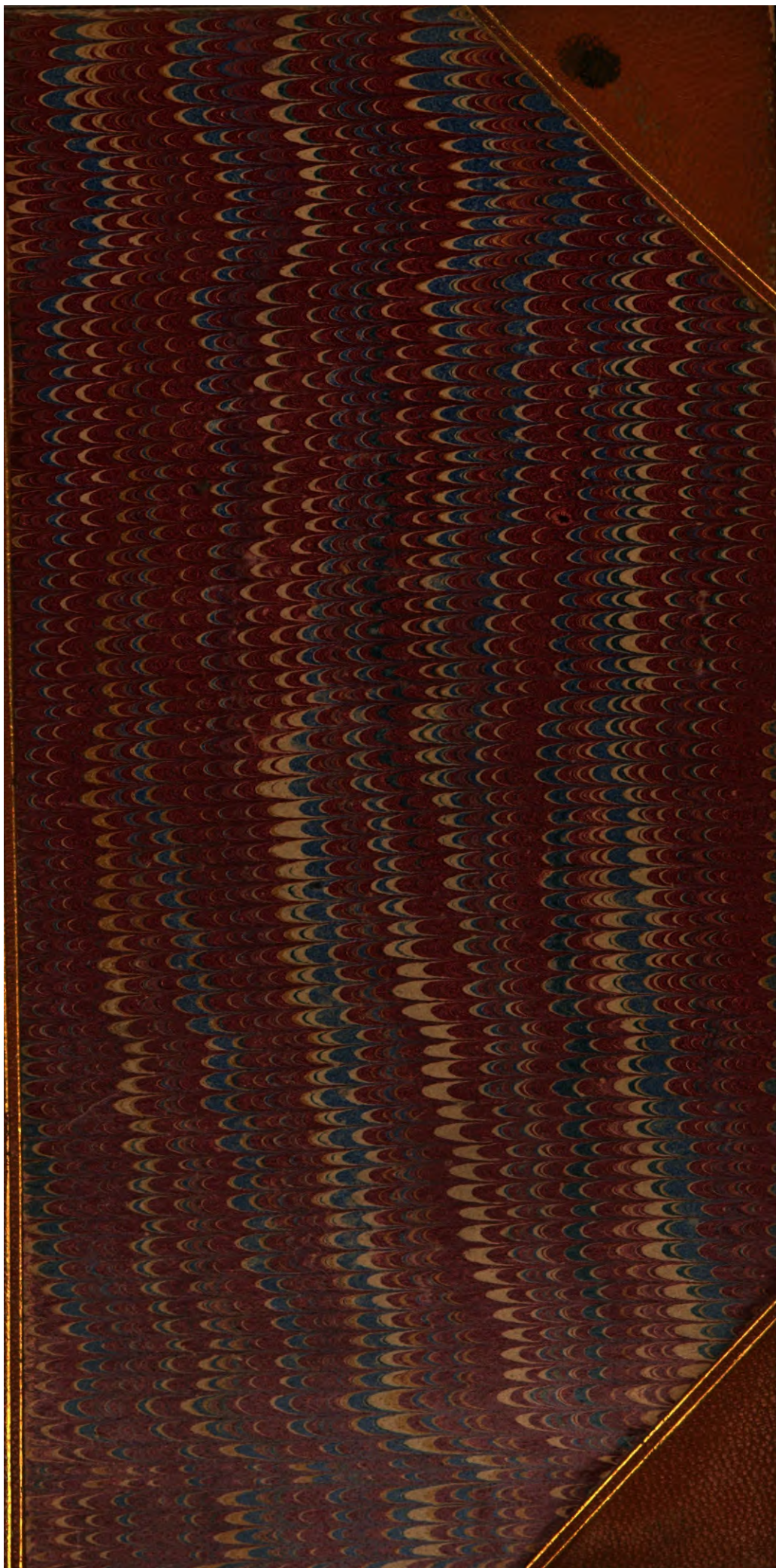
This book is part of the collection held by the Bodleian Libraries and scanned by Google, Inc. for the Google Books Library Project.

For more information see:

<http://www.bodleian.ox.ac.uk/dbooks>

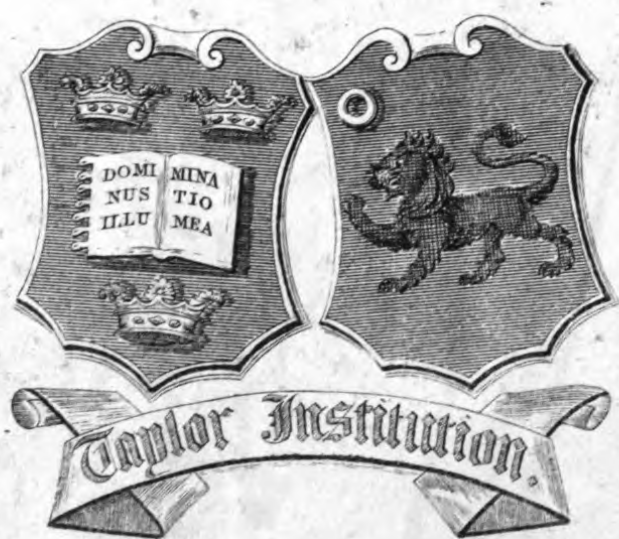

This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 2.0 UK: England & Wales (CC BY-NC-SA 2.0) licence.

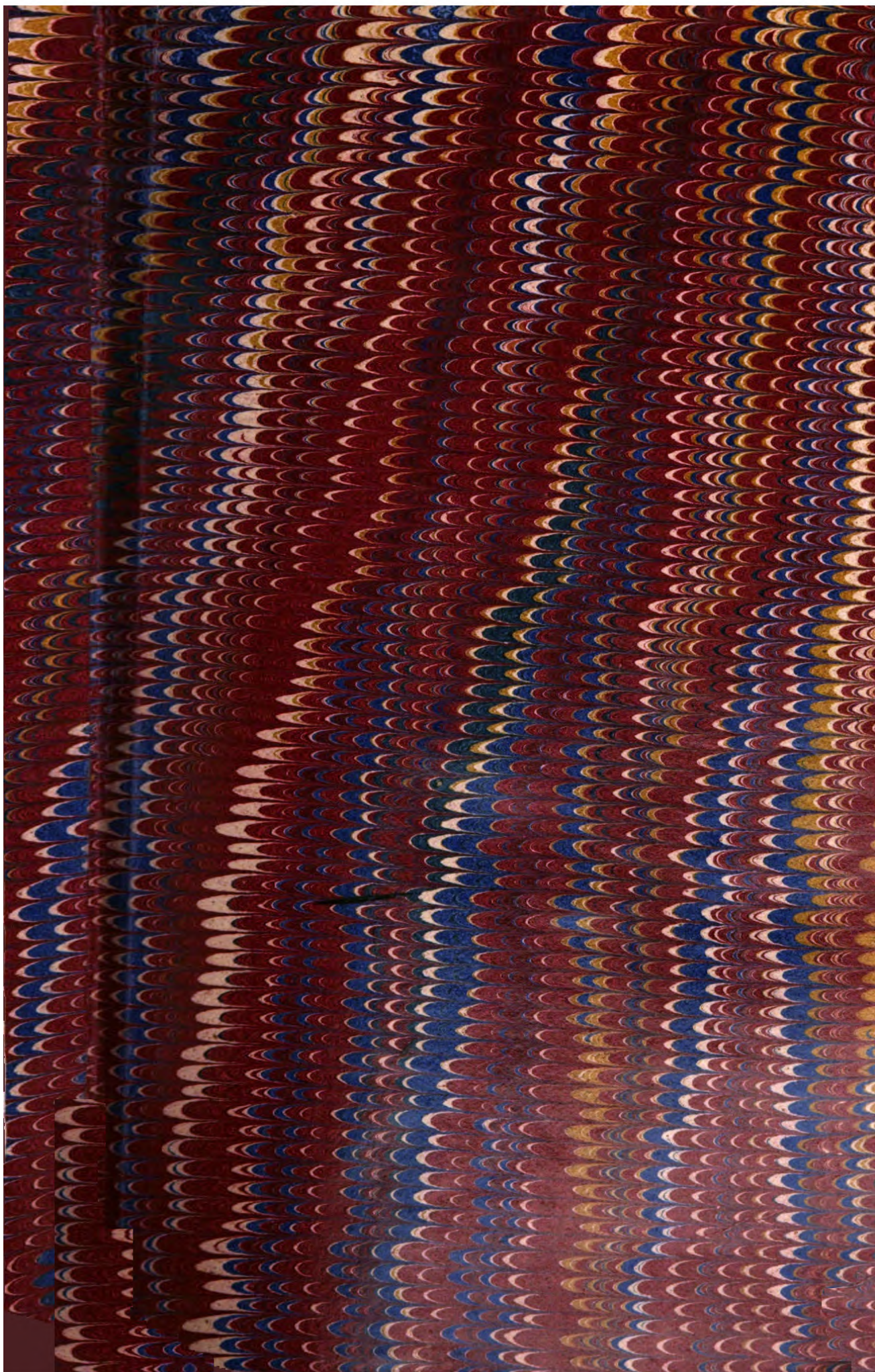

✓ ~~55 f 22c~~

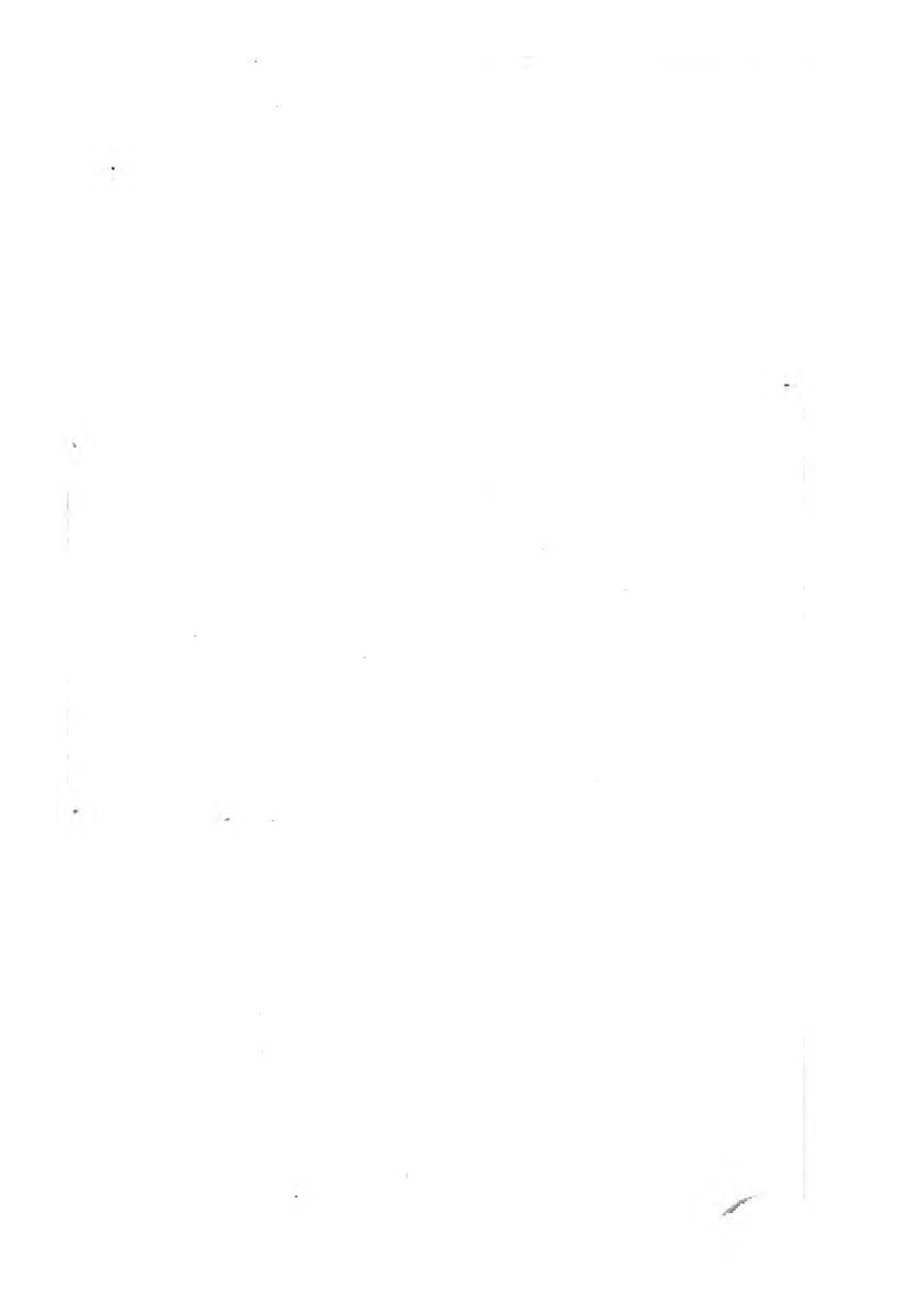
~~283~~ of 13

NOR 6 D BJO 14

Magnhild.

266

5

M a g n h i l d.

En Fortælling

af

Bjørnstjerne Bjørnson.

Kjøbenhavn.

Ensdendalske Boghandels Forlag (F. Høgel & Son).

Græbes Bogtrykkeri.

1877.

I.

Landskabet har høje, bratte Fjæld, hvorover netop nu gaar et bortdragende Uvejr. Dalen er trang og i bestandige Bøjninger. En strid Elv bøjer med, og langs denne en Vej. Højere oppe i Bakkehældningen ligger selv Gaardene, helst lave, umalede Huse, men mange; flaaet Hø og halvmodne Agre omkring.

Naar de sidste Dalbøjninger er klarede, ses Fjorden. Den ligger nu blank under opad dragende Taage. Fjælde stænger den saa aldeles, at den synes en Indsjø.

Paa Vejen rusler en Karjolskys frem i den vanlige Dilt. I Karjolen ses en Regnkappe og en Sydvest, og mellem disse et Skjæg, en Næse og et Par Brillen. Paa Bagsædet er en Ruffert surret, og oppe paa denne, baglængs, sidder en voksen Skysjænte, halset ind i et Tørklæde. Hun sidder med dinglende Ben og i grove Sko. Armerne er puttede ind under Tørklædet. Med een Gang giver hun sig til at raabe: „Magnhild! Magnhild!“

Den rejsende vendte sig efter en høj Kvinde i en Regnkaabe, som just havde passeret. Han havde skimtet et langt, fint tegnet Ansigt under Hætten, som var draget over Hovedet; nu saa han hende staa med Begejringen i Munden, stirrende. Da han saa for længe paa hende, blev hun rød. „Jeg kommer indom, straks jeg har faaet sat ind Hesten,“ raabte Skydsjænten. De kjørte.

„Kjære, hvem var hun? —“ spurgte den rejsende.

„Hun er Konen til Sadelmageren nede paa Øren,“ blev der svaret.

Om en Stund var de komne saa langt, at de kunde se Fjorden og de første Huse paa Øren. Skydsjænten stoppede Hesten og steg af. Hun pnyttede først lidt paa den og saa paa sig selv. Det regnede ikke længer, og hun løftede Tørklædet, lagde det sammen og puttede det i en liden Bæske foran paa Karjolen. Under Hovedklædningen stak hun Fingrene ind for at ordne Haaret, der hang i Dotter ned over Kinderne.

„Hun saa underlig ud, hun —“ han pegte bagover. Jænten saa paa ham og nynnede. Saa afbrød hun sig selv: „Huser du den Skreden, du rejste forbi et Par Mil herfra, til Fjælds!“ — „Jeg rejste forbi saa mange Skred.“ — Hun smilte. „Ja; men denne laa paa andre Siden af en Kirke.“ — „Det var en gammel Skred?“ — „Ja; det er længe siden, den gif. Men der

laa hendes Fædrenegaard. Den gled ud, da hun var otte eller ni Aar gammel. Hendes Forældre, Søskende og alt levende paa Gaarden omkom; hun alene reddedes. Skreden tog hende over Elven, og hun blev straks funden, da Folk kom til; hun laa i Uvid. —“

Den rejsende hentsant i Tanker. „Hun maa være bestemt til noget,“ sagde han endelig. Tænten saa op. Hun ventede længe; men deres Blik mødtes ikke. Hun fatte sig paa Kufferten, og de førte videre.

Dalbunden her nede ved Øren blev noget bredere; Gaardene laa paa selve Sletten; der til højre Kirken med Kirkegaarden omkring, noget neden for den selve Øren, et Ladested med en Mængde Huse, især paa eet Stokværk, hvid- og rødmalede, eller slet ikke malede; langs Fjorden laa der Brygger. Et Dampskib røg just; længere borte ved Elvemundingen saas et Par gamle Brigger, som tog Last.

Kirken var ny og var forsøgt opbygget i den gamle norske Trækirkestil. Den rejsende maatte forstaa sig paa det; thi han stansede, saa en Stund paa dens Ydre, steg derpaa af og gik ind gennem Porten og videre ind ad Kirkedøren; baade Port og Dør stod aabne. Han var næppe kommen ind, før det begyndte at ringe; han saa gennem Aabningen et Brudefølge komme op fra Ladestedet. Da han gik ud igjen, var Følget nær ved Kirkegaardsporten, og ved denne stod han, mens det drog forbi:

— Brudgommen, en ældre Mand med et Par store Næver og stort Ansig, Bruden en ung Pige, rundladet og tung. Brudepigerne var alle hvidklædte og med Handsker paa; ingen af dem turde se paa den fremmede anderledes end fra Siden af, de fleste ludedede, een var skjæv, saa godt som ingen rigtig godt skabt.

Deres mandlige Idealer kom senere i graa, brune og sorte Filthatter, i siddende Frakker, Bjækkertter eller Rundtrøjer. Haaret havde de fleste snoet i en Snip foran ved Øret, og for saa vidt de bar Skjæg, var det over og under Hagen. Ansigterne var haarde, Mundene for det meste raa, Tobakken havde farvet de fleste Mundviger; hos nogle dannede den en Kugle i Kinden.

Den rejsende tænkte uvilkaarlig paa hende i Regnskabet. Hendes Historie var Landskabets. Hendes fine, uvakte Udsyn hang fuldt af Længsler, ligesom Sjældene af Regnbygger; alt, han saa, blev til hendes Kamme, baade Landskabet og Folket.

Da han kom nær Vejen, gik Skydsjænten til Vejkaanten, hvor Hesten gnagede. Men endnu, mens hun drog Hesten tilbage ved Bidslet, saa hun ufravendt paa Brudfølget. „Er du forlovet?“ spurgte han smilende. — „Den, som skal have mig, har ikke faaet Øjne,“ svarede hun med et Ødsprog. — „Saa længe du til noget mere end det, du staar i,“ sagde han; „kanskje til

Amerika?" lagde han til. Hun blev forundret; det traf sikkerlig. „Er det for snarere at tjene Rejsepenger, du skytser? Drikkepengene falder rundeligt? Hvad?" Hun blev nu rød. Hun gav ikke et Ord til Svar, men satte sig op med Ryggen mod ham, endnu før han havde steget i Karjolen.

De var snart ved Hotellerne, som laa hvidmalede paa hver Side af Bejen lige ved Indgangen til det egentlige Ladested. De holdt uden for et af dem. Op til Rækbærket stod nogle Sjauere, mest unge Gutter; de havde vel set paa Brudefølget og ventede nu paa rejsende, som skulde til Dampskibet. Den kommende steg af og gik ind, mens Tænten gav sig til at løse Rufferten. Under dette maa der være budt hende Hjælp; thi da den rejsende kom til Vinduet, saa han hende skubbe en lang Loban i kort Trøje fra sig. Ventelig sagde han noget raat i det samme og fik Svar af samme Slags; thi de andre slog i en skraldende Latter. Tænten kom gaaende med den svære Ruffert. Den rejsende aabnede Døren for hende, og hun lo, da hun mødte ham. Mens han tællede sammen Penger til hende, sagde han: „Jeg er enig med dig, Rønnaug, i, at du bør komme afsted til Amerika saa snart som muligt." Hun fik to Species i Drikkepenge; „jeg lægger min Skjærv til," sagde han og var alvorlig. Hun saa med aabne Øjne og aaben

Mund paa ham, tog Bengerne og takkede, foer derpaa op i Gaaret med begge Hænder; thi det var atter faldet frem. Men derved mistede hun nogle af de Benger, hun havde i den ene halv-knyttede Næve. Hun bøjede sig efter disse, hvorved nogle Hægter gik op i hendes Livstykke, saa Tørklædet løste sig, og en Snip faldt ud; thi der var knyttet noget i den, saa den var tung. Mens hun stillede med dette, mistede hun atter Benger. Hun kom dog endelig afsted med al sin Overflod, og modtoges straks af raa Spøg. Men denne Gang svarede hun ikke; derimod skottede hun sky ind, da hun i raske Gang drog forbi med Hesten.

Han skulde se hende een Gang til; thi, da han senere drog nedover til Dampskibet, stod hun med Ryggen vendt ud mod Gaden, i en Dør, over hvilken hang et Skilt med Bogstaverne: „Starlie, Sadelmager.“ Han kom nærmere og saa Magnhild staa inde i Gangen. Hun havde endnu ikke faaet Regnskaben af, skjönt det var længe siden Regnen havde hørt op. Endog Hætten havde hun over Hovedet. Magnhild saa ham først og drog sig længer ind, Rønnaug vendte sig og drog sig ogsaa straks ind i Gangen.

Den Kvæld blev Rønnaugs Rejsbillet kjøbt; thi Summen var fuld. Magnhild klædte sig ikke af, da Rønnaug sent tog hjem. Hun sad i en stor Stol i det lille, lave Rum, eller gik op og ned. Og en enkelt

Gang, med det tunge Hoved mod Ruden, sagde hun, halv højt: „Saa maa hun være bestemt til noget.“

II.

Hun havde hørt disse Ord før.

Den første Gang var paa Kirkegaarden hin blæstfulde Vinterdag, hendes fjorten Frænder blev begravne, alle de, hun havde kjær, baade Forældre, Bedsteforældre og Søskende. Hun stod der nu igjen! Blæsten havde hjst og her fejet Sneen af; Gærdestaurerne stak skarpe frem, store Sten saa op, som var de Hoveder paa Uhyrer, der laa med den øvrige Krop i Driven. Vinden peb bag dem i den aabne Kirkegang, hvorfra Skoflerne netop var tagne ud, og ned fra den gamle Trærønne paa Taget skar Klokken med Skrig i Skrig.

Almuen stod blaafrossen omkring med Vaatter paa og tilknappede; Præsten i Sjøstøvler og Skindklæder under Samarien; ogsaa han bar store Vaatter, som han nu fægte med. Han pegte med en af dem paa hende: „— — Det stakkels Barn blev staaende paa sine Fødder, og med Kjælken ved sin Haand førtes hun ned og over den islagte Elv, —

det eneste Bæsen, som Herren vilde frelse! Svortil er hun bestemt? — —"

Hun førte med ham hjem, siddende i hans Fang. Han havde indledet hende til Menighedens Omsorg og tog hende nu „indtil videre" selv med for at foregaa med et godt Exempel. Hun sad lunt op til hans Bels, med de smaa frozne Hænder inde i hans store Baatter ved Siden af hans fede og myge Hænder. Og den hele Tid sad hun og tænkte: Svortil er jeg bestemt, jeg da?

Hun tænkte, hun skulde faa se det, da hun kom ind. Men hun saa intet her, som hun ikke havde set før, uden da hun traadte ind i de indre Rum, hvor især et Piano, som netop spillede, i høj Grad fængslede hende.

Men just derved glemte hun den Tanke, hun steg ind med.

I dette Hus var to Døtre, noget tunge, med smaa runde Hoveder og store lyse Fletter. De havde nylig faaet en Lærerinde, en bleg en, tykfladen, med mere bar Hals, end Magnhild havde set, og med aabne Ermer. Hendes Stemme lød, som var Halsen ikke ren, og Magnhild maatte uvilkaarlig et Par Ganger harke i Stedet for hende; men til ingen Nytte. Lærerinden spurgte om Magnhilds Navn, og om hun kunde læse, og det kunde Magnhild; thi hele hendes

Slægt havde været meget læselysten. Og da foreslog Lærerinden, altid med den samme urene Bilyd i Stemmen, at saa burde hun komme paa Parti med Smaapigerne for at drive disse frem. Magnhild var et Aar ældre end den ældste.

Fruen sad ved Siden af og broderede. Nu saa hun op paa Magnhild og sagde: „Gjærne det,“ og derpaa ludede hun atter over Broderiet. Hun var af Middelsstørrelse, ikke mager, ikke tyk, havde et lille Hoved med lyst Haar. Præsten svær, tung, kom ned, efter at have taget Samarien af; han røg og sagde, idet han gik igjennem Bærelset: „Jeg ser, der kommer et Læs med Fisk,“ og gik videre ud. Den yngste af Tænterne tog atter fat paa sine Scalaer. Magnhild vidste ikke, om hun atter skulde gaa ud i Køkkenet. Hun sad endnu paa Bedkassen ved Dvnen, pint af denne Uvisshed, da man blev kaldt ind i næste Rum for at spise. Alle lagde sit Arbejde sammen, og den lille ved Pianoet lukkede dette. Men da Magnhild var ene og hørte Kniverne rasle, begyndte hun at græde; thi hun havde endnu ikke spist den Dag. Midt under Maaltidet kom Præsten ud fra Spisestuen; thi man var der inde bleven enig om, at han maaske havde kjøbt for lidet Fisk. Han aabnede et Vindue og raabte paa Manden, at han skulde vente, til de havde spist. Han vendte sig for at gaa ind igjen i Spise-

stuen og saa den lille paa Bedkassen. „Er du sulten?“ spurte han. Hun svarede ikke. Han havde levet længe nok blandt Bønder til at forstaa, at hendes Tausshed betød ja, og saa tog han hende ved Haanden med ind til Bordet, hvor der stille blev gjort Plads for hende. Om Eftermiddagen rendte hun paa Kjælke med Jænterne og læste derefter sammen med dem, og fik en Bibelhistorie-Lektie sammen med dem, spiste derpaa Mellemmad sammen med dem og legte atter, til Kvældsmaden kom, som hun spiste ved samme Bord. Hun sov den Natten i en Bænk i Spisestuen og arbejdede Dagen efter sammen med Præstens Døtre.

Hun havde bare de Klæder, hun stod i; men Lærerinden syede en gammel Kjole om til hende; hun fik et Stykke gammelt Vinred efter en af Smaapigerne og gik i Fruens Støvler. Bænken, hun sov i, blev flyttet fra Spisestuen, da denne toges til Rum for et Par Skomagere, som nu skulde „sø Huset i Stand“. Den fattedes i Røkkenet, men stod i Vejen; derpaa ind i Tjenestejænternes Rum, men Døren slog altid imod den, og saa kom den op paa Barnekammeret. Saaledes gik det til, at hun kom til at spise, arbejde og sove sammen med Præstens Døtre; og da der aldrig blev syet egne Klæder til hende, kom hun til at gaa i deres.

Lige saa uventet kom hun til at spille. Det op-

dagedes nemlig, at hun havde mere Anlæg for Musik end Døtrene; saa skulde hun lære for at hjælpe disse.

For sin egen Regning blev hun lang og fik en vakker Sangstemme. Lærerinden øvede den, men fornemmelig i at synge efter Roder, i Begyndelsen bare fordi Lærerinden overhovedet mest holdt sig til det mekaniske, senere tillige fordi det i deres Ensomhed der oppe begyndte at more dem, at hun kunde drive det til en mærkelig Færdighed i at synge fra Bladet. Præsten kunde ligge paa Sofaen (han indtog helst denne Stilling) og le højt, naar Magnhild løb alle Haande Øvelser op og ned som et Egern i et Træ. Det havde for Magnhild den Følge, at hun fik lære mere — ikke af Musik, som man maaske skulde have ventet, men af Kurvefletning.

Paa den Tid nemlig foer det som en Feber i Folk, at Færdighed i Haandarbejde maatte saa Udbredelse blandt Bønderne, og Udsendinger kom ogsaa did til Bygden. Magnhild valgtes til første Elev; hun maatte have mest „Færdighed“. — Efter Kurvefletningen kom den dobbelte Spinderok, efter denne Vævningen, især den mere kunstmæssige, efter denne Broderisøm o. s. v., o. s. v. Hun lærte det altsammen meget hurtigt, d. v. s. hun lærte med Iver, saa længe det gjaldt at sætte sig ind i det; den videre Udvikling morede hende ikke. Men da hun nu skulde lære andre,

baade vorne og Børn, blev det til en Bane, at to Ganger om Ugen maatte hun møde paa Almueskolen, hvor mange da var samlede. Det, som een Gang var ordnet ind som Bane, tænkte hun ikke mere paa. Huset, hun var optaget i, gav hende dette.

Fruen gik sin reglementerede Tur i Køkken, Kjølder og Fjøs, siden broderede hun; hele Huset var gjennembroderet. Man skulde tro, hun var en tyk Edderkop med et lidet rundt Hoved, som hængte sit Spind over Stoler, Borde, Senger, Slæder, Bogner. Sjælden hørte man hendes Stemme; sjælden taltes til hende.

Præsten var meget ældre end Fruen. Hans Ansigt udmærkede sig ved, at det havde saa lidt af Næse og Hage og saa lidt af Øjne, men ellers meget af altsammen. Han havde i sin Tid taget en uheldig Examen og ernæret sig ved Undervisning, til han paa sine ældre Dage blev gift med en af sine fordums Skoleelever, en ret formuende Pige. Da gav han sig til at søge Præstekald, „det eneste, hvori han nogen Sinde havde vist Ihærdighed,“ som han selv spøgende plejede at sige. Efter ti Aars Søgning fik han ogsaa (for ikke længe siden) dette Præstekald, og han kunde vanskeligt gjøre sig Haab om noget andet. Han laa helst paa Sofaen og læste, mest Romaner, men ogsaa Tidsskrifter og Aviser.

Læreren sad i den samme Stol, hvori Magnhild havde set hende den første Dag, gik den samme Tur hen til Kirken og tilbage igjen hver Dag, og var paa Slaget ved sin Gjerning. Hun var efterhaanden bleven overmaade fed, havde fremdeles den bare Hals og de aabne Ermer, havde ogsaa fremdeles hin dæmpede, urene Røst af en Strube, som endnu aldrig nogen Bevægelse havde oprensket.

Præstedøtrene blev store og tunge, efter sin Far, med smaa runde Hoveder, efter sin Mor. Magnhild og de var Venner, d. v. s. de sov i samme Rum, arbejdede, legede og spiste sammen. Der færdedes ikke Tanker der i Bygden. Kom de udenfra, saa var det i al Fald ikke længere end til Kontoret. Præsten meddelte sig ikke. Han læste i det højeste for dem en ny eller gammel Roman, at sige, naar den var morsom.

En Aften sad de samlede om Bordet, Præsten havde givet efter for deres Bønner og læste just højt af „Pickwickklubben“.

Da aabnedes Køkkendøren langsomt, og ind stak et stort, skallet Hoved med bred Stumpnæse og smilende Miner. Et kort Ben i meget vide Buxer sattes ind, derefter et krumt og derfor endnu kortere. Hele Figuren hældede, idet den vendte sig paa dette krumme Ben for at lukke Døren. Han forestillede dem derved Bagsiden af samme store Hoved med en liden Rand

Haar nedentil, en firskaaen Ryg, en uforholdsmæssig Bagdel, kun til Hælsten dækket af en Bjækkert. Atter gjorde han en hældende Bending imod dem og bød atter sit smilende Ansigt med Stumpnæsen. Pigebørnene ludede stærkt over sine Haandarbejder; en undertrykt Røis kom op fra den ene Søm, en do. fra den andre.

„Er det Sadelmageren?“ spurte Præsten og rejste sig.

„Ja,“ svarede der, og han hinkede frem og gav en Næve, saa overordentlig stor og med saa brede runde Fingerender, at Præsten uvilkaarlig maatte se paa den, da han tog den. Næven bødes videre; og da Turen kom til Magnhild, brast hun ud i Latter, just som hendes Haand forsvandt i hans. Den ene Latterfalve paa den andre hørtes og undertryktes. Præsten skyndte sig at sige, at de læste „Pickwickklubben“. „Aa-haa!“ svarede Sadelmageren; „ja, den er nok til at le ad.“ —

„Har De læst den?“ spurte Præsten. — „Ja, de Nar, jeg var i Amerika, læste jeg de fleste engelske Forfattere; jeg har dem saamænd i mit Hus allesammen,“ svarede han og gav sig til at fortælle om de billige Folkeudgaver, man der kunde faa Tag i. Unge Pigers Latter er ikke saa let at faa dæmpet; den holdt paa at sprute op igjen, endnu da Sadelmageren havde faaet en Bibe, og Læsningen var bleven forstet. Nu havde de jo Paaskud. Præsten blev om en Stund træt og vilde slutte, og Sadelmageren bød sig til at

læse videre, og virkelig gjorde han det. Han læste paa en tør, rolig Maade og med en saa uvant Udtale af de forekommende Person- og Stednavne, at Textens egen Moro blev uimodstaaelig; selv Præsten stemte i den Latter, som nu ingen længer holdt tilbage. Tænterne gjorde sig ikke Rede for, hvorfor alle maatte le; endnu da de var komne op for at lægge sig, lod de, og under Afslædningen gik de efter Sadelmageren, hilsende og talte efter ham, nævnte de fremmede Ord med hans (engelske) Udtale; Magnhild var flinkest i Efterhærmingen; hun havde lagt Mærke til mest.

Den Gang var hun femten, i sit sextende Aar.

Den næste Dag var de i hver liden Fritid i Spisestuen, som nu ej længer var Spisestue, men et Bærksted. Sadelmageren fortalte om et mangeaarigt Ophold i Amerika, og fra sine Rejser i England og Tyskland; han fortalte uden at afbryde sit Arbejde, og altid med indblandet Spøg. En bestandig Rnis af hans Tilhørerinder fulgte Fortællingen. De mærkede næppe selv, hvorledes de efterhaanden hørte op med at le ad ham og i Stedet ad Biddet i hans Tale; ej heller mærkede de før senere, hvad de altsammen lærte af ham. Han blev i den Grad savnet, da han rejste, at Taler om ham optog mere end Halvdelen af deres Samvær mange Dage efter og døde aldrig ganske ud.

To Ting havde gjort det stærkeste Indtryk paa

Magnhild. Det første var de engelske og tyske Sange, han havde sunget for dem. Hun havde ikke skjønned Texten, uden maaske stykkevis; men hvor havde ikke Melodierne fængslet! — Under Salmesangen en Søndag havde de først mærket sig, at Skarlie havde en vakker Røst. Nu maatte han idelig synge. Disse fremmede Melodier, hidslagrende fra et fyldigere Liv, friere Forhold, større Forestillinger hang igjen i Magnhilds Sind hele Sommeren. De var de første Billeder, som vakte virkelig Længsel. Man kan ogsaa sige, at det var første Gang, hun fattede, hvad Sang var. Hun greb sig selv i en Dag, hun atter sang de evindelige Scalaer, for derpaa at begynde Nodestyngningen, at hun følte denne melodiløse Sang som Vinger mod et Bur, at den slagrede op og ned mod Bæggerne, Binduerne, Dørerne i bestandig og forgjæves Trang — ja, til sidst, at den dalede som Spindelvæv over Møblerne. Hans Sange kunde hun sidde alene med ude! Mens hun nynnede dem, slog Skogfarverne sammen i eet Billede; og dette havde hun aldrig før opdaget. Det tætte, stærke i Trækroner over og under Trækroner, hele Fjældvæggen opover, ligesom overvældede hende; Elvesusen drog.

Det andet, som havde gjort saa stærkt Indtryk paa hende og her spillede med, var hans Fortælling om, hvorfor han var bleven halt. Han havde i

Amerika som ung Mand bjærget en 12aars Gut af et brændende Hus; han var styrtet med Gutten under det styrte Hus. Begge var dragne frem, Skarlie med et knust Ben, men Gutten uskadt. Nu var han en af Amerikas betydelige Mænd. Han skulde reddes, „han var bestemt til noget.“

Denne Mindelse —! Tanken paa hendes egen Bestemmelse havde hidtil ligget i Kirkegaardens Vinterklædning, i Frost, Graad og stærende Klokkelang; den havde været noget mørkt. Nu flyttede den over i store Byer hinsides Havene, mellem Skibe, brændende Huse, Sange, store Skæbner. Fra den Tid drømte hun om det, hun var bestemt til, som fjærnt og stort.

III.

Sent den Sommer blev alle tre Jænter konfirmerede. For dem alle kom det som noget saa givet, at det, som mest beskæftigede dem, var, hvad de skulde faa for en Klædning til den højtidelige Dag. Magnhild, som endnu aldrig havde baaret en Klædning, der var skaaren og syet for hende, undredes, om hun nu skulde faa en saadan. Nej. Smaapigerne fik Silkekjole, hun omshet en gammel sort Kjole, som var bleven for liden til Fruen.

Den var for kort baade i Liv og Længde; men det mærkede hun næppe. Hun fik et lidet farvet Silketørklæde om Halsen af Lærerinden og en Sølje; hun laante Fruens Hverdagsshawl; et Par Handsker laante Lærerinden hende.

Hendes indre Beredelse var ikke større end den ydre.

Dagen gled godsligt af uden særegen Bevægelse. Religiøse Stemninger var paa Præstegaarden, som vel ellers i Bygden, en rolig Banefag. Der blev grædt en Del i Kirken, Præsten gav Vin og en Skaal ved Bordet, og der taltes lidt om, hvad der nu skulde blive af Magnhild. Det sidste virkede saa vidt, at hun efter Kaffen gik ud og satte sig for sig selv. Hun stirrede over mod den brede Sten- og Sandstriben midt i det klædte Fjæld, til sidst mod den vældige Ur midt i Sletten; thi der havde hendes Hjem staaet.

Smaasøskendene stod for hende, det ene lyse Ansigt ved Siden af det andre. Hendes Mor kom ogsaa; det tungsindige Dje hvilte over hende; Furen om Munden saa hun atter. Hendes milde Stemme, vakre Salmefang flød omkring hende. De havde just i Kirken i Dag sunget en af de Salmer, hun plejede at synge. Faderen sad atter ved Bænken med sit Sølvarbejde, hvori han var en Mester. En Bog eller et Blad laa ved Siden; han stansede med Arbejdet nu og da, skottede ned i sin Læsning eller bladede om. Hans

lange, fine Nafyn vendte sig imellem mod Stuen og Bæfenerne deri. De gamle Bedsteforældre sad i Stuen ved Siden af. Bedstemoderen ruslede efter en god Bit til Magnhild, imens den anden gamle fortalte hende et Eventyr. Hunden laa og strakte sig ved Gruen, lurvet og graa. Dens Nl var det sidste af levende Køst, hun havde hørt bag sig, da hun førtes nedover. Den gruelige Dag dækkede atter det hele Barndomsbillede med Nat, Torden og Rystelse. Hun dækkede sit Nafyn og brast i Graad.

Sadelmagerens Biser kom vuggende; Savn, uklare Billeder. Af de halvforstaaede Biser og af hans Fortællinger, hvortil hun ofte satte gale Forudsætninger, drog det i broget Mængde forbi, og træet af Dagens Tanker, Bevægelser og Længsler, — tom, overgivet, sovneede hun ind.

Om Kvælden kom Rønnaug, som de havde lært at kjende under Forberedelsen til Konfirmationen; hun tjente i Nærheden og havde fri paa Grund af Dagen. Hun førte med sig en Skof af Historier om Elskovshandler i Bygden; de lidet vidende Jænter paa Præstegaarden sad med forundrede Øjne og hørte. Hun voldte, at den yngste fik Rist i sin nye Silkekjole. Rønnaug rullede sig ned over Bafferne med en saa ubegribelig Hurtighed, at hun flere Ganger maatte gjentage det og fik Præstedatteren efter.

Siden kom hun ofte om Kvælderne efter Arbejdets Slut. De fandt alle Glæde i hendes ustyrlige Overgivenhed. Hun var sund og rund som en Fole, havde næppe Klæder til at skjule sig med, fordi hun rev dem i Stykker, og et uendeligt Arbejde havde hun med Haaret, som altid laa hende frem i Ansigtet, fordi hun aldrig havde sat det ordentlig op. Naar hun lo, og det gjorde hun alt i eet, kastede hun Hovedet noget bagover, saa de gjennem en Række Tænder, hvide som et Hovdyrs, saa hende langt ned i Halsen.

Skarlæ kom igjen om Høsten. Der var Forskjel paa den Modtagelse, han fik nu og forrige Gang. De stod alle tre om hans Glæde, de bar ind hans Sager, trods hans leende Bægning, de lo, da han stod i Forstuen for at tage Pelsen af.

En Uendelighed af Spørsmaal haglede ned over ham, første Gang de sad hos ham i hans Arbejdsrum; det var opsparede Uklarheder og Tvil fra det, han sidst havde fortalt, — ogsaa adskilligt ellers, som de tænkte ham i Stand til at løse. Om saa Ting i Bygden havde han den vanlige Mening, — men bøjede af i en Spøg, naar man vilde have for nøje Betsked. Var han alene med Magnhild, kunde han ytre sig noget friere; i Begyndelsen forsigtig, men efterhaanden stærkere.

Hun havde aldrig lagt Kritik paa nogen af sine

Omgiweller; nu lo hun snart med ham over Præstens sidste Præken eller hans dovne Liv, ogsaa over Fruens Edderkoppevirkfomhed, fordi han skildrede det faa muntert. Lærerindens „fede Ko“, selv Beninderens „gule, runde Hoveder“ kunde hun le ad; thi Spøgen, hvormed han tegnede, var for overraskende ny; — hun mærkede ikke, at denne Spøg lidt efter lidt løfte Jorden omkring hende.

Den paa Landet faa vanlige Tidsfordriv: at skylde en ung Pige for Forelskelse, vendte sig imidlertid temmelig uventet mod Magnhild; man kaldte hende „Sadelmagerens Kone“, fordi hun altid sad hos ham. Han fik selv høre det og kaldte hende da ogsaa straks selv „sin Kone“, „sin lange Kone“, „sin blonde Kone“, „sin meget unge Kone“.

Den følgende Sommer drog Præstedøtrene til Byen for videre at uddanne sig. Lærerinden blev „foreløbig“ tilbage.

Sadelmageren kom atter om Høsten for at fuldføre sit Arbejde. Magnhild var følgende nu oftere alene med ham. Han var muntre end nogen Sinde. En Spøg, han ofte gjentog, var den at rejse Jorden rundt med „sin unge Kone“. De havde en skrækkelig Mængde Rejseuheld, og meget mærkeligt faa de, som han udførlig skildrede, og som havde Selvoplevelsens Bærd. Men paa det allermorsomste stak faa Billederne

af de to rejsende frem, — han haltende i Forvejen med en Rejsevæske, og hun efter i Regnkaabe og med Paraply, sær over Hede, over Støv, over Tørst, træt og inderlig kjed ham. Saa hvilede de ud i hans lille Hus paa Øren, hvor hun gjorde alt, hvad hun lystede, og indrettede sig som en Prinsesse.

Det er ikke til at beskrive, det Ansigt, Præsten fik paa, da Sadelmageren en Kvæld kom op paa Kontoret og satte sig foran ham og efter en trofkyldig Indledning spurte: om Præsten havde noget imod, at Magnhild blev hans Kone? Præsten laa paa Sofaen og røg; han tabte Biben af Munden, Haanden sank med den, det fede Ansigt slappedes til en Dejs, hvori Djene stak tankeløse som to Rosiner, — indtil han med een Gang gav et Ryk, det knagede og smald i en hel Del Springfjedrer under ham; Bogen, som laa endevendt over hans Knæ, gled ned, Sadelmageren tog den smilende op og bladede i den. Præsten havde rejst sig. „Hvad siger Magnhild til det?“ Sadelmageren saa smilende op: „Jeg havde naturligvis ikke spurt, hvis hun ikke kunde tænkes at blive enig med mig om det.“ Præsten tog Biben til Munden og dampede affted. Han blev efterhaanden noget roligere, og uden at stanse sin Gang sagde han: „Egentlig veed

jeg ikke, hvad der skal bli af den Jænten." Sadelmageren saa atter i Bejret fra den Bog, han bladede i, og som han nu lagde væk: „Det er jo mere et Slags Adoption end et Giftermaal. Hun kan nede hos mig udvikle sig til, hvad hun selv vil." Præsten saa paa ham, pustede og gif — og pustede. „Ja, de er jo en formuende Mand?" — „Nu, om ikke formuende, saa har jeg nok til at gifte mig paa." Han lo.

Men der var noget i Latteren, noget, som ikke ganske behagede Præsten. Ej heller likte han den ligegyldige Maade, han lod, som han tog Sagen paa. Han likte allermindst at blive saa overrasket. „Jeg maa tale med min Hustru om dette," sagde han og stønnede. „Det maa jeg," lagde han sikrere til; — „og med Magnhild," kom det efter.

„Naturligvis," sagde den anden og rejste sig.

En Stund efter sad Fruen, hvor Sadelmageren havde siddet. Hun lod begge Hænder hvile aabne paa sit Sang og stirrede efter sin op og ned dampende Tegteherre. „Ja, hvad synes du?" gjentog han og stansede foran hende. Han fik intet Svar og gif igjen. „Han er altfor gammel," sagde hun endelig. — „Og bestemt meget slu?" lagde Præsten til. Han stansede nær ved hende og hviskede. „Jungen veed egentlig, hvor han kommer fra, eller hvorfor han netop vil være her.

Han kunde jo have stort Bærksted i en stor By. —
Formuende og en flink Hund!"

Præsten talte til daglig ikke det fineste Sprog.

„Nej, at hun har ladet sig besnakke til dette,"
hviskede Fruen. — „Besnakke! Just Ordet: besnakke!"
gjentog Præsten og knipsede med Fingrene, „besnakke!"
Han dampede afsted.

„Jeg har saa ondt af hende!" sagde Fruen, og
nogle Taarer faldt. Dette tog Præsten: „Hør, Mut-
ter, vi skal tale med hende, vi to!" og skred tungt afsted.

En Stund efter stod Magnhild inden for Kontor-
døren, undrende paa, hvad de vilde hende. Præsten
begyndte: „Er det virkelig sandt, Magnhild, at du er
gaaet ind paa at være Konen til denne Sadelmager-
kroppen?" Præsten brugte ofte hin Fællesbetegnelse:
„Kroppen" i Stedet for at nævne Navn. Magnhild blev
saa rød, som hun vel aldrig endnu havde været. Dette
opfattede begge som en Tilstaaelse. „Hvorfor kommer
du ikke til os med slikt?" sagde Præsten ærgerlig.
„Det er saa underligt af dig, Magnhild," sagde Fruen
og græd. Magnhild var rent forfærdet.

„Vil du virkelig have ham?" spurte Præsten og
stillede sig afgjørende op foran hende. Nu var jo
Magnhild aldrig bleven vant til Fortrolighed. Spurt
saaledes turde hun heller ikke nu ligefrem give sig til
at fortælle, at fra først af havde det været Spas; at

hun fiden vel havde anet Alvor, men at det bestandig paa ny var blevet opblandet med Spas, saa hun ikke havde brydt sig videre med at sige imod. Hvorledes kunde hun, mens Præsten stod over hende, begynde paa en slig lang Fortælling? Og saa begyndte hun i Stedet for at græde.

Nu, — pine hende vilde jo Præsten ikke. Gjort var gjort. Han havde ondt af hende, og saa vilde han i sin Hjærtensgodhed hjælpe hende med at lægge Grunde opunder hendes Balg. Skarlie var jo en meget formuende Mand, sagde han, og hun en fattig Jænte; hun kunde vist ikke vente bedre Parti for saa vidt. Gammel var han; men han havde selv sagt, at han betragtede det mere som en Adoption end som et Giftermaal; han vilde hendes Lykke.

Men alt dette kunde Magnhild ikke taale at høre paa, og saa sprang hun paa Døren. Der ude paa Gangen faldt hun i en Graad, som skulde Hjærtet bryde; hun maatte op paa Mørkloftet med den for ikke at gjøre Styr. Og der oppe fik hendes Sorg efterhaanden et Slags Bevidsthed. Det var ikke over, at Sadelmageren vilde have hende, at hun sørgede; det var over, at Præsten og Fruen ikke vilde have hende.

Saa havde hun opfattet det.

Da Lærerinden blev underrettet om Sagen, var hun rent uenig med Fruen, der ikke kunde forstaa sig

paa Magnhild; thi det kunde Lærereninde seaa udmærket. Han var en aandsfuld Mand, virkelig vittig. Han var rig, lystig, lidt sthg, ja; men det var det ikke seaa nøje med nede paa Dren. (Hendes bogstavelige Ord.) Og i den Tone talte hun ogsaa med Magnhild, da det endelig lykkedes at seaa fat i hende. Magnhild var forgrædt og brød ud igjen i ny Graad; men hun sagde ikke et Ord.

Præsten ytrede paa en temmelig kort Maade til Sadelmageren, at da det nu engang var seaa, blev det bedst, han gjorde Fortgang. Sadelmageren ønskede selv dette; han var ogsaa færdig med sit Arbejde. Hvor meget han end prøvede paa at seaa Magnhild i Tale, fik han hende ikke engang at se. Han maatte altsaa rejse foruden.

Magnhild viste sig de følgende Dager hverken i Stuen eller ved Bordet. Ingen søgte hende for at tale med hende; Lærereninde fandt det seaa naturligt, at hun lige over for noget seaa alvorligt vilde være alene.

En Dag overraskedes de af, at Posten bragte et Brev og en stor Pække til Magnhild. Brevet lød:

„For at føre vor kostelige Spas til Ende, kjære Magnhild, er jeg rejst hid ned. Mit Hus blev malet i Sommer, udvendig og indvendig, en Spas, som nu næsten tager sig ud som Alvor, — ikke sandt?

Senger, Møbler, Sengklæder o. s. v. handler jeg med, saa jeg nu kan kjøbe dem af mig selv. Naar jeg betænkter Djemedet, bliver det den morsomste Handel, jeg nogen Tid har gjort.

Kan du huske, hvor vi lo, den Gang jeg maalte dig, for endelig at bevise, hvor meget for kort din Kjole var i Livet, hvor meget for vid over Skuldrene, hvor meget for stut i Skjorterne? Tilfældig nedskrev jeg dine Maal, og efter disse lader jeg nu sy:

1 sort Silkekjole (Lyonertast),

1 brun (Kashemir),

1 blaa (af let uldent Stof).

Som jeg altid har sagt dig, tror jeg, blaat klæder dig bedst.

Disse Sager er ikke uden videre færdige; de kommer derfor først ved Lejlighed.

Undet, du maaske trænger til, har jeg telegraferet efter til Bergen, straks jeg kom ned; der er alt slikt at faa færdigt. Du faar det ventelig med samme Post, hvormed du faar dette Brev.

Som du ser (og fremdeles skal se) følger der adskillig Spas med det at blive gift. Jeg har saaledes i Dag opsat mit Testamente og i dette bestemt dig til min Arving.

Med ærbødig Hilsen til Præsten og Præstens

ærede Familie, tegner jeg mig din underdanige Spas-
mager,

T. Skarlie.

Magnhild var tyet helt op paa Mørkloftet med
baade Brevet og den store Paffe. Hun havde styrtet
sig i Brevet og kom op af Læsningen forvirret og
ræd, rev Paffen op og fandt flere Sæt af alt, som
udgjør en Kvindes Underklædning. Hun hev det til
alle Sider, blussende rød, harm, skamfuld. Hun satte
sig ned og storgræd.

Nu havde hun Mod til at tale! Hun sprang
ned til Fruen, kastede sig om hendes Hals, hvistede:
„Om Forladelse!“ puttede Brevet til hende og for-
svandt.

Fruen forstod ikke hendes: „Om Forladelse!“, men
vel, at hun græd og var i stor Bevægelse tog Brevet
og læste. Det var underligt i Formen, syntes hun;
men Indholdet saa meget klarere; thi dette var en
ældre, fornuftig Mands Omsorg, og al Værd.
Det tiltalte en gammel Husmoder, og hun gik til
Præsten med det. Han fandt det samme; han be-
gyndte at tro, at med denne underlige Mand maatte
hun kunne blive lykkelig. Fruen søgte Magnhild over-
alt for at sige hende, at baade Præsten og hun fandt,
at dette lovede godt. Man fortalte, at Magnhild var

paa Mørkloftet, hvorfor Fruen tog paa sig (thi det var foldt) og gik did op. Hun traf Lærerinden, som hun tog med. De saa ikke Magnhild, men Sagerne, som var kastede ud over Gulv, Kasser og Kufferter. De samlede dem sammen, talte dem, mønstrede dem og fandt dem udmærkede. De forstod, at en saadan Gave kunde gjøre en ung Pige forlegen; men han var jo en ældre Mand, som havde Lov til at tage Tingen faderlig. Dette sagde de hende, da de endelig fandt hende. Og hun — havde ikke længere Mod til at være fortrolig. Det kom deraf, at Fruen, understøttet af Lærerinden, talte, hvad de selv kaldte forstandige Ord til hende. Hun maatte ikke være stolt, men huske, at hun var den fattige Pige, som ingen Frænder og Fremtid havde.

I Dagerne derpaa havde hun en lønlig Kamp. Men hun var uden Fremfærd. Hvor skulde hun ogsaa have faaet den ifra? Hvor skulde hun hen, naar Præstens saa øjensynlig var blevet træt af hende?

Noget efter kom en Kasse, som havde hendes Kjoler m. m. Magnhild lod den staa; men Lærerinden, som forstod saa godt denne Blyhed, drog Om-sorg for at faa den aabnet. Hun og Fruen tog ud Stykke for Stykke, og ikke længe efter stod Magnhild i Kjole efter Kjole foran det store Spejl i Stuen. Dørerne var stængte, Fruen og Lærerinden meget ivrige.

Til sidst kom den sorte Silkes, og Magnhild var efterhaand ikke længer ligegyldig. Hun følte et rødmende Behag i at se i Spejlet sin egen Figur, omfattet af fint Tøj. Hun opdagede sig selv Stykke for Stykke. Om det var Ansigtet, saa havde hun ikke før i Dag saa helt lagt Mærke til, at deres, som hun nu saa ved Siden af sig, var sammenslydende, mens hendes — — Hun saa med den Sans, som en smuk Klædning, der sad godt, i Djebkliffet vakte.

Dette Billede af hende selv stod i Dager for hende. Hun vogtede sig for at forstyrre det ved at se i noget Spejl. Atter samlede de gamle Drømme, de, der gik over Havet til noget fremmed og stort.

Men Giftermaalet? Det skød hun i slige Stemninger fra sig som en Overgangsbro, der drages i Land, naar den er brugt. Hvorledes hun kunde det? — Ja, hvor mange Ganger i de Aar, som fulgte, stansede hun ikke og tænkte efter! Men det blev hende altid lige ubegribeligt.

Hun var ikke at formaa til at tage paa sig en af de nye Kjoler, den Dag Skarlie skulde komme, ej heller til at gaa ud og tage imod ham; tværtom gjemte hun sig bort. Senere og tilfældig kom hun frem. Konsekvent behandlede hun baade Giftermaalet og ham som noget, der ikke kom hende ved.

Skarlie var munter; baade Fruen og Præsten

føjte nemlig at bøde paa Magnhilds Mangel paa Høflighed, og han imødefom dem paa en vindende Maade. Lærerinden fandt ham ligefrem elskværdig.

Magnhild sad den anden Kvæld i Spisestuen og ordnede nogle Sager, som hørte til Haandgjernings-skolen, og som nu skulde afleveres. Hun var alene, og Starlie kom sagte og smilende, lukkede Døren langsomt bag sig og satte sig ned ved hendes Side. Hun følte Sadelmagerlugten, men saa ikke op. Han talte længe om ligegyldige Ting, saa hendes Mandedræt atter begyndte at gaa rolig; hun vaagede til sidst endog at se ned paa ham; thi han sad fremoverludet og røg. Hun saa Skallehovedet, et busket Bryn og det yderste af Klumpnæsen; dernæst hans store Næver og de for samme saa ejendommelige Negler; de laa nemlig vel formede dybt nede i Kjødets, der overalt, altsaa ogsaa foran, omgav dem som en rund, tyk Kamme. Under deres forreste Del var Smuds, — noget, Lærerinden, der selv havde smukke Hænder, havde gjort Eleverne opmærksomme paa som en Dødsfynd. Hun saa paa de rødlig, strittende Haar, der overalt dækkede disse Næver. Han havde tiet en Stund; men som om han følte sig beskuet, rettede han sig, og med Smil strakte han en af disse Næver mod hende: „Jo, jo, Magnhild! —“ han lagde den over begge hendes. Det gav et Ryk i hende, og umiddelbart derefter sad

hun som lam; hun kunde ingen Bevægelse, ingen Tanke faa frem, uden den, at en stor Hummer havde taget Tag. Hans Hoved kom nærmere; Djnene var ogsaa en Hummers, de stak. Dette havde hun aldrig set i dem før, hun sprang op. Han sad igjen; hun saa sig ikke tilbage, men gav sig i Færd med en anden Del af Haandgjerningsgjenstandene, der hun stod. Hun forlod altsaa dog ikke Rummet; en Stund efter gjorde han det.

Lærerinden pyntede hende den næste Dag; ogsaa Fruen kom til Stede, hun havde Glæde af det, sagde hun. Magnhild lod alt gjøre med sig uden at røre sig, uden et Ords Lyd og uden en Taare.

Vigesaa i Stuen. Hun sad ubevægelig. Der var nu kommet noget til, som lignede Trods. Nogle Tjenere og Husmænd sad og stod ved Køkkendøren, og i denne, som var paa Gløtt, saa hun Barnehoveder. Klokkeren istemte Sangen, strax Præsten kom ned.

Hun saa ikke paa sin Brudgom. Præsten rørte ved de ømme Strænge; Fruen græd, ogsaa Lærerinden; men Magnhilds Kulde følede baade ham og dem. Talen blev kort og almindelig. Bag efter tør Uhykønskning og pinlig Taushed. Selv Sabelmageren havde tabt sit Smil. Det kom frelsende, at der skulde spises.

Ude i Maaltidet vilde Præsten foreslaa en Skaal

og begyndte: „Kjære Magnhild! jeg haaber, du intet har imod os — —,” han kom ikke længer; thi her braft Magnhild i en saa voldsom Graad, at den efterhaanden drog Fruen, Lærerinden, ja selv Præsten ind med og for en Stund stansede alt. Præsten kunde langt om længe alene lægge til: „Tænk paa os!” Men her igjen samme hjerteskærende Graad, saa der ingen Staal blev druffet. Hvad nu dette egentlig var, klarede sig ikke for nogen af dem, uden maaske for Brudgommen; han var stille.

Bed Desserten kom en af Pigerne ind og hvistede nogle Ord til Bruden. Det var Rønnaug, som vilde sige hende Farvel; hun havde ventet, lige fra de gik til Bords, og hun kunde ikke længer. Magnhild gik ud. Rønnaug stod uden for Bislaget, meget forfrossen; hun havde ikke villet være i Bejen inde, sagde hun. Hun saa paa Brudens Kjole og fandt den over al Maade fin; hun drog en Waatte af sig og strøg paa den med Baghaanden. „Ja, han er nok rig,” sagde hun; „men ikke om de havde givet mig en Stak af Sølv, vilde jeg . . .,” og hun søjede noget til, som ikke her kan gjengives, og hvorfor Magnhild med blussende Ansigt tildelte hende en ordentlig Ørfig. Tørklædet bødede den noget af; men den var særdeles vel ment.

Magnhild kom ind igjen og satte sig, dog ikke

paa sin Plads hos Brudgommen, men paa en Stol ved Vinduet; hun vilde ikke spise mere, sagde hun. Det nyttede ikke, at man bad hende i det mindste at være med, til de andre var færdige; hun kunde ikke, sagde hun.

Opruddet fulgte kort efter Kaffen. En Omstændighed kom imellem, som dæmpede Bevægelsen, af hvad Art den end kunde blive. Det var, at Brudgommen, i Hasten seende ud som et laaddent Dyr, kom ind bærende paa en Skindkaabe, Foer-Støvler, Kuffe, Kysse, Skindhandsker, Muffe. Alt lod han dale foran Magnhilds Fødder, sigende med tørt Alvor: „Jeg lægger dette for dine Fødder!“ Der udbrød en Latter, som selv Magnhild maatte stemme i. Alle samlede sig om Sagerne, som laa spredte paa Gulvetæppet, og alle tabte sig i Ros. Det var øjensynlig heller ikke hende ubehageligt foran en Winterrejse, hvortil hun havde faaet Løfte paa at laane en hel Del, at se en slig Foræring blive væltet ud.

Lidt efter stod hun i sin blaa Kjole, og saa vidt Barn eller Kvinde var hun, at hun fandt det morsomt. Umiddelbart derpaa blev det nye Kejsertøj Stykke for Stykke taget paa under alles Deltagelse, der naaede sin Højde, da Magnhild blev draget frem foran Spejlet for at kunne se sig selv. Hesten var ført frem, og Skarlie kom netop, ogsaa rejseklædt, i Hundskindspels, Rensdyrsko og do. Lægger

og flad Skindhue. Han var næsten lige bred som lang, og for at vække Latter hinkede han hen til Spejlet og stillede sig med tørt Ansigt ved Siden af Magnhild. Alle lo, hun selv med, — men for strax at blive aldeles taus. Denne Tausshed laa endnu over Afskeden. Først da Præstegaarden var forladt, brast hun atter i Graad.

Hun saa paa den snedækkede Grushaug over hendes Hjem, men mat, som var der ogsaa i hende selv dækket med Grus og Sne.

Bejret var koldt. Dalen blev trangere, Bejgen gif gjennem tæt Skog. En enkelt Stjerne saas.

Skarlie havde flaaet Figurer i Sneen med Svøben, pegte nu med den paa Stjærnen og gav sig til at nynne, derpaa synge; det var en højskotsk Vise. Den fulgte som en tungsindt Fugl fra den ene under Sneen ludende Furu til den andre. Magnhild spurte om dens Indhold, og dette passede en Tur dybt i en Skog. Han fortalte mere om Skotland, dets Historie, sit Ophold der.

En Gang paa Gled blev han ved, og efterhaanden fortalte han saa muntre Historier, at Magnhild maatte undre sig, da de steg af for at hvile, — undre sig over, at hun havde kunnet le, og over, at de næsten havde kjørt to Mil.

Han hjalp hende af Slæden og ind i Gjæstgiver-

stuen, men gik selv strax ud igjen for at fodre Hesten.

Der inde sad en fornem ung Kvinde foran Pejseren og varmede sig; rundt paa Bænkene laa hendes Rejsetøj, til Dels af saa fint Stof og Skind, at Magnhild blev nysgjerrig og maatte føle paa det. Den Rejse- dragt, Damen sad i, gjorde ogsaa, hvad Stof og Snit angik, samme Indtryk som et Dyr i Naturhistorien fra en anden Verdensdel. Hendes Ansigt havde Ungdom og en vemodig Blidhed; hun var lys, med smægtende Dine og en let krummet Næse. Ogsaa Haaret var opsat paa en ukjendt Maade. Paa Gulvet gik en ung, tynd Mand frem og tilbage; hans Rejsestøvler stod ved Pejseren; selv gik han i smaa Safians Halvstøvler, forede med hvidt Skind. Sirlige og lette var hans Bevægelser.

„Er du den unge Konen til Skarlie?“ spurte Bærtinden. Det var en noget gammel Kvinde, som satte en Stol hen til Pejseren for Magnhild. Før Magnhild fik svare, kom Skarlie med nogle Sager fra Slæden. Skallehovedet, stikkende halvt op af det uhyre laadne, Rensdyr-Skoene som svære Rødder ud over Gulvet, drog Damens mest forundrede Blik til sig. — „Er dette Konen din?“ gjentog Husmoderen, idet hun vendte sig mod Skarlie. — „Ja, det er Konen min,“ sagde han muntert og hinkede videre. Den unge Mand

betragtede Magnhild. Hun følte, hun blev ildrød under hans Blik. Der var noget hende aldeles nyt i det. Var det Haan? Nu saa ogsaa Damen paa hende; Konen bad Magnhild sætte sig ved Ilden. Men hun forblev i Mørke borte ved Bænken.

Klokken var velgaaen 10, da de naaede Dren; men alle Lys var der slukte, selv i det Hus, de holdt udenfor. Bakt af Bjældeklangen kom en gammel Kone frem til Gadedøren, aabnede og saa ud, gik derpaa tilbage og tændte. Hun mødte Magnhild i Gangen, hun lystede op paa hende og sagde endelig: „Du lyst vera velkommen!“ En stram Sadelmagerlugt fyldte Gangen; thi Værksted og Udsalg var til venstre. Den modbydelige Lugt hindrede Magnhild i at svare. Til højre gik de ind; hun tog ilksomt af sig, hun kjendte Kvalme. Ikke var hun vel færdig, før hun uden at kaste et Blik omkring sig eller sige noget til Konen, som stod og saa paa hende bag Lysen, gik hen og aabnede en Dør, hun straks ved Indtrædelsen havde mærket sig. Hun lystede først ind og gik saa selv efter. Hun lukkede Døren bag sig. Konen hørte, at det begyndte at ramle der inde, og gik til Døren. Der hørte hun, at der droges paa en af Sengerne. Straks efter kom Magnhild ud igjen med Lysen. Hendes Ansigt rødmede i Lysfinnet. Hun saa bestemt ud.

Til Konen sagde hun, at der var intet, hun vilde hende.

Sadelmageren kom først længe efter; thi han sørgede for den Hest, som han havde laant for Rejsen. Lyset stod paa Bordet i Stuen. Der var ingen oppe.

IV.

To Aar var gangne siden den Kvæld og et godt Stykke af det tredje.

Hun var lige saa vel indøvet i det ny Vaneliv som i det gamle.

Præsten var inde hos hende en tre-fire Ganger om Aaret; han sov paa Rummet over Værkstedet, hvor ellers ogsaa Skarlie sov, naar han var hjemme. Han var om Dagen hos Kaptejnen eller Toldbetjenten eller Lensmanden. Det kaldtes Præsteriden, naar disse Dager kom.

Da spillede Skaf om Dagen og Kort om Kvælden. Fruen og Frøknerne havde ogsaa set der ned et Par Ganger. I selve Ladestedet var der saa godt som ingen, som Magnhild omgikkes.

Til Bergen havde Skarlie og hun foretaget en Rejse. Hvad der paa den var hændt eller ikke hændt:

— de foretog ingen anden, hverken til Bergen eller noget andet Sted.

Skarlie var mere ude end hjemme; han drev Spekulationsforretninger; Haandværket var omtrent nedlagt; dog holdt han Udsalg. Magnhild selv havde en Stund efter sin Ankomst, sandsynligvis paa Skarlies Mellemkomst, faaet Opfordring af Skolekommissionen til at sætte sig i Spidsen for en Haandgjerningskole. Nu havde hun en Time eller to hver Dag paa den store almindelige Skole; desuden gav hun særskilt Undervisning til voksne Piger. Tiden gik for øvrigt med Spadsereure og Sang og lidt Søm; hun læste næsten ikke. Det kjedede hende.

Rønnaug var strax efter hende kommen ned til Øren. Hun havde fæstet sig paa nærmeste Skjdsstoffer-Sted for hurtig at tjene Penger til en Amerikabillet. Hun vilde ikke længer gaa her som et Udskud, sagde hun.

Magnhild modtog og gjemte Rønnaugs Penger og forfærdedes over, hvor hurtig de voksede; thi hun havde sine egne Tanker derom. Nu var Billetten kjøbt; Magnhild skulde være aldeles alene.

Det jog jo mange Tanker op, at Rejsen over Havet til det fremmede og kanske til det store skulde gaa saa let for den ene og ikke for den andre.

Morgenen efter den gennemvaagede Nat gik hun sin vanlige Tur til Bryggen for at se Dampskibet

komme ; hun saa det vanlige Tal Handelsrejsende stige i Land, det vanlige Tal Kuffexter bæres efter dem ; men hun saa i Dag desuden en bleg Mand med blødt, langt Haar og store Øjne gaa omkring en Kasse, som han endelig fik op paa Bognen. „Forsigtig, forsigtig!“ gjentog han atter og atter. Det maatte være et Piano.

Da hun havde været indom paa Skolen, saa hun den samme blege Mand og Kassen bag ham staa foran Døren til hendes Hus. En af Hotelværterne var med. Skarlæ harde indredet Rummen over Stuen og Soveværelset for at modtage rejsende, naar Hotellerne var fulde. Denne rejsende var en sygelig en, som helst vilde bo alene.

Magnhild havde ikke tænkt at leje ud paa længere Tid og altsaa overtage et Slags Omsorg. Hun blev tvivlraadig. Manden kom nu nærmere. Slige Øjne havde hun aldrig set, aldrig heller et saa fint og aandigt Ansigt. Rent fortryllende hvilede hans Øjne paa hende. Der var ligesom paa een Gang to Udtryk i dette Blik, det ene bag det andet. Hun ejede ingen Evne til nøjere at grunde det ud ; men hun optoges i den Grad, at hun puttede Begefingeren i Munden og glemte at svare.

Hun skiftede hans Ansigt ; det blev iagttagende. Hun følte det, vakked, rødmede, svarede og gif. Hvad

svarede hun? Var det ja eller nej? Bærten gik efter. Det var ja. Hun skulde først op og se, om der var i Stand; thi hun stolte just ikke særdeles paa sin egen Orden.

Der blev et svært Brot, da Pianoet skulde op; det tog ogsaa Tid med Seng- og Sofaflytningen m. m. Men det tog dog alt en Gang Ende, og der blev stilt. Den blege Mand maatte være træt. Hun hørte snart ikke et Skridt, ikke en Lyd over sig.

Der er Forskjel paa den Stilhed, som er fyldt, og den, som er tom.

Heller ikke hun turde røre sig. Hun ventede, hørte. Skulde Pianoet lyde? Han var jo en Tone-digter, havde Bærten sagt. Hun syntes ogsaa, hun havde læst det Navn i Avisen. Hvorledes var det, naar en saadan spillede? Der maatte vel ligesom ske Undere? I alle Fald maatte noget lyde ind i hendes fattige Liv, som siden gav Klang. Hun trængte til en Aabenbarelse af myndig Mand. Hendes Blik gled over Blomsterne, som prydede hendes Vinduer, og som Solen spillede paa; med Djnene over „Karabanen i Orkenen“, som hang i Glas og Ramme ved Døren, og som med een Gang syntes hende saa livlig, saa skjønt ordnet i alle Grupper og Skikkelser — med Dre for Fuglesnakket i Gjenboens Have og Skjor-Legen længere borte paa Marken, sad hun i Fryd og ventede.

Tværs gennem Fryden skar Spørgsmaalet: „Er Skarlie nu tilfreds med, hvad du har gjort? Den ny Sofa kan skades, den ny Seng ligesaa? . . . Manden er sygelig, ingen kan vide . . .“ Hun rejste sig, tog Pen, Blæk og Papir frem og skrev til Skarlie for første Gang i sit Liv. Mer end en Time holdt hun paa, før Brevet var færdigt. Det lød:

„Jeg har lejet bort Rummene over Dagligstuen og Soveværelset til en syg Mand, som spiller Piano. Prisen er overladt til dig.

Jeg har ladet bære op en af de nye Sofaer (den Hestehaars) samt en af Sengerne paa Tjedere. Han vil have det mygt. Kanste var det ikke rigtigt.

Magnhild.“

Hun havde strøget ud: „Nu faar jeg høre Musik.“ Overskriften havde voldt Bryderi; hun valgte ingen at bruge. „Din Hustru“ havde hun skrevet i Underskrift, men strøget det. — Saaledes formet blev Brevet affkrevet og sendt; det lettede. Hun satte sig atter stille hen og ventede. Hun hørte, han fik Middagsmad; hun spiste da ogsaa selv lidt og sovne; hun havde jo næsten ikke sovet den foregaaende Nat.

Hun vaagnede; han spillede endnu ikke; hun sovne igen og drømte, at der var en Bro slaaet fra Fjæld til Fjæld. Hun sagde sig selv, at det var Broen

ved Røln, hvoraf et stort Vitografi hang paa Væggen mod Soverummet. Men alligevel gif den nu fra det ene høje Fjæld tværs over Dalen til det andre, byggende sig i Kvadrater opover fra Bunden. Jo længere hun saa paa den, des finere, farverigere blev den; thi se, den var vævet af Regnbuetraade og stod gennemskinneth og straalende helt op til den snorlige Vinje fra Fjældkam til Fjældkam. Men over denne spændtes i Kors en anden Bro, begge tog saa paa at gynge og det i langsom todelt Takt, og snart efter var Dalen et Straalehav, hvori alle Farver spillede og gyngede, men Broerne var borte. Heller ingen Fjælde var der mere; de henrindende Farver fyldte al optænkelig Udsigt. Hvor stor var den, hvor langt kunde hun nu se? Hun blev angst i Uendeligheden og vaagnede . . . Det spillede over hendes Hoved. Uden for Huset stod fuldt af Folk, stille seende op.

Hun rørte sig ikke. Tonerne flød rigt, en lys Vnde var over hans Musik. Hun sad lyttende, til hun følte den som at drysse over Hoved, Hænder, Fang. Dette var Betsignelse over hendes lille Hus, Taareverdenen der inde var gennemskinneth. Hun skød Stolen længer tilbage i Krogen. Men, der hun sad, følte hun sig funden af det algode Forsyn, som havde hendes Bestemmelse gjemt. Det spillede ud af en Viden, hun ikke ejede, men til en Videnskab, som

vaktes i det samme. Hun strakte sine Armer ud, drog dem ind igjen og brast i Graad.

Længe efter at det var forbi — Mængden var gaaet, og han stille — sad hun der. Livet havde Mening; ogsaa hun maatte faa gaa ind til rig Skjønhed. Som det nu sang i hende, skulde det engang synge om hende! Endnu da hun klædte af sig, brugte hun baade Stue og Kammer dertil og mer end en halv Time; hun lagde sig for første Gang i Følelsen af, at hun havde noget at staa op til. Hun hørte hans Fodtrin ovenpaa; de var lettere end andres. Ogsaa hans Berøring af Møblerne var varsom; hans Dine med Velvilje over som en Glans og det dybe dragende bag var det sidste, hun saa tydelig.

Der fulgte ubestrikelige Dager. Hun gik til sine Undervisningstimer, men ilte saa hjem, hvor Musikken modtog hende, og Huset stod omgivet af lyttende. Hun forlod det næsten ikke mere. Enten var han hjemme, og hun ventede paa, at han skulde spille, eller han gik en Tur, og hun ventede paa hans Hjemkomst. Hun rødmede, naar han hilsende ind, og drog sig tilbage. Kom han i Stuen for at bede om noget, foer det bævende gennem hende, naar hans Fod hørtes nærme sig; hun stod i Forvirring og fattede næppe, hvad han bad om, naar han stod der. Hun havde kanske ikke talt ti Ord i ti Dager med ham. Men hun kjendte

allerede hans mindste Bane, hver Særegenhed ved hans Paaklædning. Hun saa, naar hans brune, bløde Haar laa bag Øret eller naar det var kommet frem; naar den graa Hat stod bagover eller i Panden; naar han bar Handsker eller ikke; naar han havde et Shawl over Skuldrene eller ej. Og hun selv? To nye Sommerkjoler havde hun bestilt og gik alt i den ene. En ny Hat havde hun kjøbt.

Hun troede, at Musik var hendes Bestemmelse, — men hun følte ingen Trang til noget Slags Begyndelse. Hun havde nok i hans Spil og Nærhed.

Hun voksede Dag for Dag ud i en Knoppefylde af Tanker; den havde forberedt sig i hendes Drømmeliv, men Musik var Luften, hun trængte for at leve, det følte hun nu. Hun forstod ikke, at hans fine Væsen, som Sygdommen gjorde endnu mere aandigt, var noget i hendes Liv nyt, kjært, tankevækkende; det Velbehag, han indgød, og som hun rødmede ved, gav hun alene Musikken Vren for.

Paa Skolen fik hun Omjorg for den enkelte, som hun aldrig før havde haft; selv Matroskone, som gjorde rent i hendes Hus, gav hun sig i Tale med. Der brast et Hylle i hendes Sjæl for hver Dag; hun blev myg som en Kvinde i Overgangsalderen, den hun aldrig havde kjendt. Bøger, hun havde hørt læse eller læst i Præstegaarden, stod op igjen som ny. Skif-

kæller rejste sig, hun da ikke havde set; de fik Blod, Farve og Gang. Begivenheder af Liv som Læsning, gledne forbi som en Sky, opløste sig pludselig og gav Billeder. Hun vaagnede, som en østerlandsk Pige, indestængt i Seraljet, vaagner en Dag ved Sang under Vinduet og Glimtet af en Turban.

V.

Da Magnhild en Morgen glad, smaanynnende gik paaklædt ind i Stuen for at aabne Vinduet til Gaden, stod der en Dame i det aabne Vindue paa den andre Side af Gaden.

Huset i en omliggende Have var temmelig lavt; det ejedes af en fraflyttet Embedsmænd; Løvbærk var flettet op om Vinduerne og hang nu til Dels ned over dem; Damen rettede just ved Fletbærket, som var i Bejen. Hun havde et Hoved omgivet af Lokker, mere sorte end brune. Djnene glimrede, Panden var kort, men bred, Tegningen over Djnene temmelig lige, Næsen ogsaa lige, men ret kjødfuld og rund, Munden fyldig, Halsen stod saa skjønt paa Skuldrene, at selv Magnhild maatte blive opmærksom; de aabne Kjoleærmer var nedgledne under Arbejdet med Fletbærket og viste Ar-

merne; Magnhild kunde ikke faa Djnene tilbage. Da Damen opdagede hende, nikkede hun over og smilte.

Magnhild forvirredes og drog sig bort.

I det samme kom et Barn frem til Damen, som bøjede sig ned mod det og kyssede det. Ogjaa Barnet havde Loffer, men lyse; Ansigtet var ikke Moderens, og dog Moderens; det var Farven, som vildlebede; thi Barnet var lyst. Barnet krøb op paa en Stol og saa ud. Moderen tog atter fat paa Fletværket, men saa efter Magnhild; det var et forunderligt Blik. Magnhild tog sin Hat paa; hun skulde paa Skolen; men hint Blik gjorde, at hun gik Bagvejen ud og kom en Time senere samme Vej tilbage.

Han spillede; hun stod en Stund i sin lille Have og hørte paa; men hun maatte ind for at se, hvilken Virkning dette Spil gjorde paa den skønne Frue. Hun gik ind i Køkkenet og derfra i Stuen, men holdt sig skjult. Nej, der var ingen fremmed Dame i Vinduet paa den andre Siden. Magnhild følte sig lettet og gik frem. Hun skulde flytte et Par Blomster efter Solen, hendes daglige Arbejde. Hun havde nær sluppet Blomsten ned paa Gaden; thi der stak den fremmede Frue Hovedet ind af det aabne Vindue. „Bliv ikke bange!“ lo hun med en saa overtalende Bøn om Undskyldning, at det overgik alt af Blidhed og Bøn, som Magnhild nogen Sinde havde hørt. „Jeg maa faa komme

ind til Dem, ikke sandt?" Og førend Magnhild tænkte paa at svare, var hun alt paa Bejen. I næste Øjeblik stod hun høj, fager foran hende. En ukjendt Duft svømmede om hende, mens hun gik der inde, snart talende om Lithografierne paa Bæggen, snart om Dalen, Fjældene eller Folkets Forhold. Røsten, Duften, Gangen, Djnene, ja Klædningens Stof og Smag, især dens dristige Farveblanding tog Sanserne. Fra det Øjeblik hun traadte ind i Stuen, ejede hun den; lugtede hun til en Blomst og gav en Bemærkning om den, var den bleven Blomst een Gang til; det, disse Djne saa paa, fik just saa meget Værd, som hun gav det.

Det gik ovenpaa. Fruen stansede, Magnhild blev rød. Fruen smilte, Magnhild skyndte sig: „Det er en logerende . . . som . . .“ „Jeg veed det; han tog mod mig i Gaar Aftes paa Bryggen.“ Magnhild gjorde store Djne. Fruen kom nærmere: „Min Mand og han er to rigtig gode Benner.“ Hun vendte sig nyhørende, hun saa paa Slaguret i Krogen mellem Sovestuevæggen og Vinduet. „Er Klokkeren her alt saa mange?“ Hun saa paa sit eget Ur. „Vi skulde gaa ud Klokkeren 11 i Dag. De maa gaa med, ikke sandt? Vis os de smukkeste Steder i Skogen bag Kirken og op over Fjældbækkerne!“ Magnhild svarede straks ja. —

„Hør, veed De hvad? Jeg springer op til ham og siger, at De gaar med, og saa gaar vi straks, straks!“

Hun gav hendes Haand et let Tryk, aabnede Døren og sprang op ad Trapperne til ham. Magnhild stod tilbage — aldeles bleg.

Det tumlede, fufede, faldt. Men ikke med Brag; nej, der var straks efter saa tomt, stilt. Et Par knirkende Skridt der oppe; derefter intet.

Hun stod vist længe saa. Det tog i Døren, og hun foer med begge Hænder til Hjærtet. Derpaa vilde hun fly; men det lille lyslokkede Barnehoved stak ind, og disse Øjne var saa bløde og alvorlige: „Er Mor her?“ sagdes forsigtig. „Hun er ovenpaa,“ svarede Magnhild, og ved Lyden af sin egen Stemme og ved selve Ordene's Indhold følte hun Graaden og maatte vende sig. Barnet havde draget Hovedet tilbage og lukket Døren.

Hun fik ikke strax Tid til at klare sig, hvad som var hændt; thi Barnet kom ned igjen og ind til hende: „Mor kommer; jeg skulde gaa ind til dig. — — Hvorfor græder du?“ — Men hun græd ikke. Hun svarede ikke Barnet. „Nu kommer Mor.“ Og Magnhild hørte hende i Trappen. Da gik hun ind i Sovestuen. Hun hørte, der veksledes Ord i Stuen imellem Barnet og Moderen, og derpaa til sin Forsærdelse, at det tog i Sovestuedøren; Fruen kom ind. I disse Øjne var intet Skint af Brøde; de lagde over hele Kammeret Lykke, Varme, Aabenhed. Men ved at

møde Magnhilds, skiftede de Udtryk, saa denne forvirredes og slog sine ned.

Fruen kom helt frem. Hendes ene Haand lagdes om Magnhilds Liv; hendes andre over Magnhilds Skulder. Magnhild maatte se op igjen og mødte da et smerteligt Smil. Det var samtidig saa godt, saa fast og derfor saa overtalende, at hun lod sig tildrage, og snart blev hun kysset, — først sagte, som blev der aandet paa hende, mens den ukjendte Duft, som altid fulgte, omgav dem, og Silken knitrede som en Hvissen, — derpaa heftigt; Brystet bølgede mod hende, og Anden droges dybt som i en Livsforg.

Altter stille, og da hvistedes: „Kom nu!“ Hun gik foran, førende Magnhild ved Haanden. Magnhild var jo et Barn i Erfaring. Med modstridende Følelser stod hun i det smukke, lave Hus, Fruen beboede, foran aabne Kufferter og en over to Stuer oplagt Garderobe.

Fruen søgte i en af Kufferterne, kom op med et hvidt Aniplingstørklæde: „Dette passer Dem bedre end det, De har, for det passer slet ikke;“ hun knyttede det af og bandt det andet paa med en Sløjfe, og Magnhild følte selv, at det passede godt mod den røde Kjole. „Hvorledes har De Haaret? De har jo et langt Ansigt — og saa denne Haarsætning? Nej —“ og før Magnhild fik gjøre Modstand, var hun trykket

ned paa en Stol. „Nu skal jeg —!“ Fruen gav sig til at løse op. Magnhild rejste sig, ildrød og for=skrækket, og sagde noget, men blev mødt med et fast: „Vist ikke!“ Det var, som der udgik Vilje af Fruens Ord, Armer, Fingre; Magnhilds Haar blev løst, ud=flaaet, ordnet, derpaa bundet i en Knude i Nakken og ellers givet frit. „Se nu!“ og et Spejl blev holdt frem. Alt dette øgede den unge Kvindes Forvirring i en saadan Grad, at hun næsten ikke vidste, hvem hun selv saa paa, da Spejlet holdtes op. Den fornemme Dame foran hende, Duften om hende, og Baret ved hendes Knæ, som med alvorlige Øjne sagde: „Nu er du vakker!“ — og ham i Vinduet, som ogsaa saa ned og smilte, — hun rejste sig og vilde fly, men bare for at omfattes af Fruen og drages dybere ind i Rummet. „Vær ikke undselig! Vi skal have det hyggeligt sammen,“ og hendes Hengivelse havde atter denne Hjærtensgodhed, som Magnhild aldrig havde følt Mage til. „Spring nu over efter Deres Hat, og vi skal gaa!“

Magnhild gik. Hun var ikke før ene, — og en Beklemmelse, en Sorg snørede Hjærtet, og Fruen stod affkyelig, paatrængende, selv hendes Godhed vrængt til Mangel paa — Maadehold, hun kunde ikke finde Ord for det, som pinte hende.

„Nu? Kommer De ikke?“ Det var Fruen, som

i en opkrummet Hat med gylgende Fjer straaledede ind gennem Vinduet. Hun slog Lofferne tilbage og drog Handsker paa. „Den Hat klæder Dem ikke saa daarlig endda. Kom nu! —“ Og Magnhild kom.

Den lille klyngede sig straks til hende: „Jeg skal gaa med dig!“ sagde hun. Magnhild hørte det ikke, fordi hun hørte, at det gik i Trapperne; Tande, Komponisten, skulde ogsaa være med. „Du skjælver i Haanden?“ sagde den lille. Et hurtigt Blik af Fruen, hvorved hun følte Rødmen stige over Hals, Kinder, Tindinger, — nok et af Tande, som nu stod paa Gade-trappen, ikke fri for Forlegenhed; han hilste. „Skal vi op i Skogen?“ sagde den lille, som holdt hende fast ved Haanden. „Ja,“ svarede Fruen; „er her ikke en Gjenvej over Markerne bag Huset?“ — „Jo.“ — „Saa gaar vi den.“

De gik ind i Huset igjen og ud Bagvejen gennem Haven over Markerne. Skogen laa der oppe til venstre for Kirken og dækkede Fladen og de nederste Fjældbakker. Magnhild og Barnet gik foran, Fruen og Tande kom efter. „Hvad hedder du?“ spurte den lille. „Magnhild.“ — „Det var morsomt, for jeg hedder Magda; det er næsten det samme.“ Straks efter sagde hun: „Har Du set Far i Uniform?“ Nej, hun havde ikke det. „Han kommer her snart, han ogsaa, saa skal jeg bede ham tage den paa.“ Hun

blev ved at fortælle om sin Far, som hun syntes at elske over alt paa Jorden. Somt hørte Magnhild, somt ikke. De der bag talte saa sagte, at hun intet Ord kunde fornemme, skjønt de kom lige efter. En Gang hun hurtig saa sig tilbage, mærkede hun, at Fruens Udtryk var bekymret, hans alvorligt.

De var i Skogen. „Nej, her er jo straks den allerhyndigste Plet!“ udbrød Fruen, og nu straaledede hun igjen, som havde hun aldrig været i noget andet Lunde end det mest jublende. „Her slaar vi os ned!“ og i det samme sad hun med et lidet Udraab og en Latter. Han satte sig langsomt og lidt fra, Magnhild og den lille paa den andre Siden. Den lille sprang straks i Vejret igjen; thi Fruen vilde have Blomster, Græs, Straa, Mos; hun begyndte at binde Buketter, og det maatte ikke være første Gang, at den lille samlede sammen for hende; thi hun kjendte alle Sorter ved Navn og kom med Glædesudraab, naar hun havde fundet noget, som Moderen ikke havde set, men som hun vidste var kjært.

Tanker henkastedes; nogle, ikke alle, opfangedes af Tande, som strakte sig i Græsjet og syntes at ville hvile; men fra det Øjeblik de kom ind paa, hvad der just var hændt i de Dager, at en Hustru, som havde forladt sin Mand, senere blev forladt af sin Elsker, tog han ivrig Del, idet han paa det stærkeste angreb El-

skerens, mens Fru Bang undskyldte ham: det var ikke godt at handle ud af en Kjærlighed, som ikke længer var til. Men ud af Pligt i det mindste, mente Tande. Af, med Pligten havde de jo taget Farvel, svarede Fruen og satte Blomster i Magdas Hat. Den videre Samtale røbede lejlighedsvis, at Fruen havde Landets bedste Dmgang, at hun var meget berejst og maatte have Midler til at leve, hvor og hvorledes hun vilde. Og dog sad hun ned her i stille Omsorg for Magnhild, for Tande, for Barnet. Om alle, de nævnte, havde hun et kjærligt Ord; den mindste Bemærkning tog hun op i sin Tanke og fik noget ud af den, ligesom af de Græsstraa, hun nu stak ind i en af sine Buketter, og det, saa de tog sig ud og ikke forsvandt.

Tandes lange, blege Afsyn med det vidunderlig fine Smil, det bløde Haar, der laa om Afsynet ligesom kjælende, var efterhaanden blevet oplivet.

Den farverige, varme Kvinde, hos hvilken han nu sad, var jo et Stykke af den Verden, han levede og digtede i.

Pletten, de sad paa, var omgivet af Bjørk og Asp. Furuen havde endnu ikke naaet til at undertrykke dem, skjønt Skuddene alt stod der. Saa længe fik ogsaa Blomsterne og Græsset leve, — men ikke længer.

VI.

Magnhild vaagnede den næste Dag — ikke til en glad Grindring, saaledes som hver Dag i de næst foregaaende Uger. Der var noget i dette, hun skulde staa op til, som hun var ræd, foruden at det gav Smerte. Og alligevel drog det; — hvad skulde hun opleve i Dag?

Hun havde sovet længe. Da hun kom ind i Stuen, saa hun Fruen ved det aabne Vindue og fik straks en Hilsen og et Vink. En Hat blev holdt op og drejet. Lidt efter var Magnhild saa dybt inde i Fortryllelsen af hendes Hjærtensgodhed, Skjønhed, Livfuldhed, at hun nær havde glemt sin Skoletime.

Et samlet Raab mødte hende paa Skolen, da hun kom med en ny Haarsætning og ny Hat og et hvidt Aniplingstørklæde over den røde Kjole! Magnhild havde selv været forlegen ved det, og blev det nu endnu mere. Men det uforfalskede Bifald, som mangestemmigt fulgte, trøstede hende snart, og hun gik derfra med samme Følelse som en Embedsmand, der er løftet en Grad i Rangen.

Ogsaa den Dag var det godt Vejr; derfor bestemtes, at om Eftermiddagen skulde man gjøre en Udflugt. Om Formiddagen spillede Lænde. Vinduerne

var overalt aabne, og Fruen sad i sit og græd. Der gik Folk forbi og stirrede; men hun ænsede det ikke.

Der var ogsaa noget lidenskabelig bevæget og undertiden smerteligt i hans Spil i Dag; Magnhild havde ikke hørt det saa før. Maaſte følte han det ogsaa selv som en uvilkaarlig Forvildelse; thi han tog sig i det og jog op et Væld af Lyse, glimrende Billeder, der fløj lige ind i Solskinnet og Insektſurren. Synet ud over den af Dug fugtige Efterſommerdag var med een Gang saa rigt paa Dpdagelser; i Gadeſtøvet, som tog paa at tørre, glitrede det, over Engen spillede Farverne i grønt, hvor der stod anden Gangs Bæſt, gult og brunt, hvor der ingen stod. Skogens Farvespil i gult, rødt, brunt, grønt vekſlede overalt. Den blaa Tone i det øverſte af det mægtige Fjæld havde aldrig været mere mættet. Den stod stærk mod det glitrende graalige i de revne Fjælde om Sjøen. Muſiken ſamlede ſig; Smerten var atter oppe, men ſom Ekko, eller ligesom opløst i Draaber, der nu og da dryſede ned i den nye Stemnings Solkraft. Fruen havde lagt Hovedet over ſin Arm. Magnhild ſaa paa Skuldrenes Bevægelse; ſelv drog hun ſig tilbage. Hun likte ikke hendes Udſtilling.

Paa Eftermiddagſturen maatte Magnhild atter foran med Barnet, og de to kom hviffende efter. De ſamledes i Dag paa et andet Sted, et Stykke oppe

paa Fjældet; Fruen havde da grædt. Tande var taus, men saa maasse end mere aandig ud end vanlig.

Samtalen gik i Dag ud fra det norske Fjordlandskab, at de Fjælde, som overalt stængte, gav et Tryk paa Sindet. Alle Stængsler for Folkets Landsliv nævntes: Bedtægtens, Banelivets, fremfor alt Bane-kristendommens, Skinhellighedens drog i morsomt Følge forbi; Kjærligheden blev der givet en uendelig Ret — — „Se, nu sidder hun med Begefingeren i Munden igjen!“ lo Fruen; Magnhild blev yderlig forfæret, og Munterheden steg.

Noget længere hen lod Magnhild Magda sætte Blomster og Græs i sit Haar. Hun smaanhynede, som hendes Vis var fra Nodestyngningen paa Præstegaarden. Denne Gang fik hendes uregelmæssige Sang mere Fart end ellers, i det Tankerne fyldte den som Vinden et Sejl. Jo højere hun kom, desto stærkere sang hun, til Magda sagde: „Der kommer Mor!“ Magnhild taug. Fruen kom ganske rigtig, og lidt bag hende Tande: „Men, Barn, du synger jo?“ De var i Dagens Løb bleve „dus“, d. v. s. Fruen sagde du; Magnhild kunde ikke. — „Det er den højeste og klareste Sopran, jeg paa længe har hørt,“ sagde Tande, som nu ogsaa kom nærmere, og som blussede af at have gaaet de Par Skridt fortere end vanligt. Magnhild rejste sig, saa Blomster og Græs dryssede, og samtidig tog hun

i Haaret for at tage Magdas Bynt af, hvorved denne klagede forskrækkelig. Men Tandens Ord, Udseende og de Dine, han nu fæstede paa hende, forvirrede hende, og det var snildt af Fru Bang, at hun ligesom søgte at dække hende.

En Stund efter var de paa Vej hjem, — og de gik lige paa Tandens Rum for at prøve Magnhilds Røst.

Fruen stod og holdt hende ved Haanden. Magnhild traf med paafaldende Sikkerhed alle Noder og tog Scalaer, saa Tande stansede og saa op. Hun maatte da fortælle, at hun havde sunget før.

Hun kjendte efterhaanden Lykke; thi hun var afholdt, det var ikke til at tage fejl af. Og da man skulde prøve en liden tostemmig Sang, og Magnhild kunde synge Sopranen fra Bladet, og ligesaa med en anden, en tredje, blev der sliG Glæde i den lille Ring, at Magnhild ildnedes deraf og gav en Skjønhed, som hun visseelig ikke før havde besiddet i noget Øjeblik i sit Liv.

Fruen havde en god Alt; Stemmen var ikke saa uddannet, som den var sympathetisk; den var heller ikke stærk, men passede derved Magnhilds saa meget bedre; thi om dennes mulig var stærkere, saa havde hun aldrig brugt den anderledes end svagt og gjorde heller ikke saa nu.

Efter hvert som de vandt Kjendskab til Sangene, øgede Tante det ledsagende Tonespil.

Gaden stod fuld af Folk; slikt havde de aldrig hørt paa det lille Sted. Der slap utvivlsomt en Sværm af nye Forestillinger ud over disse Hoveder. Der blev bestemt tænkt og talt finere den Kvæld end vanligt. Børnene anede sikkerlig fremmede Lande. En Smaaregn faldt, de høje Fjælde paa begge Sider Dalen og omkring Fjorden stod med dækkede Toppe, men steg for Forestillingen, saa meget større i det halv gjemte. Skogens Farver, den rolige Sjøflade, mørknet af Regnen, Engens friske Efterflæt, Elvens vilde Gang, og ellers ikke en forstyrrende Lyd. Kom en Vogn, saa stansede den.

Mængdens Stilhed der ude faldt med Stemning over dem der inde.

Da de endelig sluttede, sagde Tante, at hver Dag maatte han en Times Tid saa lære Magnhild at bruge Stemmen, saa hun kunde øve videre paa egen Haand, naar de var rejst. For øvrigt skulde de vedblive at synge sammen; thi det gav Smag. Fru Bang tilføjede, at af den Stemme maatte der kunne gøres noget.

Tantes Øjne fulgte hende ligesom spejdende, saa hun var glad, da de skulde gaa.

Hun glemte et Nodenhæfte af sine egne og vendte i Døren og gik tilbage efter det. Tante stod ved Døren; „Tak for i Dag!“ hvistfede han og smilte.

Hun snublede derved i Tærskelen, og over al Maade skamfuld havde hun ogsaa nær taget fejl af Trappens første Trin; hun kom ned meget forvirret. Fruen saa paa hende; thi hun stod endda og ventede for at sige „God Nat!“ Hun stod lidt, før hun sagde det, og da køligt, tankespredt. Men hun havde ikke gaaet nogle Skridt, før hun vendte, saa Magnhild staa forundret, sprang straks tilbage og trykkede hende stærkt ind til sig.

Nylig havde der været en Kvæld, om hvilken Magnhild havde tænkt, at den var den lykkeligste i hendes Liv. Men denne —?

Naar det gik der oppe, sitrede det i hendes Legeme. Hun saa hans store Blik, naar han løftede Djnene under Spillet. Diamanten paa hans venstre Haand skar lysende Ringe over Pianoet, de blaa-aarede Hænder, — det lange Haar, som randt frem over, — den fine, graa Klædning, det tausse Bæsen flød over i Melodierne og Harmonierne og hans hvissende „Tak for i Dag!“ — Over hos Fruen var der mørkt.

Ikke før ved Midnat var Magnhild i Seng og heller ikke da for at sove; han der oppe sov heller ikke, tvært om, han begyndte netop nu at spille. En vemodig, enkel Sang spillede han, først som en Sopran-Solo, saa som et Kvinde-Kor; Harmoniseringen var saa stærk. Uden at mærke sig Tankeovergangene,

fad hun paa Bakken hin Konfirmationseftermiddag og saa over, hvor hendes Hjem havde staaet. Alle Smaa-Søstrene kom omkring hende. Han spillede det samme paa forskjellige Maader; men bestandig gav det hende samme Billede.

Paa Skolen næste Morgen modtoges hun med mange Spørsmaal om Gaarskvælden, om hun havde sunget med, om hvad de havde sunget, om de andre to, om de skulde synge oftere.

Spørsmaalene fyldte hende med Glæde: en stor Hemmelighed, hendes Hemmelighed sad inderst inde i den. Hun kjendte Spændkraft. Hun havde aldrig ilet hjem som denne Dag. Hun skulde jo endnu samme Formiddag synge med ham! —

Og det gjorde hun. Han sendte Bud ned med Matroskønen, at han ventede hende Klokkeren 12. Lidt før hørte hun endnu en Gang hint vemodige skære Stykke fra i Gaar.

Han tog mod hende uden at tale. Han bare hilste og gik lige til Pianoet og vendte Hovedet, som for at bede hende træde nærmere. Hun sang Scalaer, han gav Bink, i Regelen uden at se paa hende; hele Timen gik over som en rolig Forretningsdag; hun var taknemmelig for det.

Hun gik fra ham over til Fruen. Fru Bang sad eller rettere laa i Sofaen med en opslaaet Bog over

Fanget, men med Magda foran sig, som hun talte med. Hun var alvorlig, eller rettere sørgmodig; hun saa op paa Magnhild, men talte videre med Barnet, som om ingen var kommen ind. Magnhild blev staaende, betydelig skuffet. Da skød Fruen Barnet fra sig og saa atter op. „Kom nærmere!“ sagde hun mat og gjorde en Bevægelse med Haanden, som Magnhild ikke forstod. „Sæt dig paa den Skammel, mener jeg.“ Det skete. „Du har været hos ham?“ Hendes Fingre havde opløst Magnhilds Haar: „Knuden er ikke rigtig slaaet“ — og lidt efter, i det hun klappede hende: „Du er et sødt Barn.“ Hun rejste sig i Sædet, saa hende i Øjnene, bøgende hendes Hoved i Vejret. „Jeg har besluttet at gjøre dig smuk, — smukkere end mig selv. Ser du, hvad jeg har kjøbt i Dag?“ Bag Magnhild, paa Bordet, laa et Sommertøj. „Dette er til dig; det vil klæde dig!“ — „Men Frue!“ — „Ikke sig noget, min Ven! Jeg er ikke lykkelig, naar jeg ikke kan saa gjøre saadant noget, — og her har jeg oven i Kjøbet min egen Grund.“ Hendes store, underlige Øjne svømmede bort. „Se saa!“ sagde hun og rejste sig hastigt. „Nu skal vi spise Middag sammen; men først en liden Tur, og i Eftermiddag en stor Tur og derpaa Sang og derpaa en dejlig Siesta; han synes om saadant! —“

Men der blev hverken stor eller liden Tur; thi

der kom Regn. Da tog Fruen straks fat paa Magnhilds Kjole; hun fik den efter sine Maal syet der i Nærheden.

De sang sammen og mer end forrige Dag. Der blev telegraferet efter Sangnummere for to Stemmer; et Par Dager derefter var de der. I de følgende Dager blev de fleste med Nøjagtighed gennemgaaede. Magnhild havde hver Dag sin regelmæssige Time. Tande gik til den med samme forretningsmæssige Tausshed som første Dag. Hun vandt Mod.

Bidunderlige Dager! Sang og atter Sang og Samvær, mest hos Fruen, hvor de som oftest baade spiste Middag og Aftensmad. Den ene Dag var hun i det mest straalende Lune; den næste Dag var hun plaget af Hovedpine og viklede da et sort-rødt-brunt Tørklæde om Hovedet som en Turban og sad eller laa i et mat Drømmeri.

Som de en Dag sad sammen, og Magda stod i Vinduet, sagde den lille: „Der gaar en Mand ind til dig, Magnhild; han er halt.“ Magnhild rejste sig meget rød.

„Hvad er det?“ sagde Fruen, som laa med Hovedpine i Sofaen og talte hvissende med Tande. „Na, det er —“ Magnhild ledte efter sin Hat; hun fandt den og gik. Hun hørte fra det aabne Vindue BARNET: „— — en halt, styg Mand, som — —“

Skarlie arbejdede det Kar ude ved Havet. Et udenlandsk Skib havde forlist der, Skarlie og et Par Mænd i Bergen havde kjøbt det; thi det kunde repareres med langt mindre Udlæg end oprindelig skjønnet. De havde gjort en ualmindelig god Handel. Skarlie forestod Smeder-, Maler- og Sadelmager-Arbejdet ved Skibets Istandsættelse. Nu kom han hjem efter ny Proviant til Arbejderne.

Hans Forundring ved at træde ind i sit Hus var ikke liden. Alting i Orden! Og Rummene fyldte af megen Duft. Magnhild kom, — det var en Dame, som traadte ind! Selv hendes Mafyn forvandlet! Det var lige som opladt, og det løse Haar over hendes Hals og noget ludende Skuldre lagde en lys Glans omkring Hoved og Figur. Hun blev staaende paa Dørtærskelen med Haanden paa Laasen; han havde sat sig i den brede Stol i Krogen, han sad og tørrede Sveden af det skallede Hoved. Da hans første Forundring var over, sagde han: „God Dag!“ Intet Svar. Men hun traadte ind og lukkede efter sig. „Hvor her er pyntet? Er det din logerende —?“ Munden spidsede sig, Øjnene blev smaa. Hun saa koldt paa ham. Men han fortsatte godsligere: „Har han ogsaa syet dig en ny Kjole?“ Nu lo hun. „Hvorledes har du det?“ spurte hun om lidt. „Na jo, jeg er snart færdig nu.“ Han havde faaet lidt af det brede Væsen hos den, som gjør

Lønnende Forretninger. „Her er varmt,“ sagde han; Solen havde netop brudt frem efter lang Regn og stegte, som den kan først i September. Han gav Venene fra sig, saa vidt det krumme tillod det, og lagde sig bag over, ladende begge de svære Næver hænge over Stolarmene, et Billede af Svømmeluffer paa et Sjøuhyre.

„Du ser paa mig?“ sagde han med sit mest komiske Sjæs. Hun vendte sig med et spejdende Blik mod Vinduet.

Stuen var straks fuld af den Sabelmagerlugt, som fulgte ham; hun havde villet aabne, men betænkte sig og gik tilbage.

„Hvor er din logerende?“ — „Han er der over.“ — „Vor der nogen ogsaa der?“ — „Ja, en Fru Bang med Datter.“ — „Det er altsaa dem, du omgaas?“ — „Ja.“

Han rejste sig og tog Frakken af og saa Vest og Halsklud. Han stoppede sin Snadde, tændte og satte sig atter, denne Gang med den ene Arm støttet paa Albuen og rygende. Han saa lunefuldt smilende paa sin Ugtehalvdel: „Saa du vil blive en Dame nu, Magnhild?“ Hun svarede ikke. „Ja, — jeg faar vel begynde at blive Kavaller, jeg da!“ Hun vendte sig og saa leende paa ham; Brystet, dækket af dunkelrødt Haar af tætteste Slag, var bart; thi

Skjorten var oppe; Ansigtet var solstegt, og Skallen hvid. „Bokker, som du ser paa mig! — Jeg er vel ikke nær saa pen som din logerende, kan jeg tænke?“ — „Skal du have noget at spise?“ spurte hun. — „Jeg spiste paa Dampskibet.“ — „Men drikke?“ Hun gik ud efter en Flaske Øl og satte paa Bordet tillige med Glas. Han skjænkede og drak og saa derved over. „Det var et Satans Fruentimmer! Er det Fruen?“ Magnhild blev ildrød; thi ogsaa hun saa Fruen staa i Vinduet — med stirrende Øjne paa den halv nøgne!

Hun flygtede ind i Soverummet og derfra ud i Haven, og der satte hun sig.

Hun havde vel siddet der nogle Minutter, da hun hørte, at det gik i Sengkammerdøren, derpaa i Køkkendøren, og straks efter aabnedes Døren til Haven af hendes Mand: „Magnhild? — Jo, der er hun!“ Lille Magdas lyse Lokkehoved stak frem og saa sig om til alle Sider, indtil hun opdagede Magnhild og kom da langsomt mod hende. Skarlue var gaaet tilbage.

„Jeg skulde spørge, om du ikke vilde komme over og spise?“ — „Hils og sig Tak; jeg kan ikke det — nu.“ Barnet stod forskende og stille, spurte saa: „Hvorfor kan du ikke det? Er det for den Mandens Skyld?“ — „Ja.“ — „Hvem er han?“ Magnhild havde i Hovedet: „Han er min“ — men det kom ikke over Læben; i dets Sted vendte hun sig for at skjule sin

Bevægelse for Barnet. Dette stod længe stille; men endelig: „Hvorfor græder du, Magnhild?“ Det sagdes saa sødt; det klang med Minde om hele den lyse Verden, som nu atter lukkede sig; Magnhild tog dens lille Stedfortræder ind til sig og græd over hendes Hoved. Derpaa hviskede hun: „Spørg mig nu ikke mere, lille Magda; men gaa hjem igjen, her, gjennem Haveporten, og sig Mor, at jeg kan ikke længer komme.“ Magda gik, seende sig tilbage et Par Ganger.

Magnhild fjærnede alle Spor af Graad og gik ud for at gjøre Indkjøb; thi hendes Spisefammer var omtrent tomt.

Da hun kom hjem igjen og gik gjennem Stuen, sad Skarløve endnu i sin Stol, han havde nok taget sig en Lur; nu gispede han og begyndte at stoppe sin Snadde. — „Hun var jo gift, hun der over, sagde du?“ — „Ja.“ — „Er han ogsaa gift?“ — „Jeg veed ikke.“ — „Jeg saa dem kysjes,“ sagde han.

Magnhild blev bleg, derpaa rød. „Det har jeg aldrig set!“ — „Nej, nej; de troede nok ikke, jeg heller saa det,“ sagde han og tændte. Magnhild kunde have slaaet ham.

Hun gik ud i Køkkenet; men det kunde imidlertid ikke undgaaes at komme ind igjen. Han sagde: „Det er intet Under, de maa holde af dig; du er jo ansat der som Forklæde.“

Hun kom med en Dug for at lægge paa Bordet. Den kylede hun lige mod hans leende Ansigt. Men han fik gribe den og lo des mere, virkelig saa Taarerne stod ham i Øjnene; han kunde ikke holde op.

Hun var sprunget tilbage i Køkkenet og stod foran Smørret, Østen og Mælken, som hun skulde bære ind, — stod og græd.

Døren aabnedes; Skarløve kom hinkende. „Jeg har lagt Dugen paa,“ sagde han, endnu ikke fri for at le; „for det var vel Meningen med den?“ — og nu tog han, hvad der var sat frem, Stykke for Stykke, og bar ind. Han spurte godmodig efter noget, som manglede, fik ogsaa Svar. Lidt efter rejste hun sig selv og satte Band over til The.

En halv Times Tid senere sad de lige over for hinanden ved det tidlige Kvældbord. Nu ikke et Ord om dem paa den andre Siden. Han fortalte om sit Arbejde paa Dampskibet, men stansede pludselig; thi Tande begyndte at spille. For Musik havde han Sans. Det var et uroligt, næsten vredt Spil, som begyndte; men hvor det klarede! Og det endte i den lille Melodi, ved hvilken Magnhild altid blev henjat til sine Forældres Hus med alle Søskendenes lyse Hoveder omkring sig. Skarløve frydede sig øjensynlig, og da det sluttede, roste han Spillet paa det stærkeste. Da fortalte Magnhild, at hun sang med Tande; han fandt, hun havde Stemme.

Hun kom ikke længer; thi Spillet begyndte igjen. Da det atter sluttede, sagde Skalie: „Beed du hvad, Magnhild? Lad du den Mand give Dig al den Undervisning, du kan faa af ham; thi han er en Mester — og med Resten har jo du intet at bestille!“ Skalie var i udmærket Lune, endnu da han, træt efter Rejsten, gik op paa Salen over Sabelmagerværkstedet for at lægge sig.

Han stoppede Biben og tog en engelsk Bog samt Bys med sig.

Magnhild luftede ham forsvarlig ud, idet hun aabnede alle Vinduer efter ham. Hun gik længe frem og tilbage i Mørket, før hun lagde sig.

Næste Morgen sneg hun sig Bagvejen til Skolen og samme Vej tilbage.

Der, paa Skolen, var ellers stor Glæde over en Tidende, Skalie netop havde bragt dem, at en hel Del Haandarbejde, som han havde paataget sig at skaffe Kunder for i Byerne, var affat med uvant Fordel. Han havde vel ogsaa fortalt hende det i Morgenens Løb; men saa optaget havde hun været af sine egne Ting, at hun knap nok havde mærket det. Næppe var dette Uemne til Ende, saa undrede en af Tænterne sig (der var i denne Time baade Børn og voksne tilfammen) over Magnhilds Udseende, saa forskjelligt fra det, hun havde haft de foregaaende Dager. De spurte

da, om noget fejlede hende. Hun var heller ikke den Kjole, der havde klædt hende saa godt, d. v. s. Fruens. Det var især den pufferyggede Marie og den lange, storøjede Ellen, som var de mest højroste baade med Glæden og Forundringen. Magnhild følte sig ikke vel blandt dem og gik tidlig. Straks hun kom hjem, meldte Matroskone hende, at Lænde ventede. En kort Kamp, — og hun tog atter den Kjole paa, som klædte hende bedst. Hun blev modtagen som i Gaar, i Forgaars og alle Dager; han hilste ved at bøje sig let og satte sig til Pianoet og gjorde Anslag. For hans Tilbageholdenhed, og det særlig i Dag, var hun ham saa taknemmelig, at hun — — Trangen til at gjøre ham godt fandt intet.

Da hun kom ned ad Trappen, saa hun Skarlø og Fruen staa i Samtale henne ved Fruens Dør. De lo begge. Magnhild listede sig uset ind og iagttog dem videre.

Det spillede over begges Ansigt, deri var de lige; men dermed hørte ogsaa al Lighed op; thi saa styg havde han dog aldrig været, som nu foran Fruen! Den blanke Hat, han bar, skjulte oven i Kjøbet Panden, saa hele Ansigtet fik noget sammentrykt; thi Panden var næsten alene saa stor som det øvrige. Hun følte ham i dette Øjeblik ude i de yderste Spidser af sine Fingre.

Fruen var idel Bevægelse; det glimtede af hende, der hun kastede Hovedet, saa Lokkerne bølgede, eller byttede Fod, bøjende Overkroppen efter, eller stødte en Tanke fra sig med Haanden eller tegnede en anden med en livlig Bevægelse.

De hastige, fikre Blik, begge byttede, gav Indtryk af Kamp. Han leende, lurende, hun sunkende af Kampglæde. Det tog ingen Ende; fandt de Behag i hverandre? Eller i at kæmpe? Eller i Gemnet? Var ikke Tande kommen ned, saa havde de næppe endt den Formiddag. Men da hilsendes der, Skarlief kom hinkende og endnu smilende, og de to gik ind til Fruen, den sidste helt og højt leende.

„Et Satans Fruentimmer!“ sagde Skarlief opspillet; „vist kan hun gjøre Hovedet kruset paa en Mand!“ Og mens han kradsede sin Snadde, lagde han til: „Var hun ikke saa god, vilde hun være aldeles djævelblændt, — hun ser alt!“ Magnhild stod og ventede mere. Han saa et Par Ganger paa hende, mens han stoppede af sin Skindpose; han saa omtrent som den, der tænker: „Skal jeg sige det eller ikke?“ Hun kjendte Blikket og gik. Men maaske netop denne Bevægelse lod den tirrende Magt sejre. „Hun havde saamænd set, at der var Lys paa Bærkstedssalen i Nat. Jeg tænkte, hun ogsaa vilde spørge, om — —.“ Magnhild var alt i Røffenet.

Om Middagen kom en Vogn for Døren; Skarlief fulde kjøre op paa Landet for at gjøre Indkjøb af Slagt for sin Arbejdsstok ude ved Havet.

Efter at han var rejst, kom Fruen springende over Gaden. Det gik som altid: hun stod ikke smilende i Stuen, før alle onde Tanker, som Magnhild havde haft om hende, skamfulde krøb sin Vej, og hun bøjede sig stille afbedende under den Hjærtelighed, hvormed Fruen nu tog hende ind til sig og kysfede hende og lagde hendes Hoved kjærtegnende ned paa sin Skulder, — denne Gang uden at sige et Ord. Men Magnhild kjendte Medfølelse ud af hvert Haandstrøg, ligesom af Omfavnelsen og Kysset før. Da Fruen slap hende, gik hver af dem til sin Kant; Magnhild brød nogle visne Grene af en Blomst i Vinduet.

Da kjendte hun Fruens varme Klande over Kind og Hals. „Min Ven,“ hvisker det sagte ved hendes Ore, „min søde, rene, lille Ven! Du fører et Rovdyr med Barnehænder.“

Magnhild sitrede ved Ordene, ved den varme Klande, der ligesom overgød dem med Trolddom. Fruen saa, der faldt Taarer ned over Magnhilds Haand: „Sørg ikke!“ hviskede hun. „I Sangen har du en Tryllering, du kan dreje paa, naar du ønsker dig bort! — Ikke græd!“ Og hun vendte hende og bøjede hende ind til sig: „I Eftermiddag er godt Vejr, i

Eftermiddag skal vi være sammen i Skogen og i Stuen og synge sammen og le sammen. Alt, vi har ikke mange Dager igjen!" Det sat Magnhild i Hjærtet; Høsten var nær, — og saa skulde hun atter være ene.

VII.

De stod om Eftermiddagen ovenpaa ved Pianoet og sang, da de hørte Skalie komme hjem og ind i Stuen nedenunder. Men de vekslede intet Ord derom, blev bare ved. De sang til sidst med Lysene tændte, men for aabne Vinduer.

Da Magnhild kom ned, havde ogsaa Skalie Vinduerne aabne; han sad i Hjørnestolen. Han rejste sig, lukkede; hun lod Gardinerne falde, og under dette tændte han Lys. Men endnu i Mørket begyndte han at beundre Sangen, han havde hørt, men især Musikledsagelsen. Han roste ogsaa hendes Stemme ligesom Fruens Alt, men gjentagende Magnhilds Sopran; „den er ren, — som du er selv, mit Barn," sagde han; han havde i det samme faaet Fyrstikken til Lysen og stod over det og saa næsten vakker ud. Saa stille og alvorligt var hans kloge Ansyn. Men ikke længe efter begyndte

andre Tanker at spille i det. Der vilde komme et Omflag.

„Mens J sang, kom hendes Mand, Ingeniør-Kaptejnen.“ Magnhild troede, han spadsede. Men Skarlie tilføjede: „Han laa over i Vinduet og hørte paa.“ Derpaa lo han.

Det skræmte Magnhild op, saa hun den Kvæld ikke paa længe kunde sove. For første Gang saa hun paa Fruens Forhold fra den Side, at hendes Mand maaste var hende modbydelig. Naar saa de to virkelig elskede hinanden! — Sæt, det var hende selv! — Hun kjendte sig blussende hed; thi Tandens Billede stod straks for hende.

Da hun vaagnede næste Morgen, lyttede hun uvilkaarlig; — var Uvejret allerede brudt løs? Hun kom hurtig i Klæderne og gik ind, hvor Skarlie just gjorde sig rejsfærdig. En Del af det, han skulde haft med, var ikke kommet; han maatte rejse med det, han havde, og om nogle Dage komme igjen. Han tog venligt Farvel.

Hun fulgte ham nedover til Skolen. Næppe var hun kommen tilbage derfra, før hun saa en Mand med rødt Skjæg og lyst Haar komme ud fra Fruen; han førte Magda ved Haand. Det maatte være Magdas Far; Bigen havde hans Haarfarve og noget af hans Udtryk, men ingen af hans Drag, ej heller hans

Figur; han var noget tung. De kom over Gaden, gik ind og op ad Trappen, — der kunde dog ingen Strid blive, naar Barnet fulgte med? Magnhild hørte Tande gaa og klæde sig, og hun hørte et lydeligt „God Dag! Er du her?“ sagt af Tandens Stemme. Derpaa intet mere; Døren blev jagtens lukket. Saa inde i sin Frygt var hun, at hun lyttede efter den mindste usædvanlige Lyd deroven fra. Men hun hørte dem alene gaa, snart en, snart begge, — nu aabnedes Døren, hun hørte Stemmer, men ikke Strid. De kom ned alle tre og gik ud. Der, paa Gaden, var allerede Fruen, straalende paaflædt og med Smil af sit Fests-lune. Tande hilsende hende; hun rakte hjærtelig Haanden ud. Alle fire gik forbi Husdøren og ind ad Havevejen for at gaa den vanlige Sti over Jordene til Skogen og Fjældet. Først gik de i Gruppe og langsomt; siden gik Faderen med Barnet, som syntes at ville føre an, og efter dem Fruen og Tande, meget langsomt, meget fortrolig. Magnhild stod tilbage i den yderligste Forbauselse.

Om Eftermiddagen kom Magda over med sin Far. Han smilte mod Magnhild og gjorde Undskyldning; den lille vilde endelig, at han skulde hilse paa hendes Veninde, sagde han.

Han blev bedt om at sætte sig, men gjorde det ikke straks. Han saa paa hendes Blomster, talte om

dem med en Kyndighed, hun aldrig før havde hørt, og bad om at maatte faa sende hende nogle andre, hvis Behandlingsmaade, han lagde ud. „Det er egentlig lille Magda, som sender dem,“ sagde han med et Smil, idet han vendte sig mod Magnhild. Denne Gang følte hun, at han med Skyhed iagttog hende.

Han saa paa Billederne paa Bæggen, Broen over Røln, Fossfaldet ved Niagara, det hvide Hus i Washington, Karavanen i Orkenen og Judith af Horace Vernet; saa ogsaa paa nogle Fotografiportrætter af ukjendte, ofte flodsede Mænd og Kvinder, til Dels i fremmede Kostumer. „Deres Mand har nok rejst?“ sagde han, og Djet gled fra Portræterne tilbage til Judith, mens han stod og drog sig i Skjægget.

„Har De længe været gift?“ sagde han og satte sig. „I snart tre Aar;“ hun blev rød. — „Du skal tage paa dig Uniformen, saa Magnhild kan faa se dig i den,“ sagde den lille; hun havde stillet sig mellem hans Knæ og stod og pillede snart ved hans Brystknapper, snart ved hans Skjæg. Han smilte; et Par Streger ved Øjnene og noget ved Munden blev i Smilet mere synlige og vidnede om Sorg. I Tanker klappede han den lille paa Haaret; hun lagde Hovedet ind til ham, saa godt, saa trygt.

Han vaagnede af sine Drømmerier med et stort, sty Blik hen paa Magnhild og begyndte at stryge sit

Skjæg og sagde: „Her er meget smukt, her.“ — „Naar skal Magnhild faa de Blomster, du talte om?“ afbrød den lille. — „Straks jeg kommer til Byen igjen,“ sagde han og kjælede for hende. — „Far bygger Fæstning,“ forklarede den lille, ikke uden Stolthed; „Far bygger ogsaa hjemme,“ lagde hun til, „Far bygger bestandig, og nu har vi Taarn paa Huset, og Stuerne er ble't saa vakre, — du skulde se!“ Og hun gav sig til at beskrive dem for Magnhild, hvad hun dog for Resten ogsaa havde gjort før. Han hørte paa hende med hint Smil, som ikke var Smil. Og som for at komme fra det, sagde han hastig: „Vi var en Tur ude i Formiddag, et Stykke oppe paa Fjældet (den lille forklarede straks, hvor det var), og derfra —“ — han vilde vist have sagt noget; men en anden Tanke maatte have skaaret den første over.

Han sank hen. Da begyndte Lænde at spille der ovenpaa. Hans Mafyn vaffes, et stort, sky Blik kom, derpaa sænkede han Hovedet og gav sig til at stryge den lille paa Haaret. „Han spiller overmaade vakkert,“ sagde han og rejste sig.

Næste Dag rejste Kaptejnen. Han skulde muligens komme igjen for at træffe Ingeniørgeneralen, med hvem han skulde foretage en Inspektionsrejse. De tilbageværendes Liv gled ind i sit vanlige Løb.

En Kvæld hos Fruen mødte Magnhild med en paafaldende Uorden i sin Paaklædning.

Straks Fruen opdagede den, gav hun et Bink og dækkede selv hendes Tilbagetog. Magnhild blev saa skamfuld, at hun ikke vilde gaa ind igjen. Og midt under Fruens leende Trøstegrunde blev Magnhild rørt over hendes uafladelige Godhed, hendes elskelige Om= sorg. Det var saa ubant at høre Magnhild tale helt ud, at Fruen omfavnede hende og hvistede: „Ja, Barn, du kan sige, jeg er god mod dig; thi du dræber mig!“ Magnhild rev sig hurtig løs; hun bad ikke med Ord om nogen Forklaring, thi dertil var hun alt for over= rasket; men Dine, Miner, Holdning — Døren var aabnet, hun faldt fra Overraskelse i Skamfuldhed. Tande vendte sig imidlertid smaanynnende hen til Magda, som havde han intet mærket; han gav sig til at lege med den lille. Senere talte han til Magnhild om hendes Sang, som hun ikke mere maatte afbryde. Kunde det ordnes saa, at hun fik bo i Byen (og det maatte med Lethed kunne ordnes saa), skulde han baade selv hjælpe hende og skaffe hende bedre Hjælp end hans.

Fruen gik af og til, ordnende for Kvældsmaden. Bigen kom gaaende med et Bræt, hvorpaa Fløde m. m., og hvorledes det gik til, stødte Fruen til Brættet lige foran de to, og Fruens Forsøg paa at stanse Sagernes

Fald, strandede paa, at de to ikke hurtig nok var med, — altsammen væltede. Begge Damernes Kjoler blev oversmurte; Tande greb straks sit Lommetørklæde og tørrede Magnhilds. „De er mindre opmærksom mod mig end mod hende,“ lo Fruen, som var meget mere tilføjet end Magnhild. Han saa op: „Jeg kjender ogsaa Dem bedre end hende,“ svarede han og tørrede videre.

Hun blev graableg. „Hans!“ raabte hun og brast i Graad. Hun ilede ind i næste Rum. Magnhild forstod dette lige saa lidt som det nys foregaaende. Ja, der hengik Maaneder, indtil hun en Dag, som hun gik alene paa Landevejen i Vintersjasket, og hendes Tanker var tusend Mil fra Fruen og det hele Optrin, pludselig stansede: — det, Fruen havde lagt i Ordene, var sprunget op for hende!

Tande havde rejst sig; thi Magnhild havde draget sig tilbage for ikke mere at modtage hans Hjælp. At hun skulde gjøre saa, og at han hedte Hans, var det eneste, hun endnu forstod. Tande gik op og ned i Stuen. Han var meget bleg, saa vidt Magnhild kunde se; thi det var begyndt at blive mørkt. Skulde hun gaa ind efter Fruen, eller overhovedet gaa? Magda var i Røffenet; hun fandt endelig paa at gaa til hende. Og der ude hjalp hun den lille med at lægge Snyttetøj paa Fad af nogle Krukker. Fra Kammeret,

som stødte til Røffenet, hørte hun snart dæmpet Samtale og Hulken. Da Magda og hun gik ind i Stuen med sine Fade, var Tande der ikke. Der ventedes saa længe med Aftensmaden, til Magda sovne og Magnhild gik.

Ikke længe efter hørte hun ogsaa Tande komme. Næste Formiddag sang hun med Tande; han var ganske som vanlig. Fruen traf hun lejlighedsvis om Eftermiddagen paa Gaden; denne gjorde en liden Rettelse ved Magnhilds Frihaandsøvelser, som hun for lidt siden havde hørt paa gjennem det aabne Vindue; hun rettede samtidig paa hendes Hat: den sad ikke rigtig paa Hovedet.

Skarløve kom tilbage. Han fortalte, at han paa en Tur til Bergen havde rejst sammen med Kaptejn Bang.

En om Bord, sagde han, kjendte Fru Bangs Forhold til Tande og bragte dette paa Tale. Magnhild havde stærk Mistanke om, at denne ene var ham selv; thi efter hans forrige Ophold havde hun hørt Hentydninger til hint Forhold baade af Tandens Opvarterste, Matroskønen, og af et Par andre.

„Kaptejnen var snild,“ fortalte Skarløve; „han holdt sig selv for alt for uværdig til at elskes af saa megen Mand. Han var derfor glad ved, at hun nu endelig havde fundet en Sævnlig.“ Magnhild sagde: „Du

ser fornøjet ud; du synes mig endnu smudsigere end det, du — —" Hun stod færdig til at gaa over til Fruen og gif uden at værdiges at fuldføre.

Hun skulde følge Magda til en „Forestilling,“ som en gammel svensk Tusendkunstner med Hustru og Barn netop skulde give der borte bag Huset paa Engen.

Da Magnhild kom ind, stod ogsaa Fruen færdig; hun vilde gaa med. Opløsningen herpaa kom straks, d. v. s. Tande kom for at følge. Han berettede, at Generalen var kommen.

Saa drog de da afsted, Magda og Magnhild, Fruen og Tande. En Mængde Mennesker havde samlet sig, de fleste dog uden for Indhegningen, hvor der nemlig betales „efter Behag“. Inden for Indhegningen var der en „reserveret“ Plads, d. v. s. Bænker, og til disse stiledede da Fruen med Følge.

Den gamle „Kunstner“ var alt paa Pladsen, hvor han ved Hustruens Hjælp ordnede sine Ting. Han havde en komisk Lighed med Skarlø, var skallet, stumpnæset, stærkt bygget, og hans MASHN var ikke frit for Lune. Og næppe havde Magnhild opdaget dette, før hun hørte Magda hviske til Moderen: „Du, han ligner Magnhilds Mand.“ Fruen smilte. I det samme kom den gamle hen imod dem. Thi blandt de „reserverede“ Pladser havde han endnu en „reserveret“,

nemlig en Bænk med Rygstød. Han var meget hæst, og Sproget, saa vidt det hørtes, en saa snurrig Blanding af Svensk og Norsk, at de nærmeste lo, og den Alownhøflighed, han da straks lagde til, fik ogsaa de fjærnerestaaende til at le. Men straks der blev let, trak Tande sig et Par Skridt tilbage. Fruen gik frem, og Magda og Magnhild fulgte.

Den gamle „Kunstner“ havde en meget yngre Hustru, et forthaaret, huløjet, magert Bæsen, hvorover der laa noget forulykket. Nu hoppede der ud af Teltet en Gut med Krushaar, livfulde Øjne og et Drag af fint over Nashn og Skikkelse, som han ikke havde fra Moderen, endnu mindre fra den gamle Alown. Han var klædt som Nar, men var alt andet. Han stod stille hos Moderen og spurte hende om noget; det var paa Fransk. Fruen, som var ubehagelig stemt over Tandens forsængelige Skyhed, talte til Barnet i hans Modersmaal. Gutten kom frem, men bare for i Afstand at se fornemt paa hende. Dette morede hende, og hun tog sin Pung og gav ham en større Mynt. «Merci, madame!» sagde han og bukkede.

„Kys paa Haanden!“ kommanderede den gamle. Gutten gjorde det med sky Hurtighed. Han sprang tilbage i Teltet, hvorfra man hørte et Par Hunde gø.

En Bevægelse opstod i Mængden bag de siddende. Det var en Kone med et tre-fire Aars Barn

paa Armen, som vilde frem. Hun kunde ikke staa og holde Barnet i Evindelighed, sagde hun; hun vilde sidde. Hun var saa god, hun, som nogen anden.

Men der syntes ingen Plads ledig uden paa første Bænk. Altsaa gik hun til første Bænk under Mængdens Munterhed; thi hun var kjendt. Det var jo Masfin-Martha. For to Aar siden var hun kommen did med et Barn og en større og en mindre Symaskine, hvorved hun nærrede sig; thi hun var flink. Hun havde forladt sin Mand og var rejst med en handlende, som blandt andet „gjorde i Symaskiner“. Han havde sveget hende. Hun havde siden lagt sig til den ullykkelige Fejl at drikke sig fuld en Gang imellem, og da var hun et groft, haardt Menneſke. Hendes Nafn var nu oprevet, ligesom hendes Haar. Men hun syntes endnu at have adskillig Kraft at rase bort. Hun satte sig lige ved Siden af Fruen, som flyttede sig en Smule; thi der stank Bayerſk Ol af hende.

Den gamle „Kunstner“ havde set hin ufrivillige Bevægelse, som Fruen gjorde. Straks var han ved Haanden og befalede Martha, hæst og barskt, at tage en anden Plads.

Hun blev maaske selv skræmt ved al den Silke, hun var kommen i Samfund med; thi hun rejste sig virkelig og gik.

Magnhild saa efter hende og opdagede Skarlæ.

Lige ved ham stansede Konen. Snart kom hun frem igjen. Hun sagde: „Jeg sætter mig nu her alligevel, jeg!“ Hun satte sig og lod Barnet bænktes ved Siden.

Den gamle forlod sine Præparater. Han var bleven vred. „Dit förbannade —“ han huffede vel paa det fine Selskab, han stod foran; thi han fortsatte: „Det kostar Penningar at sitta här!“ — „Her er en Mark!“ sagde Konen. Hun holdt den frem.

„Mycket bra!“ sagde han hæst; „men sätt dig på en annan Bänk! Vil Herrskapet flytta tättare ihop!“ bad han dem, som sad paa de nærmeste Bænker. Enten dette blev gjort eller ej, Martha rørte sig ikke: „Nej, saa Fanden, om jeg gjør!“ sagde hun. „Lad hende sidde!“ hviskede Fruen. „För ingen del!“ svarede den galante gamle; „här sitter de höga Herrskaperna!“ og han tog fat i Barnet. Men da rejste Martha sig som besat: „Dit svenske Trolld! Vil du lade Ungen min være i Fred!“ Nu stormlo Mængden, og dette opmuntrede hende, og hun fortsatte: „Højt Herrskab? Na skidt! Hun er en —, hun, saa godt som jeg!“ Navnet skal være udfrevet; men hun saa paa Fruen. En Hærsfalve af Latter, og derpaa, som paa et Kommandoslag, gravfält.

Fruen havde rejst sig, stolt og skjøn. Hun saa sig om efter sin Kavalleer. Hun vilde gaa. Tande stod heller ikke langt ifra mellem et Par rejsende, som

havde bedt om at faa forestille sig for den kjendte Komponist.

Fruens flammende Øjne traf hans. Han saa tilbage paa hende, ufravendt. Alle saa paa ham. Men ingen kom dybere i hans Blik end i en sleben Staal-fugle.

Men hvor uudgrundeligt Blikket var, eet sagde det tydelig nok: „Frue, jeg kjender Dem ikke!“ Og hans fint buede Pande, den i lige Linje løbende Næse, Mundens Luffethed, den indadbuende Kind, ja, de blinkende Diamantknapper i hans Linned, hele Klædningens Fornemhed sagde: „Rør mig ikke!“ Øjet drog Slør over Slør.

Alt var sket i et Nu. Fruen vendte sig mod Magnhild, som for at tage til Vidne. Og dog ikke! Thi ingen i Verden uden han og hun kunde vide, hvilke Øfre han nu lod rygende fortære sig, hvor stor Kjærlighed han nu stødte bort.

Atter vendte hun sig mod ham, saa kort, at det foer forbi som et Blink. Hvilken Harm, hvilket Skrig, hvilken Sværm af Minder, hvilken Stolthed, hvilken Foragt slyngede hun ikke ud! Magnhild fik den dalende Kest endnu, da hun vendte sig for at — ja, hvad skulde hun nu? Nafsynet viste pludselig den jammerfuldeste Forladthed og derpaa en rørende Bøn som et Barns. Taarerne trillede. Magnhild, aldeles op-

gaaet i hendes Stemninger, gav Haanden helt ud mod hendes. Hun greb den og knugede den, saa Magnhild maatte kæmpe for ikke at skrige. Den krænkede, forskudte Kvinde tvang ved et udbortes Tryk al sin Kraft sammen, og da løftede den hende. Thi i samme Øjeblik smilede hun. Se der! Kommende over den Del af Marken, over hvilken Selskabets stramme Line var spændt, og som skulde holdes fri, skred tvende Officerer frem, sete af alle; men hvem nægter en Generalshue Afgang? Og en saadan bar den vældige, som her med lange Skridt og bredt svingende Armer, som var han selv baade Hærfører og Hær, togede op med Adjutanten paa venstre Fløj. Allerede fra det fjærne hilsende han paa det ærbødigste sin Kaptejns skønne Frue. Hun ilede den frelsende i Møde. Ved Generalens Arm førtes hun tilbage til sin Plads, mens han selv tog Sæde ved hendes Side. Adjutanten faldt paa Magnhilds Lod, efter at Fruen havde forestillet. Generalen saa ofte paa Magnhild, og Adjutanten var Høfligheden selv. Dette var omtrent det eneste, hun fornam. Hun skald.

Fruen glimrede af Aand, Munterhed, Skjønhed. Bare at hun nu og da greb Magnhilds Haand, den hun trykkede med samme ubønhørlige Kraft. Hun styrkede sig i et Øjebliks Sandhed. Den legemlige Smerte, Magnhild derved følte, svarede til den aande-

lige. Hun hørte Adjutanten ved sin Side og Magdas Beundringsraab. Hun saa ogsaa selv nogle Kugler glimte i Luften, og hun saa en stor blive vejet af en Tilskuers og derpaa af den gamle Ræmpe kastet som en Bold og taget igjen paa Arm, Skulder eller Bryst; — men hun hørte i det samme Fruen sige til Generalen, at næste Morgen fulgte hun ham; hun havde bare ventet paa ham, siden hendes Mand ikke kunde komme.

Magnhild vidste det jo, at nu var alt forbi; — men allerede næste Morgen! Et Udraab, især af Gutter, skar gjennem hendes Smerte. Den gamle havde med begge Hænder kastet den svære Kugle op i Skifte med en ganske liden og kunde saaledes blive ved. For Magnhild blev den lille Kugle hende selv; — og den store —? Det var ikke for at finde Billede, hun førte det heller ikke ud; men alt blev til Billede. Saaledes blev den stadige Blinken i Luften af Kuglerne til det iskolde Blik, hun nylig havde skælvbet ved.

„Den gamle Mand er overmaade stærk,“ sagde Adjutanten. „Jeg saa en Gang en Mand i Venedig, han stod og bar en anden Mand paa sine Skuldre, og denne bøjede sig og tog mod nok en, som stillede sig oprejst paa ham igjen, og tænkt, de tog mod en fjerde, som stillede sig oprejst paa den tredje. Den underste

gif med dem alle, mens den øverste spillede med
Kugler —“

„— Om jeg døde i dette Djeblif,” sagde Fruen
paa den anden Side, „og Sjælen glemte alt her og
fik et nyt Sæt af vidunderlige Opgaver, uendelige
Syner, saa jeg henrykkes i Opgaver paa Op-
dagelser, — hvad kunde komme herligere?” — „Saa
langt tænker jeg ikke,” svarede Generalens faste Stemme;
„jeg vil give mit Hoved paa, at det at leve og dø i
sin Pligt er den største Lykke, som et vel organiseret
Menneske kan føle. Resten er ligegyldigt.” Magnhild
fik et svidende Haandtryk.

„Klappa, mine Herrskaper, klappa!” sagde Alowen
hæst og godmodigt. Man lo lidt, men rørte sig
ikke.

„Hvorfor kommer ikke snart Hundene frem?”
spurte Magda, hun hørte dem utaalmødt gå der inde
i Teltet.

Fjældene stod krusede af Skyer øverst oppe; et
Jag i Luften bebudede Skifte; Fjorden fortnede alt af
Bris paa Bris. Der var noget uendelig højt over
Landskabet, noget skrækindjagende.

Det begyndte at blive koldt. Folket følte dystert
og tungt der bag. Nu kom Alownens Hustru frem;
hun skulde gaa paa Linen. Den magre fordums
Skjønhed havde udringet Kjole og korte Wrmer.

Fruen rystede, i det hun saa paa hende, klagede over kolde Fødder og rejste sig. Dermed Generalen, dermed Adjutanten og følgelig ogsaa Magnhild; alene Magda blev siddende med bønkelige Blikke, hun ventede paa Hundene. Et eneste Djekest af Moderen var nok; hun rejste sig og sagde intet.

Man gik ud samme Vej, som Officererne var komne; ingen saa sig tilbage. Fruen lo med sin klareste Latter, den rullede Bellid ud over hele Forsamlingen. Alle saa efter hende. Generalen gik hurtig, saa hendes lette, friske Gang ret tog sig ud. Generalens Højde gav hendes et eget Behag; hans haarde Holdning og Figur fremhævede hendes bøjelige. Farve=Modsetningen i hendes Dragt, Sjederen over hendes Hat, et Indtryk af hendes Latter gav en enkelt Mand i Hoben Stemning som af bortdragende Musik.

Da Officererne ved Fruens Dør tog Farvel, sagde denne intet til Magnhild; hun saa ikke engang paa hende, idet hun gik ind. Magnhild kjendte sin dybe Medfølelse tilbagevist. Hun gik bedrøvet over til sit eget Hus.

Tande kom sent. Hun hørte ham gaa op og ned, op og ned, hurtigere, end han plejede. De lette Skridt der oppe fik det samme: „Rør mig ikke!“ frem, til sidst i Takt; — Diamantknappernes Blinken, Klædningens Fornemhed, Aashnets dybe Luffethed for-

fulgte hende. Fruens Hengivelsestrang skreg under disse Skridt. Hvad maatte hun ikke nu lide? At hun midt i Smertens Torden og Lyn skulde huffe paa mig, tænkte Magnhild, vilde være unaturligt. I første Stræk havde hun ilet ind under hende som under et Tag, men naturligvis i næste glemte alt.

Der kom nogen i Gangen. Var det Bud fra Fruen? Nej, det var Starlie. De Trin i tredjedels Takt kjendte hun. Han saa kort, spejdende paa hende, da han kom ind. „Det er nok Tid for mig at rejse,“ sagde han. Han var Venligheden selv og begyndte at samle sit Tøj. „Har du ventet paa Skjdsen?“ spurte hun. — „Nej, men paa det Kjøb, jeg havde bestilt og sidst maatte rejse fra; det kom for lidt siden.“ — Hun sagde ikke mere, og han var færdig. „Du faar leve vel saa længe!“ han havde taget sine Ting og saa paa hende.

„Starlie,“ sagde hun; „var det dig, som gav Masfin-Martha Marken?“ Han blinkede et Par Ganger: „Kjære, hvad ondt var det deri?“ — Magnhild blegnede: „Jeg har ofte foragtet dig,“ sagde hun, „men aldrig som i dette Djeblik.“ — Hun vendte sig og gik ind i sit Sovestue, skydende Skodden for. Hun hørte ham gaa. Derpaa lagde hun sig paa Sengen.

Nogle Takter paa Pianoet blev slaaede der oppe;

men ikke flere fulgte; ventelig var han selv bleven skræmt ved Lyden.

Hende havde disse Takter uvilkaarlig stanset. Hun maatte nu følge Skridtene, som atter begyndte.

Et nyt Skjær af hemmelighedsfuldt, uberegneligt var faldet over Tande. Hun var bleven ræd ham.

Hun havde ogsaa før følt en Skælven i hans Nærhed; nu følte hun den bare ved at tænke paa ham.

Skridtene stansede, og hun gled fra det uudgrundelige over paa Starlie; thi her var hun klar. Hvor hun hadede ham! Og naar hun tænkte paa, at om fjorten Dager kom han igjen og teede sig, som var aldeles intet foresaldt, knyttede hun sine Hænder i Kaseri og aabnede dem igjen; thi som hundre Ganger før, saa vilde det atter gaa: hun vilde glemme det, fordi han dog ogsaa var snild og lod hende leve og være, som hun vilde.

En dybt følt Sorg over hendes Udygtighed dækkede hendes Forestilling som en Nat. Hun brast i Graad. Hun var ikke i Stand til at klare sig et eneste Forhold, ikke andres, ikke sit eget, ikke i Stand til at tage frelsende Beslutning. Hvilken skulde den ogsaa være?

Skridtene begyndte igjen, endnu hurtigere, endnu lettere. Og atter indfandt sig hin uforklarlige, ikke ubehagelige Bæven for Tande.

Det var endelig blevet mørkt; hun stod op og gik ind. Hos Fruen var Lys; Gardinerne var nede. Magnhild maatte ogsaa tænde Lys. Ikke før havde hun gjort det, saa hørte hun Skridt i Gangen, og det bankede paa. Hun lyttede; det bankede igjen. Hun gik selv til Døren. Det var Bud fra Fruen, at hun maatte komme over. Hun slukkede og fulgte.

Her var alt forvandlet. Abne, pakkede Kasser, Kufferter, Kufferter, Kufferter, Magda sovende over sin egen lille Kurv, en Leje-Stone beskæftiget, ligesom Jomfruen, med yderligere Ordning. Jomfruen rejste sig op, idet hun sagde: „Fruen er for et Øjeblik siden gaaet ind for at lægge sig. Jeg skal varske.“ Magnhild bankede paa og gik ind.

Fruen laa bag hvide Seng=Omhyng i en knipling=ringet Natdragt. Hun havde det tyrkiske Tørklæde om Hovedet; det hørte uopløselig til hendes Hovedpine. Lampen stod lidt tilbage med en Skjærm over af rødt, blødt Papir, der bevægede sig. Hun laa støttet paa den ene Albue, dybt i Buderne; den fri, venstre Haand gav hun mat ud; et trætt, smertefyldt Blik fulgte. Hvor var hun skjøn. Magnhild var atter hendes, og det saa stærkt, at hun kastede sig over hende og græd. Som var den syge herved bleven elektrisk rørt, rejste hun sig i Sæde, og med begge Armer knugede hun hende ind til sin varme, fulde Skikkelse. Hun vilde

med det allerstærkeste Tag drage Forstaaelsen og Medfølelsen ind til sig. „Tak!“ hviskede hun over Magnhild. Hendes Fortvilelse kjendtes sitrende gennem alle Legemsdeler, som rørttes. Taget slap, Magnhild rejste sig, Fruen lod sig falde og bød Magnhild at tage en Stol og sætte sig lige ved. „Her er lydt,“ hviskede hun, visende mod Døren. Magnhild kom med Stolen. „Nej, her paa Sengen,“ sagde Fruen saa og flyttede sig. Stolen blev atter bortsat. Hun tog Magnhilds Haand og holdt den mellem begge sine. Hun saa hende ind i Øjnene, som endnu hang fulde af Taarer. Hvor godt, sandt, hvor forstaaende hun saa. Magnhild bøjede sig og kyskede hende. Læberne var matte.

„Jeg har kaldt paa dig, Magnhild,“ sagde hun sagte. „Jeg har nogle Ting at sige dig. — Bliv ikke ræd“ — et Haandtryk fulgte; „det er ikke min Historie, — det er ogsaa hel kort; thi jeg trænger til at være ene.“ Taarerne trillede ved de sidste Ord ned over Kinderne. Hun kjendte det og smilte.

„Du er bleven gift, — — — jeg forstaar ikke hvorledes, — — og jeg vil ikke vide det!“ — Det bævede gennem hende, og hun stansede. Hun vendte en Stund Hovedet bort. Saa blev hun ved: „Prøv ikke paa —“ men hun kom ikke længer, hun drog begge Hænder til sig, dækkede sig, rullede sig helt om

og græd i Puderne; Magnhild saa Bevægelsen gjennem Ryg og Armer. Selv rejste hun sig.

„Det var dumt af mig,“ hørte hun omsider; Fruen havde vendt sig og gned Øjnene og Panden med en Essens, som fyldte Kammeret med Bellugt. „Jeg har intet Raad at give; — desuden hvad nytter det til? — Sæt dig igjen!“ Magnhild satte sig; Fruen lagde Flaskonen fra sig og tog hendes Haand med begge sine. Hun klappede og strøg den, et langt forskende Blik fulgte. „Veed du, at du er Skyld i, hvad som hændte i Dag?“ — Magnhild blev blussende som foran en stor Ild; hun vilde rejse sig, men Fruen holdt fast. „Stille mit Barn! Jeg har følt hans Tanker, naar vi var sammen. Du er ren og fin, — og jeg —!“ hun lukkede Øjnene og blev liggende stille som en død. Ikke et Aandedrag hørtes, — før hun omsider drog et langt, langt, og saa op med et Blik, saa fuldt af Lidelse —!

Magnhild hørte sit eget Hjærte; hun turde ikke røre sig, dæmpede sit Aandedrag. Hun kjendte, at hun svedede. —

„Ja, ja, Magnhild; — vogt dig nu, du!“ Magnhild rejste sig. Fruen vendte Hovedet efter hende: „Ikke stolt!“ sagde hun. „Har du et Sted, du nu kan tage hen?“ Magnhild hørte ikke, hvad hun sagde.

Fruen tog det lige roligt op igjen: „Har du et Sted, du nu kan tage hen? — Svar mig!“

Magnhild kunde næppe samle Tankerne, men svarede „Ja,“ — bare af tilvant Lydighed mod Fruen. Hun tænkte ikke paa at tage nogensteds hen, uden paa at gaa derfra, nu, straks. Men før hun kunde, sagde Fruen, som den hele Tid betragtede hende: „Jeg skal sige dig een Ting, som du ikke veed. Du elsker ham.“

Magnhild rettede sig lynsnart, med Øjnene fast i hendes. Der blev en kort Kamp, hvori Fruens Øjne ligesom aandede paa hendes. Hun forvirredes, rødmede og bøjede Hovedet mod sine Hænder. Fruen rejste sig i Sæde og tog ved hendes Arm. Hun stod endnu imod; Brystet steg og sank, — hun vaklede, som søgte hun Stød, og hældede endelig did, hvor hun kjendte Trykket af Fruens Haand.

Hun lagde sig ved hendes Bryst og græd heftig.

VIII.

Allerede paa Sengen næste Morgen bragte Matroskønen Lønde et Brev. Der var en firlig, gammeldags, noget gulnet Glans-Konvolut om Brevet,

og Udskriften var af en uøvet Damehaand med fine Bogstaver, og paa hver, som gik ned for Linjen, en liden overflødig Sving, for ræd til at blive rund, men dog med Forsøg paa det. „Hvem kan det være?“ Han aabnede. Under stod „Magnhild“. Han kjendte sig lidt varmere og læste:

„Hr. H. Tande!

Jeg takker Dem meget for Deres Godhed mod mig og for den Undervisning, De saa overbærende har givet mig. Min Mand har sagt, at De har ingen Leje at betale.

Jeg maa tage bort uden at faa sige Dem dette. Endnu en Gang min bedste Tak.

Magnhild.“

Han læste det vel fem Ganger. Saa studerede han hvert Ord, hvert Bogstav. Det Brev havde haft ti Udkast og kasserede Afskrifter, det følte han. „Magnhild“ var færdigere skrevet end det øvrige; det maatte være oftere øvet fra før.

Men med slige mindre Opfindelser dulmede han ikke den store Anklage, som saa paa ham af dette Brev! Han laa længe stille efter at have ladet Brevet falde. —

Han begyndte om en Stund at tromme paa Lagenet med højre Haand, det var Diskanten i en

Melodi; havde den naaet Pianoet, og Magnhild havde hørt den, havde hun ogsaa kjendt den igjen.

Bludselig sprang han ud af Sengen og ind i næste Rum. Staaende bag Gardinet saa han forsigtig over. Ganske rigtig: der var alle Vinduer aabne, to Kvinder vaskede; Huset var tomt. Han gik op og ned og blistrede.

Han gik, til han frøs. Da begyndte han at klæde sig paa. Det tog vanligvis en Times Tid, under hvilken han nu og da var ved Pianoet. 3 Dag tog det to, og han var dog ikke ved Pianoet.

Han gik en meget lang Tur den Formiddag, dog ikke til de Steder, de sammen havde gaaet. Allerede paa den Tur begyndte det oplevede at ordne sig saaledes, at han selv fik mindre Skyld. Dagen efter havde han saa godt som ingen. Den tredje slog det op igjen mod Kvælden. Men næste Morgen stod han med Smil over den hele Historie.

Den første Dag havde han to Ganger begyndt paa et Brev til Magnhild, men begge Ganger revet det itu. Paa den fjerde Dagen fandt han i Stedet for et Musik-Motiv. Det kunde blive et rigt, broget instrumenteret Stykke, fuldt af pragtfuld Uro. Nogle Takter af den enkle, fine Melodi, som havde givet Magnhild Billeder fra hendes Barndom, kunde dlynke det. De kunde jo brydes?

Men da det aldrig vilde ordne sig, fattede han, at ikke her og ikke nu kunde det lade sig gjøre. Han gik der endnu en Uges Tid; saa pakkede han ind. Pianoet lod han staa og Nøglen i. Han strøg til Tyskland.

 IX.

Ud paa det femte Aaret derefter, en Søndagskvæld om Vaaren, gik en Del Jænter op efter Ladestedets eneste større Gade; de gik Arm i Arm, flere og flere samlede sig; thi Jænterne gik med trestemmig Sang.

Uden for Sadelmagerhuset (som for Resten intet Skilt og ingen Butik længer havde) gik de langsommere, som skulde Sangen der til Gagns høres. Kanske ventede de ogsaa paa at faa se et Mashyn i de lave Vinduer; men de saa intet og togede snart videre.

Da de sidste var dragne forbi, rejste en Kvinde sig af den store Stol i Krogen. Hun var ikke mer end halv paaklædt, gik med Slæbetøfler og uredt Haar. Da hun vidste, at ingen boede lige overfor, og hun ingen saa i Gaden, vaagede hun sig hen til Vinduet, faldt der i Tanker med Hovedet lænet mod

Armen og denne til Bindusskillet. Hun lyttede til Harmonierne, som nu og da naaede ned.

Dette Kor var en Grindring omt, at Magnhild engang havde elsket Sang og tænkt sin Bestemmelse i den. Det var hende selv, som nu stod her, og som, trods Søndagen, eller kanske just fordi det var Søndag, ikke havde fundet det Umagen værdt at klæde sig; Klokken var seks om Eftermiddagen.

Hun vakte af Bogrammel fra den anden Kant. Dampskibet var altsaa kommet. Saa tilbant var hun den eneste Afbrudelse i Ladestedets Dde, at hun glemte, hun ikke var paaklædt; hun maatte se, hvem som kom. Det var to Damer, den ene med et Barn i Armen og en Solstjærm, den anden med flagrende Slør, livlige Øjne i et noget rundladent Ansigt; hun bar skotsk Rejsedragt; — idet Bognen ilede forbi, nikkede hun ind til Magnhild, det rejse-brune Ansigt straalende; nu vendte hun sig og vinkede med sin behandsfede Haand.

Hvem i al Verden kunde dette være? Magnhild var af Overraskelse, der hos hende altid blev til Undseelse, vegen langt ind paa Gulvet. Hvem kunde dette være?

Der var noget kjendt, som vilde frem, men ikke kunde, — da den samme Dame i Løb kom nedover igjen. Hendes raske Dragt gav Fart; nu hoppede

hun op paa Trappen og stod i den opslagne Dør; de saa begge paa hverandre.

„Kjenne du meg infje?“ sagde den elegante Dame i Bygdens bredeste Dialekt.

„Kønnaug!“

„Javist!“ Og de omfavnede hverandre.

«My dear! I am here bærre for di skuld. I will seje deg, at all those years I have tænkt meget paa denne Stund. My dear Magnhild!“

Hun talte tre Sprog! Engelsk, Bygdens Dialekt og lidt af Landets almindelige.

«I have spoken Norsk bærre a couple of months only og kan infje tale godt.“

Hendes Aashyn var udfoldet; Djinene flammede endnu varmere end før, Munden havde formet sig, fylbig som den var, til at gjengive Lune, Godhed, Vilje i rigt Skifte. Hendes Figur var bleven endnu yppigere; men hendes raske Bevægelser og elegante Rejsedragt lod det glemmes. Hendes brede Hænder, som bar dette Mærke af hendes Arbejdstid, tog saa varmt begge Magnhilds mellem sine, og straks efter sad de sammen, mens Kønnaug i en Fart fortalte disse fire-fem Aars sælsomme Historie. Hun havde ikke villet skrive; thi man havde saa alligevel ikke troet hende. Og hvorfor hun ikke havde skrevet straks efter Dørfarten, som Løftet havde været, var simpelt hen, fordi

hun allerede paa Overfarten kom fra tredje til første Plads, og det, som havde voldt dette, vilde af alle være blevet mistydet.

Hun havde, da de rejste ud fra Liverpool, siddet fremme paa Rælingen af det store Skib. En Mand traadte da hen til hende og sagde paa daarligt Norsk, at han kjendte hende; thi som hun der sad, havde hun siddet bag paa hans Karjol for en Maanedes Tid siden. Rønnaug huskede ogsaa ham, og de talte sammen den Dag og flere. Saa kom han med en Dame. Dagen derpaa kom han med samme Dame og spurte Rønnaug, om hun vilde følge dem over paa første Plads. Der begyndte Damen og hun saa en engelsk Samtale ved Hjælp af Manden. Der blev megen Moro, flere kom til, og det endte med, at Rønnaug skulde være der paa første Plads; hun vidste i Grunden ikke hos hvem. Hun tog Bad og fik nye Klæder fra Top til Taa, hvormed flere Damer hjalp til, og saa var hun siden som en Gjæst iblandt dem. Alle var gode med hende. Hun fulgte Damen bort fra Skibet; det var en Tante af den Mand, som først havde talt til hende, og snart lærte hun, at det var paa hans Koft, hun havde rejst og nu siden nød Undervisning og det rigeste Underhold. Det var ogsaa paa hans Koft, at de siden sammen gjorde lange Rejser. I to Aar havde hun nu været hans Hustru; et Barn paa vel et Aar havde

hun med her. Og det Barn maatte Magnhild se, — ikke „i Morgen“, heller ikke „siden“, men nu, straks! Magnhild var ikke klædt; vel, saa maatte hun skyndsomt blive det, Rønnaug skulde hjælpe til, — og trods Magnhilds Bægring stod de begge i hendes Soverum.

Saa snart Magnhild vel var i Gang med Paaklædningen, gik Rønnaug omkring i Stuerne; hun gav under dette Magnhild et eneste Spørgsmaal, og det var, hvorfor Magnhild ikke var paaklædt saa sent paa Dagen, men fik et langtruffent „Na—“ til Svar. Rønnaug begyndte at smaanhne, mens hun gik i den ydre Stue. Lidt efter kom der Ord med; de var engelske, og eet hørte Magnhild tydeligt, det var «disappointed». Magnhild kunde Engelsk; de tre sidste Vintre havde Skarlie læst Sproget med hende; hun kunde allerede forelæse for ham af det amerikanske Ugeskrift, som det siden hans Ophold dersteds var blevet ham et Livsbehov at holde. Hun vidste altsaa, at «disappointed» betød „skuffet“. — Der foregaar undertiden en Ændring i vor Stemning derved, at Solen, som fyldte hele Rummet, pludselig er borte, og Luften graa, kold, inde som ude. Lige saa uvilkaarlig fik Magnhild en ubeskrivelig Frygt, og ganske rigtig: næste Gang Rønnaug gik nynnende forbi den aabne Dør (hun saa paa Bægbillederne), kastede hun et kort Sideblik ind paa Magnhild; det var ikke egentlig uventligt;

men det kjendtes dog af Magnhild, som fik hun et Skud. Hvad i al Verden var hændt, eller rettere: hvad var opdaget? Det var hende ikke muligt at fatte det. Hun spejdede, da hun var færdig og kom ind, rundt hele Stuen. Men hun spejdede forgjæves efter en Ting, der kunde have angivet, hvad hun selv vilde have skjult, eller fortælle noget, der kunde vække Mishag? Hvad var det? Rønnaugs Mafyn var nu et andet, — nej, hvad var det?

De gik; begge var blevne tavse. Selv paa Gaden, hvor saa meget kjendt maatte minde, kunde hun, som nylig havde talt i tre Sprog, tie i dem alle. De mødte en Mand i en Karjol, som talte lidenskabelig med en yngre Mand, han havde stanset; begge hilsede Magnhild, den ældre ligegyldig, den yngre med Triumf i det finnedes Sjæes og de gnistrende Øjne; — først da vækkedes Rønnaug. Til Trods for, at snart fem Aar var gangne, siden hun skudsede den ukjendte Mand, som havde talt om Magnhilds Bestemmelse, og som havde set hende selv i Forhold, hun skammede sig ved, — hun kjendte ham straks! Hun greb hurtig Magnhilds Haand: «Do you know him? Wath is his name? Does he live here?» hun glemte i sin Iver at forsøge sit Modersmaal. Magnhild svarede alene paa det sidste Spørsmål: „Ja, siden i Vinter.“ — «Wath heiter'n.» — „Grong.“ — «Have you taalaa ve'n?» —

„Mere med hans Søn; det var ham, som stod der.“
 Rønnaug saa efter Grong, som just nu kjørte rast
 — man kunde sige vred — forbi dem.

De kom til det andet Hotel paa højre Haand; en Pige spurtes, om ikke her en Dame var tagen ind med et Barn. De blev vist ovenpaa. Der stod den Dame, som havde ledsaget Rønnaug. Denne spurte hende paa Engelsk, hvor Barnet var, samtidig med at hun forestillede Miss Roland for Mrs. Skarlie, hvorpaa alle tre gik ind i næste Værelse til det sovende Barn. „Nej, har vi faaet en Bugge!“ raabte Rønnaug paa Engelsk og kastede sig paa Knæ ved Buggen. Magnhild blev staaende foran, ikke ganske nær. Det var et vakker Barn, saa vidt hun kunde se. Rønnaug bøjede sig over Barnet, ikke saa hun op, ikke talte hun. Men Magnhild saa, at der trillede store Taarer over det fine Tæppe, der laa paa Buggen. Der blev pinlig stilt.

Rønnaug rejste sig, og med et Sideblik paa Magnhild gik hun fort forbi hende ind i forreste Rum, hvor hen Magnhild endelig ogsaa maatte gaa efter. Da stod Rønnaug ved Vinduet. En Vogn stansede i det samme udenfor, Magnhild saa, at den blev dragen af tre Mænd; det var en ny, vakker Rejsevogn, den vakreste, hun havde set. „Hvem ejer den?“ „Det er min,“ svarede Rønnaug.

Betsy Roland kom ind og spurte om noget; Rønnaug fulgte hende ud. Da hun straks efter kom igjen, gif hun lige hen til Magnhild, der endnu sad og saa paa Bognen. Rønnaug lagde den ene Arm over hendes Hals. «Will you go with me in this carriage through the country, Magnhild?» Allerede ved Berørelsen var Magnhild bleven ræd, hun kjendte Rønnaugs Dine, følte hendes Aande, Armen laa over hende som en Jærnstang, skjønt den vist ikke trykkede. „Wil du rejse mæ meg op gjønno Lande' in this — i denne Bogn, Magnhild?“ hørte hun een Gang til, og Røsten bævede. „Ja,“ hviskede Magnhild.

Rønnaug slap hende, gif til det andet Vindue og saa ikke mere ind. „Er den Bogn fra Amerika?“ — „London.“ — „Hvad gav du for den?“ — «Charles bought it.» — „Er din Mand med dig?“ — «Yes — ja,» — og hun tilføjede: — «Not here; Constantinople, — delivery of guns. — September : we are to meet — Liverpool.» Og da saa hun op paa Magnhild med et stort Blik. Hvad mente hun med det?

Magnhild vilde gaa. Rønnaug fulgte hende ned ad Trappen. De gif begge bort til Bognen, om hvilken der stod flere Folk, som nu drog sig noget tilbage. Rønnaug viste frem en Del Bekvemmeligheder ved den, og idet hun havde Hovedet inde i den, spurte hun:

„Dine Rum up stairs are they to be let?» — „Nej, der er Bryderi med sligt.“ Rønnaug sagde rask Godnat og hoppede op ad Trapperne.

Magnhild havde ikke gjort mange Skridt, før hun følte, at hun bestemt burde have budt Rønnaug at bo ovenpaa. Skulde hun vende om? Na nej.

Dette blev en af Magnhilds vaagne Nætter. Rønnaug havde skræmt hende. Og denne Rejse? Den vilde hun aldrig i Verden foretage!

X.

Den første, hun saa, da hun Kloffen over ti kom frem af sit Soverum, var atter Rønnaug, som da kom nede fra Ladestedet, og netop nu ind til hende, — nej, ikke til hende, men til Præsten, den unge Kapellan, som boede hos Magnhild i det forhenværende Sabelmager- : værksted. Rønnaug hos Præsten? Endnu Kloffen 11 var hun der. Og da hun kom ud, fulgt af Præsten, en ung, bly Mand, stak hun bare Hovedet ind til Magnhild, hilsede og forsvandt igjen, fulgt af Præsten. — —

Magnhild fik endnu mere at undre sig over; thi senere paa Dagen saa hun Rønnaug i Følge med

Grong. Det krænkede hende, uden at hun rigtig gjorde sig Rede hvorfor. Dagen derpaa søgte Rønnaug hende, men rent i Forbigaaende; der blev talt noget om forskellige Folk i Ladestedet, som det havde moret Rønnaug at finde igjen, ikke et Ord om Rejsen. Der gik flere Dager, og den nævntes ikke; kanske havde hun opgivet den!

Men saa hørte Magnhild om denne Rejse af andre: først af Matroskone, som gjorde rent hos hende, saa af den, hun købte Fisk af, til sidst af alle. Hvad skulde hun gribe til? Thi hun vilde under ingen Omstændighed følge.

Rønnaug fortalte hende, at hun læste Korst med Grong, ogsaa med Præsten, for ikke at plage een ad Gangen for meget; hun skrev ogsaa Stiler, sagde hun og lo. Paa samme korte Maade rørte hun ved Personer, Forhold, nævnedes dem med en Karakteristik, — og straks til noget andet! Magnhild blev ikke bedt op til Hotellet. Rønnaug trillede ofte sit Barn i en liden Vogn, hun havde kjøbt; hun stansede da og viste Barnet for alle Mennesker, hun mødte; men hun kom ikke ind til Magnhild med det.

Rønnaug gjorde den overordentligste Opfigt i Ladestedet. Det var ikke ualmindeligt i en Havn at møde mærkelige Omstiftelser i Livsvilkaar. Men at dømme efter de Gaver, Rønnaug gav, efter hele hendes Op-

træden, maatte hun være meget rig, og desuagtet var hun den grejeste, omgængeligste af alle. Magnhild hørte idelig hendes Ros; alene Præsten ytrede lejlighedsvis, at hun bestemt havde det Utaalmod, som karakteriserer Lykkebarnet.

Men hvad hørte saa Rønnaug om Magnhild? Thi det kunde vel sættes ud over al Tvil, at hun spurte sig for andensteds, naar hun ikke spurte Magnhild selv. Det gjorde hun ogsaa, men meget forsigtig. Der var egentlig bare to, hun spurte bent frem: den ene var Præsten, den andre var Grong.

Præsten sagde, at i al den Tid, han havde været der, og det var nu snart i et Aar, havde han aldrig hørt eller set andet end godt. Skarlie var en uklarere Person; efter enstemmigt Vidnesbyrd havde han bosat sig her alene for til Bunds at studere Forholdene og saa udnytte dem — „uden Konfurrence og uden Kontrol.“ Han var „Ironiker og Cyniker“; men Præsten kunde ikke nægte, at det undertiden var morsomt at tale med ham. Præsten havde aldrig hørt andet, end at Skarlie var hensynsfuld mod sin Hustru — eller rettere sin Plejedatter; thi i noget andet Forhold stod de næppe. Og den unge, bly Præst syntes selv meget forfrækket over at maatte sige dette.

Grong derimod kaldte Magnhild en doven, egenfjærlig, fordringsfuld Tøs. Hun gad ikke engang

binde sine Strømper op; det havde han selv set. Det Haandarbejde, hun havde sat i Gang der, var længst overladt til en puffelrygget Pige, som hed Marie, og en lang en, som hed Lovise. Magnhild lærte dem en og anden Gang noget nyt, og ikke engang dette skyldtes hende selv, men hendes Mand, som fik fat i det paa Rejser og drev hende i Vej med det her hjemme. Skarlie var overhovedet en dygtig, driftig Fyr, som havde blæst Liv i hele denne døvne, ubidende Bygd, kanske ogsaa snydt Folk; men Lærepenger fik man betale.

Magnhilds Bestemmelse? Bah! Han havde længst opgivet alt dette med Bestemmelser. Han havde for tre Aar siden i Nordlandene set en gammel Mand, som i sin Barndom var bleven den eneste reddede af en liden Bygd; Snefreden havde taget de andre. Manden var en stor Torst; han var bleven 66 Aar uden at gjøre én Døjt andet end at ro, og han døde i Fjor paa Fattigvæsenet. Hvad var saa det for en Bestemmelse? Det er de allersærreste, som har en Bestemmelse.

Grong var i denne Tid i slet Lune: han havde troet sin begavede Søn bestemt til noget; det var alene for hans Skyld, at han levede, — og saa bestilte Gutten ingen anden Ting end at forelske sig! Men Rønnaug, som ikke kjendte noget til Grongs egen Skæbne, blev saare forskræffet over hans haarde Dom. Hun

kunde heller ikke faa drøfte den med ham; thi han erklærede rent ud, at Magnhild kjædede ham.

Saa søgte hun da atter Magnhild selv, men fandt hende saa forholdsløs, at det var umuligt at komme hende nær.

Wilde hun holde sit Forsæt fast, var altsaa intet andet at gjøre end at liste sig paa hende.

I den ligegyldigste Tone af Verden meldte hun saa Magnhild en Dag, at i Dvermorgen agtede hun at rejse; Magnhild behøvede ikke at tage noget videre Tøj med; thi stansede de nogensteds, saa kunde de lade det kjøbe der. Saa gjorde hun selv.

Dette var omtrent Kloffen 9 om Formiddagen, og lige til Kloffen 12 strævede Magnhild med et Telegram til sin Mand, som netop havde meldt hende, at han var kommen til Bergen. Telegrammet blev slutteligen dette:

„Rønnaug, gift med den rige Amerikaner Charles Randon, New-York, er her; vil have mig med paa en lang Tur.

Magnhild.“

Hun følte det som Forræderi, da hun lige paa Slaget 12 leverede dette Telegram ind. Forræderi? Mod hvem? Hun skjulte jo ingen Regnskab. — Smid-

lertid gif hun bort den Eftermiddag for ikke at findes.
Der laa et Telegram, da hun om Aevelden kom tilbage:

„I Morgen med Dampfibet hjemme.

Starlie.“

Rønnaug søgte Magnhild Kloffen 8 næste Morgen: hun vilde overraske hende med en fuldfærdig Rejse=dragt, som laa i Hotellet. Men der var stængt hos Magnhild. Hun gif rundt og saa ind ad Sovestammer=vinduet, hvor et Gardin var oppe. Magnhild var ude! Hun, som sjælden stod op før Kloffen 9!

Vel; derhen igjen Kloffen 9. Stængt. Kl. 9 $\frac{1}{2}$. Stængt. Kl. 10 ligeledes; siden derhen hvert Kvarter, men altid stængt. Da fik hun Mistanke. Og Kloffen 11 gav hun to Gutter god Betaling, for at de skulde staa Vagt og melde hende, naar Magnhild kom hjem.

Selv var hun i Hotellet og ventede. Kloffen blev 1, 2, 3 — intet Bud. — Hun inspicerede fine Bagter; alt i Orden. Kloffen blev 4, den blev 5. Utter Inspektion. Den blev 6; da kom en Gut styr=rende, og Rønnaug med Hatten i Haand ned ad Trap=pen imod ham.

Hun fandt Magnhild i Køkkenet. Magnhild havde saa travelt, at Rønnaug ikke kunde saa hende i Tale. Hun gif uden Ophold mellem Køkken, Gaardsrum, Stuer. Hun var ogsaa i Kjælderen, var der meget

længe. Rønnaug ventede; men da Magnhild aldrig kom til Ro, søgte hun hende i Spisefammeret. Hun spurte hende, om hun kunde følge med et Øjeblik til Hotellet. Magnhild havde ikke Tid. Hun lagde netop Smør paa en Afiet. „For hvem stiller du?“ — „Na —.“ Hun skalb paa Haanden, som holdt Steen; det saa Rønnaug. „Kommer Skarlie med Dampskibet — nu?“ Magnhild kunde ikke sige nej; thi det vilde jo snart have vist sig at være usandt, og derfor sagde hun ja. — — „Saa har du sendt Bud efter ham?“ Magnhild lagde Steen fra sig og gik ind. Rønnaug efter.

Det kom nu for en Dag, hvor meget godt, kraftigt Morst Rønnaug havde lært i denne Tid; om det end ikke var rent eller fejlfrit. Hun spurte først, om dette betød, at Skarlie skulde hindre hendes Rejse. Og da Magnhild i Stedet for at svare tyede ind i Soverummet, gik Rønnaug efter; hun sagde, at i Dag slap hun hende ikke.

Dette „i Dag“ fortalte Magnhild, at Rønnaug længe havde haft Lyst paa hende. Derksom Binduet, som Magnhild nu stod ved, havde været noget større, var hun bestemt steget ud af det.

Men før Rønnaug for Alvor fik begynde, hændte noget. Fra Gaden høretes Støj og Latter og derigjennem en rasende Mandsrøst. „Og du vil nægte mig

at gaa til Alters, din skindhellige Satan?" Med een Gang Læusshed og derpaa bragende Latter. Ventelig blev Manden i det samme greben og ført væk; hujende, leende Stemmer, Gutteres og Kærringers, faldt ind og lød fjærnere og fjærnere.

Jngen af de to i Kamret havde forladt sin Plads. De havde begge set ud gjennem Døren mod Binduerne i Stuen; men de havde ogsaa begge vendt sig ind igjen, Magnhild mod Haven. Men Kønnaug var ved denne Afbrydelse mindet om Masfin-Martha, som i hendes Tid havde været Ladestedets Skræf og Jubel. Ikke før var derfor Larmen stanset, saa sagde hun: „Huster du Masfin-Martha? Huster du, jeg sagde dig noget om din Mand og hende? — Jeg har nu spurt mig for, og jeg veed mere. Men det er uværdigt af dig at leve under Tag med en Mand som Starlie.“

Magnhild vendte sig, bleg, stolt. „Det kommer mig ikke ved.“ — „Det kommer dig ikke ved? Du sidder i hans Hus, æder hans Mad, bærer hans Klæder og hans Navn, — det kommer dig ikke ved?“

Men Magnhild strøg forbi hende ind i Stuen, uden at værdige hende et Svar. Hun stillede sig ved et af Binduerne til Gaden.

„Ja, føler du ikke Skammen ved det, Magnhild, saa er du dybere sunken, end jeg tænkte.“

Magnhild havde netop lænet Hovedet mod Bin-

dusftolpen. Nu lettede hun det saa vidt, at hun kunde se paa Rønnaug og smile; saa lagde hun det ned igjen. Men det Smil jog Rødmen op i Rønnaugs Kinder; thi hun følte deres fælles Ungdom sammenlignet i det.

„Jeg forstaar, hvad du tænker, —“ hendes Røst dirrede, — „og saa ond troede jeg ikke, du var, — skjønt jeg rigtig nok straks i første Møde saa, at jeg havde taget fejl, da jeg længtes efter dig.“

Men dette syntes hende selv for stærkt, og hun stansede. Det var jo desuden ikke hendes Agt at bryde med Magnhild; tvært om! — Og saa forargedes hun over Magnhild, at hun kunde saa hende til at glemme sig i den Grad! Havde hun ikke gjort det lige fra Begyndelsen? Hvor varmt var hun ikke kommen, og hvor koldt var hun ikke modtagen! Og ud af denne Tankerække begyndte hun at tale højt:

„Jeg vidste intet skjønnere paa Jorden end at saa vise dig mit Barn! Jeg havde jo ingen anden at vise det til. Men du vilde ikke engang se det, — for du vilde ikke for saa lidt klæde dig om!“ Hun havde begyndt lemfældigt; men før hun sluttede, skald Røsten, og hun faldt i Graad.

Bludselig foer Magnhild op af sin Stilling og gik — først mod Røkkendøren, men der var just Rønnaug, — saa mod Sovestue-døren, men huskede, at det nyttede

hende ikke at ty did, vendte saa om, mødte Rønnaug, vidste ikke hvorhen — og tog Flugten tilbage til sin gamle Blads.

Men dette saa i Grunden ikke Rønnaug; thi nu var hun selv i stærk Bevægelse. „Du har intet Hjerte, Magnhild, det er forfærdelig at sige det! Saa længe har du ladet dig slæbe i Skarnet, til du har tabt al Følelse, — ja, det har du! Da jeg tvang dig til at se mit Barn, gad du ikke engang kysse det! Du bøjede dig ikke engang ned til det, du sagde ikke et Ord, nej, ikke et eneste Ord, du saa ikke, hvor vakkert det var!“ — Graaden stansede hende paa ny.

„Men det forstaar sig,“ fortsatte hun, „du har jo selv ikke haft noget Barn. Og det kom jeg til at huske, — for ellers var jeg rejst igjen — straks! — Saa skuffet som jeg blev, — nu, det har jeg ogsaa skrevet til Charles!“ — Med andet og stærkere Tonefald afbrød hun sig selv: „Jeg veed ikke, hvad du tænker paa. Eller ogsaa maa alting være dødt i dig! Naar du kan saa din fulde Frihed — og saa vælger Skarlie! Skrive efter Skarlie!“ — Hun gik hurtig op og ned, sagde saa: „Nej, nej, saa dette er Magnhild, som var saa fin og ren, at hun reddede mig!“ Hun stansede og saa paa Magnhild. „Men det skal jeg heller aldrig glemme, og du skal følge mig, Magnhild!“ — — — Og med pludselig Be-

vægelse: „Har du da ikke et Ord til mig? Kan du ikke skjønne, at jeg holder af dig? Har du rent glemt, Magnhild, hvor jeg bestandig har holdt af dig? — — Bryr du dig slet ikke om, at jeg er kommen her efter dig lige fra Amerika?“

Hun lagde ikke Mærke til, at hun sagde ud sit hele Værende; hun stod og ventede paa at se Magnhild vaagne og vende sig. Hun stod ikke nær nok til at se, at nu faldt der Taarer i Vinduskarmen. Hun saa bare, at Magnhild ikke rørte sig, ikke med den sagtste Bevægelse; dette oprørte hende, og hastig i sine Bestemmelser, naar Hjertet var fuldt, gik hun. Magnhild saa hende ile grædende op ad Gaden uden at se ind.

Og Rønnaug stansede ikke i sin Graad, ikke engang, da hun laa over sit Barn og kyskede det. Hun tog det atter og atter op til sig, som vilde hun være vis paa sit Livs Erhvervelse.

Hun havde ventet, at Magnhild kom efter. Klokken blev 8, der kom ingen Magnhild; den blev 9, endnu ingen; hun kastede et Shawl over Hovedet og listede forbi Sadelmagerhuset. Manden maatte være kommen for længe siden. Der var ganske stilt, og ingen ved Vinduerne. Hun gik hjem igjen og overvejede, idet hun lagde sig, hvad hun nu skulde gjøre, om hun virkelig skulde rejse uden Magnhild, — det

var bare et Øjeblik, hun tænkte saa, — nej, hun vilde blive og tilkalde Hjælp! Hun vilde vaage et Slag, og det med selve Mr. Skarlie, understøttet af Præsten og Grong og andre hæderlige Folk. Hun tænkte maaske noget amerikansk om Sagen; men bestemt var hun.

Hun laa og drømte, at Mr. Skarlie og hun sloges. Han havde med sine store, haarede Hænder faaet hende fat i Hovedet, Skulderen, Haanden; hans ækle Ansigt med de nøgne Gummer saa leende ind i hendes Øjne. Hun kunde ikke tage fra sig . . . atter i Hovedet . . .; da raabte Magnhild paa hende, gjentagende, højt, — hun vaagnede. Magnhild stod foran hendes Seng. „Kønnaug! —“ „Ja, ja!“ — „Det er mig — Magnhild!“ — Kønnaug satte sig op i Sengen, halv druken af Søv: — „So, jeg ser — du — det er dig? — Nej virkelig dig, Magnhild! Vil du følge?“ — „Ja!“ Og Magnhild kastede sig over hende og brast i Graad, — hvilken Graad! Som et Barns, der efter lang Skræk finder sin Mor. — „Herre Gud, hvad er hændt?“ — „Jeg kan ikke sige det!“ og atter den lange inderlige Graad. Og saa gjorde hun sig stille løs og gik hen for sig selv. — „Men nu følger du mig?“ — „Ja,“ hørtes hun hviske og derpaa atter græde. Og Kønnaug strakte sine Armer ud; men da ingen kom i dem, hoppede hun selv ud og

tog Glæden praktisk ved at klæde sig paa i en rivende Fart. Der var Glæde, ja Triumf i hendes Sjæl.

Mens hun sad paa Sengkanten og klædte sig, saa hun nøjere paa Magnhild; Sommernatten var aldeles lys, og Magnhild havde hejset et Gardin, aabnet et Vindue og stod der. Klokken maatte være som 3. Magnhild var i Underkjørt med en Raabe over; en Pakke laa paa en Stol; det var kanske hendes Kjole. Hvad kunde være hændt? — Rønnaug gik ind paa Salen for at klæde sig videre, og da Magnhild kom efter, laa hendes ny Rejsedragt der og blev vist frem. Hun sagde ikke Tak, hun saa næppe paa den, men satte sig ved Siden og græd paa ny. Rønnaug maatte klæde hende paa. Herunder hviskede hun: „Har han villet bruge Vold?“ — „Det har han aldrig,“ sagde Magnhild; „nej, der er andre Ting,“ og Graaden tog hende saa stærkt, at Rønnaug intet videre sagde, men gjorde baade hende og sig selv færdige paa kort Tid. Hun skyndte sig ind igjen for at vække sin amerikanske Veninde, derpaa ned for at vække i Hotellet; hun vilde rejse om en Time. Hun fandt Magnhild i den Stilling, hvori hun havde forladt hende. „Nej, tag dig nu sammen! Inden en Time skal vi være herfra!“ Magnhild sad dog: det var som hendes Kraft var udtømt med den Kamp og den Beslutning, hun nylig kom fra. Rønnaug lod hende være; selv havde

hun nok at gjøre. Alt blev færdig pakket, og til sidst Barnet omgivet af sine Rejsetæpper uden at vaagne. Inden en Time var ganske rigtig baade de og deres Sager stuede i hendes prægtige Rejsevogn. Alt sov omkring dem. Afsted gik det i den lyse Morgen forbi Kirken. Solen saas ikke; men Himlen rødmede over Fjældene i Øst, Landskabet laa i mørke Skygger, Fjældenes øverste Skraaninger i et sort-blaat af dybeste Dybde; Elven, uden Strejf af Lys over sin Kamp, skar frem som et Tog af brede, vilde Besøgende fra Fjældene, der kom nedover netop i dette Opvaagnelsens Øjeblik, strygende frem uden Stans, uden Skaansel, med skogrende Røster over sine vilde Forsæt og det Held, der fulgte dem.

De Naturindtryk og de Følelser, Magnhild ellers kunde have haft ved Færden — som Rejse fra mange Mars Lidelser, eller som den første Mil paa en ny Livsbane, i sin Barndomsvenindes pragtfulde Vogn, — — det dovnede alt af i en træet, tom Døs. Hendes Liv til daglig havde jo været mangeaarig Hvile i Baner, saa en Kvælds Bevægelse havde aldeles tømt hendes Kræfter. Hun længtes til intet som til en Seng. Og Konnaug, som vilde have Modsetsningens Under helt gennemført, hun vilde ikke alene komme i sin egen Vogn med to Hester for (naar Stigningen begyndte, vilde hun have fire); men hun vilde ogsaa

sove i en af Gæstefengene paa det Skyds=Skifte, hvor hun havde tjent som Jænte. Saa gjorde de ogsaa, og tre Timers Søvn blev her tagen. Konen i Huset kjendte Rønnaug; men da Rønnaug ikke likte hende, blev intet Præt af.

Efter at have sovet, spiste de og betalte, og saa maatte Rønnaug egenhændig skrive i Skydsbogen. Det var alt for morsomt. Da læste hun, sidst skrevet i den, følgende: To Personer, 1 Hest, næste Skifte, — og tilføjet i Margenen:

„Fugle mødte os to, kvit-kvit!
Hos os J tænker at bo, kvit-kvit?“

„Vi tænker aldrig det Grand, tra-ra;
vi elsker over Forstand, tra-ra!“

„Hvad er dette for Løjer?“ Begge de andre til; for Betsy Roland blev det oversat.

Nu mindedes de alle, at de, just som de førte ind, havde set en Vogn med en Herre og Dame i fjøre ud og opover fort forbi. Herren havde vendt sig bort, som vilde han ikke ses; Damen havde været tilfløret.

De talte om dette endnu, da de sad i Vognen og førte videre, mens alle Folk paa Gaarden havde samlet sig. De rejsende fandt ud, at Berjet maatte skrive sig fra to lykkelige nygifte, — og

Magnhild kom, ved den Sort Tankeforbindelser, man ikke raader for, til at huske hine to unge, ham i Saffiansstøvlerne og hende med det særegent opsatte Haar, som hin Kvæld paa hendes Bryllupsrejse modtog dem paa næste Skifte. Derved kom hun til at mindes Brylluppet, derved til at tænke paa, hvad hun i alle disse Aar havde gennemgaaet, og hvor planløst hendes Liv laa, planløst, enten hun saa bagover eller frem.

Det var imidlertid blevet en vidunderlig Dag; Solen havde nu naaet over de her saa høje Fjælde. Dalen laa saaledes til, at den helt blev overskinnet, skjønt den var trang. Elven gik her i smallere, men stenrigere Leje, gik skumhvid, hvor Kampen stod, græsgrøn, hvor denne ophørte, blaa, hvor Viden sthggede, og graa her, hvor den dannede Evje over en leragtig Bund. Græsset der nede stod med stive Børster, længere oppe med gule Eggeblommer, de største, de havde set.

Fjældene øverst oppe glitrede; den mørke Furu-fog paa Barm og i Fang stod med sliq mæt Frodighed, at den, som rigtig saa, uvilkaarlig blev opfrisket. Her, nærmest Bejen, stod Løvsfog; thi her var Furuen borthugget, men brød ellers erobrende frem igjen fra sit mægtige Hovedland der bag. Bejen var støvfri. I Skogbrynet stod Fjældblommer med det sidste Dugglimt for i Dag. De rejsende lod holde og plukke, sad

fiden og forlystede Barnet med Blomsterne og bandt Kranse og prydede det med. Lidt længere oppe, da Elven sank dybere under dem, saa dens Dur ikke tog al Lyd ind under sig, var der jublende Fuglekor. Trosten vippede, enkelt- og flokkevis, fra det ene Træ over i det andet, dens kraftige Snatren vederkvægede; en opskræmt Tiur turede med stærke Vingeflag bort mellem Grenene. En Hund, som fulgte Hesterne, skræmte Kyper op; de skreg, flaksede, gjemte sig i Lynget, skreg og skræmtes atter op, men søgte ad Omveje tilbage. De maatte have Reder her: her stod ogsaa saa fuldt af Bjørk rundt om den lille Lynget.

„Na, hvor jeg har længtes til denne Rejse! Og Charles, som gav mig den!“ — Taarerne stod Rønnaug i Øjnene; men hun afbrød sig selv efter at have kysset sit Barn: „Jungen Taarer! Hvorfor?“

Og hun sang:

„Shed no tear! O shed no tear!
The flower will bloom another year.
Welp no more! Welp no more!
Young buds sleep in the roots with core.

Det er vor Sommerrejse, Magnhild! The summer-travels in Norway! Nu fremad!“

Men Magnhild bøjede sig ned og tog Ansigtet mellem sine Hænder.

„Du skal faa det godt, Magnhild. Charles er faa god! Han vil gjøre alt for dig.“

Men netop nu kunde hun høre Magnhild hulke, og faa holdt hun inde.

Den Soldag, de rejste frem igjennem, den friske krydrede Fjældluft, de indaandede, den Jubel, der slog ud af Skogen, Barneminderne i dette, blev Rønnaug for stærke. Hun glemte Magnhild og sang igjen. Saa tog hun Barnet og talte overgivent med det og med Miss Roland. Hun overraskedes ved, at Magnhild spurte: „Elsker du din Mand, Rønnaug?“ — „Om jeg elsker ham? Nu —! Da Mr. Charles Randon sagde til mig: Jeg vil sørge for Deres Udvikling, Rønnaug; jeg haaber, De gjør mig Glæde, — vel, saa gjorde jeg ham Glæde. Da Mr. Charles sagde til mig: Min kjære Rønnaug, jeg er adskillig ældre end De; kunde De alligevel ville være min Hustru, saa er jeg vis paa, at jeg blev lykkelig; — vel — saa blev han lykkelig. Og naar Mr. Charles siger: Min kjære Rønnaug, lad mig se, du vaager over lille Harry, saa jeg finder eder alle i Liverpool i September, og din norske Veninde med, — saa finder han os i Liverpool i September og lille Harry frisk, — og min norske Veninde med!“ og hun kysfede Barnet og fik det til at le.

De skiftede Hester paa Gjestgivergaarden; de to

blev siddende i Vognen. Rønnaug stod af, dels for at se gamle Tomter igjen, dels fordi hun vilde skrive i Skjdsbogen. Det hørte til, sagde hun. Strafs efter kom hun leende med Skjdsbogen. Under samme Adresse, nemlig: „To Personer til næste Skifte“ — betegnende for disse „to Personer“, i deres Forhold til Virkeligheden, at de ikke engang saa efter, hvad næste Skifte hed! — stod følgende:

„Kjærlighed er hele Knoppen.
 hele Blomsten, hele Frugten.
 Endda, naar af Vintertugten
 Kvisten bryder, raabes: stop'en!
 Stans saa heller selve Livet;
 Mellemvej er ikke givet.“

Rønnaug oversatte det for Betsy Roland, og paa Morst og Engelsk tog de alle tre ud sine forskjellige Gissninger. Deri stemte de, at her maatte være to elskende paa Rejse, og det under særegne Forhold; men hvilke: om de var nygifte, eller bare elskende, om de var paa en Flugt, eller bare drev Morstak efter vel overstaaet Kamp, eller — — ja, der var flere Muligheder! — Rønnaug vilde skrive Berjet af, og Magnhild bød Blad af sin Lommebog. I det hun tog denne op, faldt et Brev frem; hun blev selv forundret. Men saa huskede hun, at hun havde faaet det med Posten en Times Tid efter hendes Mandes

Komme i Gaar Aftes. Optagen af Kampen med ham havde hun lagt det i Bogen saa længe. Hun fik aldrig Breve, saa hun kunde ikke skjønne, fra hvem dette kunde være. De to, som kom fra Amerika, opdagede ikke, at Brevet var fremmede Frimærker; det gjorde Magnhild straks. Hun aabnede; det var et fint skrevet Brev paa fint Papir, et langt Brev. Der stod München over, og derunder — læste hun ogsaa ret? — Hans Tande! Hun slog Brevet sammen uden selv at vide af det, mens en heftig Rødme skyllede over hendes Ansigt og Hals. Begge de andre lod, som de intet havde set; Rønnaug gav sig i Færd med at skrive af Verjet.

De kjørte hurtig videre, og under dette lod de Magnhild være. Men dennes Forlegenhed tiltog i saa høj Grad, at det pinte hende selv at sidde i Bogn med de andre. Hun bad ydmygelig om at maatte faa stige ud og gaa et Stykke. Rønnaug smilte og bad Kusken holde; — her var en Slette, hvor Hesterne kunde hvile saa længe. Da de rejsende var stegne ud, tog hun Magnhild og førte hende et Par Skridt mod Skogholtet bag dem: „Saa, — gaa nu der ind og læs dit Brev!“

Da Magnhild stod i Skogen, stansede hun. Hendes Bevægelse tvang hende dertil. Hun spejdede, som frygtede hun selv her Folks Nærværelse. Solen spillede hist og her paa de faldne gule Naaler, de faldne raadne

Stammer, paa den dyb-grønne Mos over Stenerne og paa Lynget i Abningerne. Der var aldeles stilt; borte fra den sollyse Skogkant naaede et enkelt Fuglekvadder og Barnets Lallen og Rønnaugs Latter. Det klang saa klart imellem Stammerne.

Magnhild vaagede atter at tage Brevet frem; hun viklede det ud. Det havde faaet falske Folder. Hun lagde det aabent foran sig og saa i det, som en ældre Kvinde ser ud over et kistegjemt Klæde fra Brudsfærd. En enkelt gennem Grenene faldende Straale legede paa det, urolig, snart rund, snart aflang. Hun saa i dens lysfende Ring et Ord, to Ord tydeligere end de andre: „store Haab — og veg“ stod der; — „store Haab — og veg;“ hun læste det og skjælv. Ak, ak, ak! Op igjen og op igjen læste hun det og blev saa rig paa Forventning, paa Frygt, paa Minder af Salighed og Kamp, — — hun kunde ikke sidde, hun rejste sig, men for atter at sætte sig og prøve. En lang, lys Latter fra Rønnaug kom skydende ind som en Stav, hun greb til Støtte. Hun fik Mod af hendes Mod og saa hist og her i Brevet, ikke for at læse, men for at gætte, om hun turde. Men hun var selv for oprevet til at kunne lægge brudte Sætninger sammen til Mening og førtes uden at vide det ind i den sammenhængende Læsning. Hun fattede ikke alt, hun læste. Men det var dog et Samkvem; det var som et Haand=

tryks Berøring. Der summede noget om hende af Musik, hans Musik; hun var i hans Dmgang igjen, den Duft, det Blik, den undselige Taushed, hvori hun hos ham havde levet Jordens højeste Fryd. Diamanten skar Lystringe over Pianoet, hans fine Haand legede „Blomster i Enge“. Fuldstændig hos ham gav hun sig i Hensførelse til at læse anden Gang, fattede mere, stansede, jubledede uden Ord, læste, mens Taarerne trillede. Hun stansede uden at vide det, bare fordi hun ikke saa, begyndte paa igjen uden at mærke det, afbrød, græd ud, læste, endte for at begynde paa ny. Tre, fire, fem Ganger op igjen. Hun kunde ikke mere! —

Hvad var imidlertid ikke gennemgaaet af Tanter og Følelser, hun tusende Ganger havde haft, og af Tanter og Følelser, hun aldrig havde anet.

Det første hele Indtryk, hun samlede, i den halvklamme Skogfygge, der hun sad gjemt, var som en Bundt af bævende Straaler. Det var den Anelse, hun fik — den var ikke udtalt, og dog aandede den op af hver Linje (tusende Ganger sødere saaledes!), den Anelse, ja Wisshed, at han, ja, han havde haft Kjærlighed for hende! — og dernæst den fulde Kundskab, han samtidig havde haft, om hendes Kjærlighed, — længe, længe før hun havde fattet den selv! — og som han dog ikke havde rørt ved, nej, ikke med et Blik. — Hvor overbærende han havde været! Og hvad havde

han dog ikke altsammen set hos hende! Var det sandt, kunde det være sandt?

Na, det var det samme! Men at faa føle alt dette til Bunds, som han havde følt, det var i hendes Sorg ligesom Solen bag den vaade Luft, — efterhaanden glidende ind i Dunstlagene med tusende aldrig anede Lysvirkninger oppe og nede. Hvilken Dpaanden igjen efter Mars Tomhed, Savn, Rugen!

Først senere trængte de enkelte Tanker frem, men i Grunden ikke før Rønnaug kom til. Det var ogsaa saa tunglæst, dette Brev; det klang hist og her som Oversættelse fra et fremmed Sprog. — Men nu Brevet.

„Jeg kommer tilbage fra Syden. Jeg troede mig stærk nok. Ak! — Bladene har vel sagt Dem, at jeg er syg; men Bladene veed ikke, hvad jeg nu veed.

Det første, jeg gjør i den ny Bished, er: at skrive Dem til, kjære Magnhild.

De vil naturligvis blive smertelig forundret ved at se min Underskrift. Jeg vakte store Haab — og veg, da de skulde fuldbyrdes.

Tusende Ganger har jeg siden tænkt mig, hvor det har budt imod for Dem at gaa til Pianoet og prøve paa at gjentage en Sang, vi tre sammen havde studeret, eller en Øvelse, vi to havde gennemgaaet. Der skulde et Under til, om De kunde komme Dem til.

Tusende Ganger har jeg ogsaa overtænkt, om jeg skulde skrive Dem til og sige Dem, hvad jeg nu endelig siger Dem, at min dybeste Sorg i Livet har dette været.

De udfriede mig af et engang rigt, men fiden uværdigt Forhold, og dette blev mig til Dprejsning. Ustkylspsiren i min Sjæl havde atter faaet Luft. Hele Omfanget af denne Udfrielse kjendte jeg ikke, saa længe vi var sammen.

Og til Tak for, hvad De har gjort mod mig, har jeg brudt Deres Liv ned, saa vidt jeg kunde. Men jeg har ogsaa længtes til at sige Dem, hvad jeg nu tror, nemlig: vor Bestemmelse paa Jorden er ikke alene den, vi selv kjender, ikke alene den, vi tror er vort Livs Hovedsag. Da De uden selv at vide det gav mig en renere, højere Retning, fyldte De ogsaa en Bestemmelse, kjære Magnhild. Den var kanske liden; men kanske var den ogsaa bare en Hundrethed af en større, som De har øvet mod mange flere uden selv at ane det.

Magnhild, nu kan jeg sige det, uden at mistydes, og tillige uden at skade; thi De er bleven halvfemte Aar ældre, og jeg gaar bort; — ja, nu tror jeg, det vil hjælpe Dem at faa høre det. Altsaa: Ustkyllden i Deres Sjæl var i Deres særegne Skæbne bleven til

en Sædelighed, der hos Dem fremfor hos nogen, jeg har mødt, forkyndte sig som en Magt. Den var saa meget skjønnere, som den ikke var sig sine Ytringer bevidst. Den aandede af hver Rørelse i al Deres bange Rejtethed. Den naaede mig ikke alene i Deres Rødme, Magnhild; nej, ogsaa i Deres Stemmeklang, i det umiddelbare Forhold, De indtog til hver, De talte med eller saa paa eller bare hilse. Det Menneske ved deres Side, som ikke var rent, gjorde De affhyeligt; De lærte selv den frafaldne, hvilken Skjønhed Sædelighed ejer.

De har den fulde Ret til at glæde Dem over dette, som jeg her siger. Ja, gid det maatte mere end glæde Dem! Det er ikke godt at ruge over en tabt Bestemmelse, Magnhild, og af Breve fra Grong kan jeg forstaa, at dette gør De nu. Den, som ikke naar det første eller største, han vil naa, tør ikke straks synke hen i skjodesløs Uvirksomhed; thi derved hæmmer han den tusendbladede Bestemmelse, Livstræet har? Kanse selve Skuffelsen skulde være med?

Fem Dager senere.

Magnhild, jeg siger ikke dette for at undskyldte mig. Hver Gang jeg tænker paa Deres Sang, veed jeg,

hvad jeg har stanset. Den havde en Renhed, urørt af Videnskab; derfor strøg den rensfende over min Sjæl. Duften af gode Minder var i den, Minder om min Barndom, min Mor, min gode Lærer, mine første Forestillinger om Musik, mine første Længsler i Kjærlighed eller Skjønhedstrang. Ogsaa de første stærke Farver over Livet gled frem igjen, de, som endda ikke var stærke, men heller ikke smudsblandede.

Jeg tænker mig denne Sang kunstmæssig højet, aandig gennemstraalet, — hvilken Forkyndelse! Og dette har jeg stanset.

Jeg købte, mens vi var sammen, nogle Søljer, som Deres Far havde gjort. Jeg syntte dem for ingen. I mine daværende Omgivelser vilde det have vaft Misstanke og derved Ufred. Men i disse Søljer følte jeg Slægtsopgaven, Magnhild, — Slægtsarbejdet, som Deres Anlæg skulde fortsætte. I Deres Fars Arbejder er der uskyldig Fantasi, Taalmod, i det ufuldkomne ligesom Suk fra endnu betydeligere, uløste Kræfter.

Er alt dette nu stanset, derved at De er stanset, som er den sidste af Slægten, og uden Børn? Nej, jeg undskylder mig ikke.

(Jeg har atter flere Dager været stanset. Nu maa jeg prøve at fuldføre.)

Lad ikke det, jeg har gjort ondt mod Dem og derved desværre mod flere baade i Samtid og Eftertid, blive brugt af Dem som en Undskyldning til aldeles intet videre at gjøre! De kan jo, hvis De vil, forløse, hvad der er Evne i Dem, om ikke paa den ene Maaden saa paa den andre. Og gjør nu det, ogsaa fordi jeg ber Dem om det! De kan gjøre min Brøde mindre tung for min Tanke nu i de sidste Livets Timer.

Ja, idet jeg skriver dette, letner det. Den Godhed, De trods alt viisnok har for mig, (jeg føler det!) giver mig Bud.

De vil, saa vidt De kan, redde mit Livs Virksomhed ogsaa der, hvor den ikke fuldførte, hvad den begyndte; De vil opbygge og udbedre. Magnhild!

De føler dog denne Bøn tillige som en Trøst?

(Jeg kom ikke længer. Men i Dag er jeg bedre.)

Hvis dette hjælper til at aabne Dem Verden igjen, saa De træder ind og tar fat; ja, hvis alt det, som De enten helt forsømte eller halvt gjorde, kan saa Rang af Led i en Opgave og altsaa blive kjær, — da gjør de godt mod mig; husk det! Lev vel!

Åh, ja, lev vel! — Jeg har andre Breve at skrive og kan ikke meget. Lev vel!

Hans Tande.

(Otte Dager senere.)

Jeg sætter over i Brevet til Dem følgende fra et andet Brev til en anden:

„Det er ikke sandt, at Kjærligheden for alle er Gjennemgangen til Livet. Kanskje er den det ikke for Halvdelen selv af dem, som naar frem til et virkeligt Liv.

Der er mange, som øder sin Tilværelse i Savn af Kjærlighed eller for at følge sin Kjærlighed. Mogle af dem kunde maaske ikke andet (Menneskene er saa forskjellige, Forholdene ofte saa undskyldende); men de, jeg har set gjøre det, kunde ubetinget have hersket over sig selv og derved vundet en ny Kraft. De lod imidlertid alt Forsøg herpaa fare, dertil opmuntret af en Litteratur og en Kunst, hvis Kortsynethed kom af, at den var smittet i Viljen.“

XI.

Magnhild og Rønnaug kom Arm i Arm ud af Skogen, hvor Rønnaug endelig havde maattet hente hende, og hvor saa meget var blevet fortalt, gennemgaaet, vejet. De traadte helt ud paa Sletten. I hvilken blaa Duft stod ikke Fjældene, og i denne Kamme Furuskogen der borte, Lynget her fremme, og saa Sletten med Miss Roland og Barnet; de sad paa blaa og røde Tæpper ved Bognen. Fra denne Forgrund gik Modersens Dje fantasirigere ud igjen og tog endnu stærkere Indtryk af Vinjerne, Lysningen, Farverne.

„The summer-travels in Norway; the summer-travels in Norway!“ sagde hun hen for sig.

Man kunde ane det ud af hvert Ord, at de var de med størst Fantasi gjentagne af hele hendes engelske Ordforraad.

De gik langsomt videre omkring. For Rønnaug var Magnhild bleven ny, hendes Bevidsthed mangfoldiggjort, hendes Afsyn gennemstraalet og derved et andet. Magnhild havde jo snart i fem Aar hemmelig ruget over sin tabte Bestemmelse og sin tabte Kjærlighed, de to Søskende, som levede og døde sammen. Hun havde nu aabnet sin Sjæl for en anden; — dermed var fket noget!

De lod spænde for og drog videre. Men Mid-

dagshvilen i Naturen forstyrredes ikke af dem, næppe engang af Bognramlen; thi de drog langsomt frem i Liderne.

Paa næste Skifte læste de i Skydsbogen følgende:

Os mødte Ravneskrig paa denne Vej.
 Vi skjønner begge, at det ondt bebuder.
 Vi ofred ikke til de vrede Guder,
 og selv de blide nære store Dvil.
 Hvad gjør det os? Een Gud for os er gyldig.
 Ham har vi med os! Og for ham uskyldig
 vi ler ad Barslerne og har ej Fl.

Disse Smaavers blev selv til et Fuglekor over de rejsfende.

Men ikke-samtonig Glæde forstemmer, — og her blev desuden Verset til Forvarsel; thi de havde jo bare holdt frem et lidet Stykke fra Gjestgivergaarden, saa mødte dem Kirkespiret paa Højen, hvor Magnhilds Forældre og Søskende laa, og Stenvejen til venstre i Sjøldet, hvor hendes Barndomshjem havde ligget.

Den gølge Stenvej havde steget op i Magnhilds Minde, saa ofte som det syntes hende, at hendes spildte, lange Livs Veje laa som en saadan. Her mødte det atter saaledes. Den Trøst, hun nylig havde faaet, kunde længe ikke tale. Thi der fulgte hende jo saa meget uløst og usikkert. Hun nærmede sig nu Udgangspunktet for altsammen; fra Højen kunde Præstegaarden ses.

Det var aftalt, at de skulde tage ind her. Bognen gled nedover mod den venlige Gaard gennem en Bjørk-Allee. Rønnaug fortalte Miss Roland om Præstefamilien og gjorde det morsomt. Da skræmtes de alle op, ved at Bognen vilde vælte. Lige ved Svingen op mod Trappen havde Ruffen kjørt op paa en stor Sten, som laa og bød sin laveste Side frem netop paa denne Kant. Baade Rønnaug og Miss Roland gav et let Skrig, — og da alt var overstaaet uden videre Fare, lo de. Til deres Glæde lo Magnhild med. Saa lidet Tilfældet var, det hjalp til at flytte hende. Nu var hun med een Gang paa Præstegaarden! Denne Sten, — hvor mange Hundrede Bogne havde ikke kjørt op paa den; men kom den nogen Sinde væk? Der stod gamle Andreas, gamle Søren, gamle Knut! Der saa ogsaa gamle Ane ud! En Hund gøede fra Stuen; Magnhild spurte: „Har de faaet Hund?“ Rønnaug svarede: „Saa skal jeg vædde, den er kommen af sig selv!“

Gamle Ane tog Tøjet, Rønnaug Barnet, de blev alle fra Gangen vist ind i Dagligstuen; men der var ingen uden Hunden, en stor lurvet en, som for det første gode Ord opgav sin Brede og gik mageligt snuende og logrende fra den ene til den andre, derpaa tilbage til Døren, — lagde sig, fed, forsjøret.

Det knagede og bragede ovenpaa; det var Præsten,

som rejste sig af Sofaen. Denne Springfjersmusik kjendte Magnhild saa godt. Hunden kjendte den ogsaa; han rejste sig, han vilde ud for at følge sin Herre. Men denne, som hørtes i den sukkende Trætrappe, gik ikke ud, men kom ind, saa Hunden bare hilste paa ham, logrede og gik atter tilbage til Dvnen, hvor han væltede sig stønnende efter saa stor Bevægelse.

Præsten var den samme i alle mulige Maader. Han havde hørt om Rønnaug og var glad ved at se hende; hans fede Hænder holdt hendes saa venlig og længe, og endnu længere Magnhilds. Han hilste paa Miss Roland, og Barnet havde han Moro af; det var blevet livligt ved de ny Ting i Stuen, især ved Hunden.

Dg da han havde tændt Piben og faaet de andre og sig selv til Sæde paa de broderede Stoler og Sofaer, var det første, han maatte fortælle (thi det var netop for en Maanedstid siden saa heldig tilendebragt), at „Smaapigerne“ var blevne forførte. De havde nemlig faaet hver sin Livrente. Det var virkelig paa udmærket sikre Bilkaar. Gud havde i sin ubegribelige Naade været saa god imod dem. — Mere bekymret havde de været for „Frøkenen“ (den fordums Lærerinde kaldtes saa). De havde jo tænkt ogsaa at gjøre noget for hende, skjønt det næppe var blevet tilstrækkeligt; dertil strakte deres Midler næppe, og selv kunde hun

intet mere have fortjent sig; thi hun var bleven saa besværlig. Men Gud havde i sin uransagelige Naade ogsaa tænkt paa hende. Hun behøvede ingen Livrente mere. Hun havde været i Besøg hos en Slægting ikke saa mange Mil herfra; der havde Gud kaldt hende til sig; hun havde ikke taalt Rejsen. Efterretningen var kommen til dem for et Par Dager siden, og Præsten var i stor Ubished, om han kunde rejse til Begravelsen; det beroede paa et Brudepar, om det kunde opsætte Bielsen et Par Dager. „Saaledes gaar det, kjære Magnhild, omskiftende i Livet. Den ene til Graven, den andre til Brudeskamlen. Ut ja! — Det var da en vakker Kjole, du der har, mit Barn. Skarlie er sandelig en god Mand mod dig. Man tør ikke sige andet.“

Endelig kom Fruen og de to Døtre. Det lidt vaade Haar, de rene Manchetter, de nystrøgne Kjoler viste, at de havde gjort Toilette. De talte ikke, det besørgede Præsten; de rejede bare, idet de tog i Haand, fandt sit Broderi og satte sig paa hver sin broderede Stol. Den ene af Døtrene rejste sig dog snart og hviskede til Moderen; man kunde af Retningen, som først hendes, saa Moderens Blik tog, slutte sig til, at det var et Spørsmaal, om Flordraget over Spejl, Billeder og et Par Gibsfigurer skulde tages af. Da Pigen atter satte sig, var det sandsynligvis besluttet,

at det ikke skulde tages af. „Dg Frøkenen, som er død?“ sagde Magnhild. Alle tre sænkede paa een Gang Broderierne og løftede Hovederne. „Hun døde af Slag,“ sagde Fruen. De sad lidt; derpaa broderede de videre.

Præsten rejste sig for at faa Hunden ud. Den gik overmaade skamfuld, hvilket Præsten roste den for. Derefter fulgte flere af dens Dyder i langsom Fortælling. Den var kommen til dem for tre Aar siden; Vorherre alene vidste, hvorfra; men ogsaa han alene vidste hvorfor: thi allerede i næste Sommer havde den frelst Frøkenens Liv, da Ole Bjørgans gale Dffe var kommen imod hende paa hendes vanlige Spadsjeretur til Kirken.

Den tredje store Begivenhed: at gamle Andreas hug sig i Foden, kom dernæst i lige langsom Fortælling. Præsten gav just, hvad gamle Andreas sagde, da Præsten havde baaret ham ind paa Sengen, saa blev Fortællingen afbrudt ved, at det skræbete ydmygeligen paa Døren; det var naturligvis Hunden. Den svære Præst rejste sig straks for at lukke ham ind, gav ham gode, advarende Ord, der bleve modtagne med logrende Tilbageholdenhed.

Hunden saa sig rundt. Dg da Fruens Øjne aabenbart saa mildest paa den, gik den straks did og slikkede den Haand, hun gav ned.

I det samme rejste Magnhild sig, gik lige hen til

Fruen, strøg hendes Haar; hun følte, at alle saa paa hende, men mest Fruen, i forlegen Forundring — og Magnhild havde ikke Evne til videre at klare, hvad hun her havde paataget sig, skyndte sig derfor ud. Der blev stille i Stuen efter dette.

Hvad var det? Hvad var hændt? Det var hændt, at Magnhild havde om Formiddagen faaet et Brev, som vi kjender; men derefter saa hun paa Præstegaardslivet med ny Øjne.

Det kjedsommelige oplod sig; hun saa bag det ind i en Hjærtelighed og en Ustyld, hun altid havde overset, og hun begyndte at ane noget.

I Præstens Fortællinger, fra den første til den sidste, ikke et Ord, der gav Mindelse om, at han eller nogen af dem havde gjort noget godt. Man maatte selv opdage det. Men det havde Hunden gjort, før Magnhild havde gjort det.

Den takkede; havde hun nogen Sinde gjort det? Og det strømmede saa stærkt ind paa hende, at hun maatte der hen, hun ogsaa. Først i Færd med det, følte hun i alles Forundring, hvor uvant de var til Tak eller Takkens Tegn fra hende, og dette skræmte hende, saa hun gif.

Hun gif Bejen bortover mod Kirken, maaske fordi denne netop var omtalt. Selv optoges hun helt af sit ny Syn. Hun havde til dette Øjeblik nøjagtig set

alle deres Maragtigheder, det var sandt. De havde ærgret, moret eller kjedet hende. Men hun havde ikke før nu set, at det, som nylig var blevet roft hos hende selv, havde hun faaet i dette Hus; det havde her bredt sig beskyttende over hendes Sjæl, som Broderierne over Møblerne i deres Stuer. Havde Starlie kunnet nytte alle Husets Svagheder til at liste sig ind paa hende, hun havde dog ogsaa i dette Hus faaet den Styrke, hvormed hun havde holdt imod ham til i Dag.

Hvis hun her levede forholdsløst, saa var Skylden ikke bare Husets rolige Banegang, men mest hendes egen, som allerede her havde stængt sig ind i sine Drømme. Det skulde hele den Overbærenhed til, som ogsaa var Huset egen, for alligevel at tage hende saa vidt med, som hun var kommen. I et andet Hus vilde hun være sat paa Porten, — tung, usfjøn, utaknemmelig som hun havde været!

Ja, utaknemmelig! Hvem havde hun nogen Sinde takket? Jo, een, — ham, som havde gjort hende mest ondt, — men ogsaa mest godt; thi ham elskede hun. Dette kunde ikke regnes.

Men hvem ellers? Ingen her! Ikke Starlie, skjønt han havde været vedholdende god mod hende i meget, ogsaa han. Ikke Fru Bang, og hvor havde

hun dog ikke været god! Ikke Rønnaug, nej, ikke Rønnaug heller!

Hun forfærdedes. Hun talte jo første Gang i sit Liv rigtig med sig selv; og dog havde hun næsten intet andet gjort.

Nu fattede hun det, skjønt det engang før, men saa forbigaaende, havde skræmt hende, — nu først fattede hun det, hvad det maatte have været for Rønnaug, i mange Aar at længes til Magnhild for at fortælle hende sit rige Livslefte, for at vise hende sit Barn, for at fri hende selv ud og gjøre hende lykkeligere, — og saa møde en, som ikke engang gad følge hende bort til Hotellet, hundrede Skridt derfra, — fordi hun ikke havde gidet klæde sig paa!

Hun sad atter paa Højen foran Forældrenes ødelagte Hjem; hun dækkede sit Ansigt i Skam.

Fra de Tanker, som her fødtes, gik hun ikke før mod Kvælden, træt paa Sjæl og Legeme.

Da hun sent om Kvælden sagde Godnat til Rønnaug, lagde hun sin Arm om hende og lænede sit Hoved op til hende. Men hun fandt ingen Ord; thi man finder ikke dem første Gang.

XII.

Rønnaug drømte næste Morgen om Sang; hun hørte den endnu, da hun vaagnede, og lidt efter samlede hun sig saa vidt, at hun spurte sig selv, om det virkelig kunde være Magnhild, som sang! Denne Tanke fik hende lysvaagen og ud af Sengen.

Hun var ikke før kommen i sin Morgentjole, saa aabnede hun et Vindue. Fra Dagligstuen, d. v. s. nedenfor i den anden Ende af Huset lød Sang til et svagt Pianospil. Sangen var ren, høj; det maatte være hende!

Hun skyndte sig for at blive færdig og komme ned. Ude paa Gangen tog hun sine Støvler, som stod der, for at drage dem paa der ude, da hun frygtede for at vække Miss Roland og Barnet. Der kom nogen op ad Trapperne; hun satte raske Støvlerne ned og stillede sig foran; thi det Hoved, som stak op, var Grongs. Han her?

Han hilste med et skarpt, kort Blik paa hende og gik uden et Ord ind paa et Bærelse ved Siden af.

Rønnaug sad og hørte paa Sangen, mens hun gjorde sig færdig. Den flød saa ligelig og stille; der var vistnok Glæde i den, men dæmpet, man kunde kalde den stær.

Hun holdt sig rolig, til Magnhild sluttede og

stod endnu lidt. Saa gik hun ned. Døren var halv aaben, derfor havde hun hørt saa godt. Magnhild havde vendt sig med Pianostolen og sad og talte med sine to Veninder fra Barneaarene; de sad en paa hver Side af hende. Det var for dem; hun havde sunget, lod det til.

De rejste sig alle, da Rønnaug traadte ind. Magnhild lod hende se paa Klokken. Sandelig, den var ti! Magnhild havde længe været oppe. — Og sunget?

Bigerne fjærnede sig for at bringe Kaffe, Teg o. s. v. ind i Spisestuen. Straks Magnhild saa, de var ene, skyndte hun sig med at spørge Rønnaug, om hun vidste, at Grong var her. Rønnaug fortalte, hun havde netop mødt ham. „Jo,“ hvistede Magnhild, „han er paa Rejse efter sin Søn. Tænk, han er flygtet med sin forlovede! Han er 20 Aar, og hun er vel 16!“

„Altsaa Versene?“ — „Var naturligvis af ham. Grong raser. Han havde jo villet opdrage ham til Digter!“ De lo begge. Gutten var virkelig overmaade begavet, fortalte Magnhild videre, og Faderen havde for hans Skyld læst alt muligt og havde rejst med ham i Tyskland, Frankrig, Italien, England. Nu skulde han saa et Indtryk af Fædrelandets Natur og Folkeliv, og saa — vips! — borte er han!

Grong hørtes i Trapperne, saa mere blev ikke

fortalt. Men de fik et hvast Blik, da han kom ind. Han gik frem og tilbage, gjemt i sit Skjæg som i en Skog og dulgt bag Brillerne som et Billede i en Brønd.

Man fatte sig til det sene Frokostbord, hvor Fruen forlegen-venlig modtog een for een. Præsten var nede i Skolehuset i et Møde.

Efter Bordet, hvor Grong ikke oplod sin Mund til andet end Mad og Drikke, gik han gennem Dagligstuen og Gangen lige ud paa Trappen. Konnaug gik tappert efter; thi hun vilde tale med ham. Han mærkede det og vilde komme bort, blev indhentet og maatte med hende gaa bort over Bejen. Men da han hørte, hvad det galdt, skreg han op: „Jeg er Pine-død saa kjed den lange Rone og hendes kjedsommelige Bestemmelse, at af mig faar De ikke et Ord! Jeg venter desuden paa min Skjds.“ Han vilde vende; men Konnaug holdt ham leende og førte ham tilbage paa Gemmet. Men før hun fik fortælle, hvad han maatte vide, afbrød han:

„Hun har tørt hen ingen som helst Bestemmelse; det er Hemmeligheden! — Hendes Sang? Lunde har skrevet saa ofte til mig om den Sang. Nu har jeg hørt paa den her i Morges, — og veed De hvad? Korrekthed, Teknik, ren Tone, ja vist; men

ingen Fantasi, intet Gjennembrud, intet Indhold, — hvor Pokker skulde hun ogsaa have faaet det ifra?

Hadde hun haft Fantasi, saa havde hun haft Energi, og med hendes Sangmiddel, hendes tekniske Sans været Sangerinde, — enten der var en Tande til eller ej, enten hun havde været gift med Skarlie eller Farlie.“

Trods den haarde og plumpe Form kunde der være saa vidt sandt i, hvad han sagde, at det var værd at faa Magnhilds Historie lagt helt til rette for ham. Grong kunde ikke modstaa Drag af et Sjæleliv. Han blev lutter Dre, glemte baade sin Brede og sin Skyds.

Han hørte om den Magnhild, som næppe gad klæde sig paa, og som lod Skarlie gjøre og sige, hvad han lystede, men som, i det Øjeblik Skarlie nævner Tandens og hendes Navn sammen — d. v. s. bryder ind, hvor hun sidder gjemt — straks flygter fra ham lige til Amerika! Der var kanske ikke Energi i det?

Han fik høre om den Magnhild, som, stanset i det største, intet mere vilde. Forholdet til Tande blev lagt aabent: Grong kjendte det jo til Dels fra Tande selv. Rønnaug troede det rigtigt ogsaa at fortælle ham Tandens Brev; hun huskede det; thi det havde gjort et stærkt Indtryk.

Hvilket Indtryk gjorde det nu ikke ogsaa paa Grong!

Hvad maatte det ikke have kostet denne Mand i sin Tid at opgive, hvad han først havde troet sig bestemt til? Og nu igjen at opgive Sønnen? Hvor kunde hun og Magnhild have let ad saadant, — som de havde gjort det den samme Morgen!

„Trøst i at tænke sig, at vor Bestemmelse er større og mangfoldigere, end vi selv ser? Ja, for den, som viljeløst og blindt underordner sig den ukjendte Styrelse! Jeg kan det ikke!“ Han løstede sin knyttede Haand, men lod den stille synke. „Er det en Forbrydelse at styre mod bestemte Maal, sætte sin Vilje, sit Ansvar paa det? Se det Insekt der! Det gaar bent frem; det vil noget vist. Nu træder jeg det ihjel. Se saa!“

Om lidt blev han ved: „De skulde have set min Hustru! Hun ilede afsted med flagrende Slør; Dine, Tanker sunkede. Hvorhen? Just som hun ved min Hjælp begyndte at klare sine Evner, sluknede hun. Stjærneskud!“

Jeg havde en Ven. Hvilken Begavelse, og hvilken Vængsel! Hvor var han ikke skjøn! Nogle og tyve Aar gammel faldt han paa en dansk Skanse, næppe omtalt, næppe erindret. Stjærneskud!

Men hvilken Omhyggelighed for Tilværelser, som

ikke vil eller kan noget! Hin Fisker i Nordlandene blev reddet, han alene, da en hel Bygd gik under. Og han fik leve i over 60 Aar, dum som den Torst, han drog op af Havet.

For andres Skyld? Til de medlevendes Opdragelse? Til Frugtbarhed for Efterslægten? Saja, trøst jer med det! For at jeg skal kunne det, maa jeg selv se det, selv føle det. Muldvarpens Liv i Mørke og Tilfældighed kan jeg ikke leve, selv med Attest paa, at engang skal det lyse op, nemlig hinsides. Jeg beundrer dem, som kan det!"

"D. v. f. foragter dem!" indkastede Rønnaug. Han saa paa hende, men svarede ikke.

Rønnaug vilde gjerne vide, hvad man nu skulde raade Magnhild til. Han svarede rask: "Til at arbejde!" — "Uden Maal? Bare arbejde?" — Han stansede. "Jeg skal sige Dem eet, gode Frue. Magnhilds Ulykke har været den, at hun sit Liv igjennem har faaet alt, hun skulde have, hvert Maaltid, hver Kjole. Havde hun været i strængt Arbejde eller opdraget Børn, saa havde hun ikke hængt efter Drømme." — "Altsaa arbejde uden Maal?" gjentog Rønnaug. — "Der er saa mange Slags Maal," sagde han grættent, og siden taug han. Det var aabenbart, at han havde løbet Ringen rundt og stod atter i Brede over det, der var hændt ham selv.

De havde vendt om og var i den venlige Bjørk-
Allee ved Gaarden. Derfra hørte de Sang, gik
nærmere, stansede og hørte nøje paa. Thi Vinduerne
var aabne, og hver Tone kom klar og ligelig. „Jo, der
er Ufkyld i den Røst,“ sagde han, „det er sandt.
Men Ufkyld er en passiv Egenskab.“ De gik videre.

„Utsaa dog ikke bare Teknik?“ spurte Rønnaug.

Herpaa svarede han ikke. Han var kommen i en
anden Tankerække. Idet de stod foran Huset, stansede
han: „Hun som jeg er vel Bærere af halvfærdigt
Slægtsarbejde. Dog — hendes Slægt dør jo ud med
hende, — og min? — Nej, man kan blive gal af
dette! Hvor er min Skyds?“ —

Han strøg forbi Hovedbygningen bag mod Gaards-
pladsen; Rønnaug langsommere efter. Skydsen var ikke
kommen. Han brunmede en Del og slentrede op mod
Bognstjulet, som stod aabent, og hvor han saa Rønnaugs
Bogn. Hun kom til, og han talte med hende om
Bognen. Den var dog for let til Rejsevogn, mente
han. Det ene Forhjul maatte allerede være blevet
bestadiget; thi det var aftaget. Utsaa beroede det paa
Smeden, hvor længe Damerne skulde blive her. Men
han rejste straks; thi der — endelig! — kom Skydsen.

Han tog let Farvel, som skulde han bare om
næste Hjørne; han gik ind efter sit Tøj. Rønnaug
vilde dog vente, til han kom ud igjen.

Hun havde Godhed for ham. Det var kanske ikke saa galt med Sønnen, som Faderen nu saa det. Der var sliq Uro i Grong. Kom det ikke af, at han havde saa mange Slags „Begavelser“, men ingen bestemt Begavelse; hun havde just engang hørt ham bruge dette Udtryk halvt i Spøg om en anden. Men samlet i een Hovedevne maatte det være, det følte hun. Saa var det dog med Magnhild; men kanske var den for liden? Det tekniske? Ja, var dette hendes Hovedevne, saa kunde den vel søge sit Udslag i Sangen!

Klart blev det hende ikke. Og det var saa trøstesløst; thi her skulde jo gives Raad, tages Beslutning. Hun bad til Gud for Beninden og for ham, den mørke Mand, som nu kom ud, fulgt af Fruen, den eneste, han syntes at have sagt Farvel.

„Hils saa min gamle Lærer,“ sagde han ned fra Karjolen, idet han greb Fruens Haand. „Sig ham, — — sig ham ingen Ting!“ han slog til Hesten saa pludseligt, at Skyds-gutten nær ikke var kommen med.

Fruen sagde noget om, at han vist ikke var lykkelig. Hun blev staaende og saa efter ham. Da kom en Kone den samme Vej op mod dem. Hun hilste smilende paa Fruen, idet hun gik forbi mod Køkkenet. „Du fik solgt det?“ — „Ja.“ — „Jeg kan se det paa dig.“ Og vendt til Rønnaug sagde hun: „Den Kone, kan De tro, gjorde Magnhild lykkelig i Morges.“

— „Hvorledes det?“ — „Jo, hun skulde til Kræmmeren med sit Haandarbejde; han er Opkøber for en Kjøbmand i Byen. I det samme kom Magnhild ned i Køkkenet. Da Konen fik se hende, hilste hun — hun har saa godt for at snakke! — og gav til at græde og fortælle, fortælle og græde, hvor fattig hun havde været, men hvor godt hun nu havde det, baade Børnene og hun. Magnhild har nemlig i flere Aar haft en Haandgjerningskole her oppe, og denne Kone var en af de flinkeste. De kan tro, dette med Haandarbejdet har grebet om sig; der findes knap nogen fattig her i Bygden længer.“

„Men Magnhild, — blev hun glad?“ — „Hun blev saa glad; thi snart derefter hørte vi hende synge. Og sidst hun var her — for en fire-fem Aar siden — kunde vi ikke engang faa hende til Pianoet.“

Konnaug hilsede paa Miss Roland og sit Barn, som netop kom. Noget senere vilde hun fra Gangen gaa ind i Stuen; da sang det atter der inde. De to Præstedøtre sang tostemmig med spæde Røster, den ene noget uklarere end den andre. Det lød slæbende:

„Alt staar i Guds Faderhaand.“

Døren stod aaben. Den ene af Pigerne sad ved Pianoet, den andre stod ved Siden; Magnhild sad foran dem, lænet til Pianoet.

Der skinnede Fred ud af den lille Salme, fordi

de havde Fred, de, der sang den. De smaa gule Hoveder over Kjølekraverne gjorde ikke en Bevægelse, Pianoet næsten hvistede. Men Solfinnet over de broderede Møbler og broderede Overdrag gav Samspil fra det fjærne.

Da de var færdige, fortalte den ene, at en rejsende Dame havde lært dem Salmen, og den andre, at Frøkenen havde sat hendes Stemme til. Magnhild gav uden at tale eller ændre Stilling den ene Haand ud, som den nærmest staaende tog.

Der hørtes Røster udenfor; det var Præsten, som kom, fulgt af flere Mænd. De stiledede lige paa Trappen, saa Rønnaug gif ind. Snart hørtes det stampe i Trappen; de der inde rejste sig, Magnhild gif hen til Rønnaug. Da holdt først Hunden, saa Præsten sit mægtige Indtog, og efter ham seg langsomt ind, Mand efter Mand, tunge, arbejdsflidte Folk, en 6-7 Gaardbrugere i den lille Fjældbygd. Magnhild trykkede sig op til Rønnaug, der ogsaa veg lidt, saa de blev staaende foran det store, flordækkede Spejl. Præsten hilste Godmorgen først paa Fru Randon, saa paa Magnhild; han spurte efter deres Befindende. Derefter kom Bonde efter Bonde, tog i Haand, gif rundt og tog alle i Haand, som var i Stuen. „Kald Mor ind!“ sagde Præsten til en af Pigerne og rømmede

fig. Fruen kom; atter Bonde efter Bonde hen til Fruen, tog i Haand og tilbage igjen. Præsten tørrede sit Ansigt, stillede sig foran den forskrækkede Magnhild, buffede og sagde:

„Kjære Magnhild, bliv ikke bange! Vor lille Bygds Repræsentanter er i Dag tilfældig samlede i Skolehuset. Og der kom jeg til at fortælle, at du var her paa Gjennemrejse, og da var der en, som sagde: Hende skyldte vi, at her kræves saa liden Fattigskat. Og da sagde flere det samme. Og saa sagde jeg, at dette burde vi sige hende selv; deri var man enig. Du har vist aldrig faaet Tak, mit kjære Barn, hverken her eller nede paa Øren, skjønt der nede er Virkningen af dit Arbejde endnu større og har derfra udbredt sig til Bygderne paa begge Sider Fjorden.

Kjære Barn, Guds Veje er uransagelige. Saa længe vi ser dem i vor egen lille Skæbne, er vi lykkelige; men naar vi ikke ser dem, er vi saare ullykkelige.“ (Her brast Magnhild i Graad).

„Da du med Kjælken i din lille Haand førtes frelst ned ad Skreden, var det, for at du skulde blive til Betsignelse for mange.

Forsmaa ikke Takken fra denne fattige Bygd; den er en Bøn for dig til den Almægtige. Du veed selv, hvad han har sagt: Saa meget som I have

gjort for en af disse mine mindste Brødre, have I gjort for mig. Maatte du føle det!"

Præsten vendte sig, og i samme højtidelige Tale-tone sagde han til sin Hustru: „Vader disse Mænd blive trakterede!"

Han skridtede omkring iblandt dem med spøgende Tale; men det drønedes i Huset af den. Jo mere bevæget Magnhild var bleven, des lykkeligere var han bleven.

Magnhild havde Trang til at tale til Præsten; thi var hun ikke kommen i hans Hus, var intet af dette blevet gjort, hvorfor hun nu selv saa ufortjent fik Tak. Men hans Voldsomhed holdt hende tilbage.

Mændene blev trakterede; de tog atter alle Husets Folk i Haand, og de fjærnedes sig, førte af Præsten, hvis Stemme lød op til dem næsten lige fra Skolehuset.

XIII.

Ud paa Eftermiddagen kom Posten fra Øren, og med den et Brev til Magnhild. Hun blev ræd og gav det til Rønnaug, som snart gav hende det tilbage med den Bescjed, at dette kunde hun nok læse. „Her

skal du faa se, hvad din Rejse har udrettet," lagde hun til. Brevet var fra den lange Lovise.

„Kjære Magnhild!

Jeg skulde i Dag op til dig efter det Mønster, som du lovede at greje for os. Men saa traf jeg Skarlie alene hjemme, og han var ikke rigtig — ja, hvad skal jeg kalde det, for jeg har aldrig set et saa ullykkelig Menneske. Han sagde, du var rejst.

Jeg hørte siden, at det var med Fru Randon, du var rejst, og saa tænkte jeg, at nu maa du være paa Præstegaarden der oppe, og did op skriver jeg. For Du maa ikke rejse fra os, Magnhild! Eller ogsaa rejse, men komme igjen til os!

Vi har nok skjønnet, allesammen, at du ikke var lykkelig; men du har ikke villet tale; saa har heller ikke vi. Men kan du ikke være hos os?

Hvor skal det gaa os med det nye Arbejde, som vi netop nu er komne ind paa? Vi grejer os ikke alene. Og saa Sengen! Kjære Magnhild, mig og Marie takker saa mange; det er jo nu vi, som staar for det. Men vi veed alle, hvem vi skylder, at vi har vort gode Udkomme, har det hyggeligt sammen og kan støtte, den ene den andre. Nu, du er rejst, kommer det saa frygtelig paa os, at vi vist aldrig har gjort dig nogen rigtig Glæde, saa du kjender os ikke.

Vi skulde kunne gjøre meget for dig igjen, kan

du tro, hvis vi bare fik Lov. Rejs ikke fra os! Eller kom tilbage til os, naar du har rejst!

Din inderlig, inderlig taknemmelige
Lovise."

Brevet havde en overmaade firlig Efterskrift af Marie:

„Jeg blev saa bedrøvet, da Lovise fortalte mig det. Hun har mere Fremfærd end jeg puffelryggede Stakkel. Hun har alt skrevet og sagt, hvad vi alle, ja alle tænker ved det.

Men jeg har den største Grund til at skrive! Hvad var der blevet af mig i Verden, om du ikke var kommen paa Skolen og havde faaet mig slikt i det, som just ligger for mig? Uden dig havde jeg været andre til Byrde, eller jeg havde arbejdet uden Glæde. Nu er det, som jeg er med paa noget, som bestandig skal vokse. Ja, nu er jeg glad!

Saa har jeg sagt det! Hvor ofte vilde jeg det ikke; men en turde ikke rigtig, for saa blev du sky!

Vi kunde i Grunden have haft det saa godt sammen. Men kunde det ikke blive saa endnu?

Din

Marie.

Efterskrift:

Du vil kanske tro, jeg mener, at du har overset os. Nej, det har du ikke. Du har været for taalmodig med os til det.

Men det lod, som alting var dig det samme, og Menneskene med; det mener jeg.

Kan du ikke, som Lovise siger, komme til os? Vi skal slaa os sammen om dig som en Bisværm om sin Dronning. Kjære Magnhild!"

Der er intet bedre Udtryk for det, som nu hændte Magnhild, end at nye Livskilder vældede op. Denne Hjælp af det, hun aldrig havde tænkt anderledes paa, end at det var Tidsfordriv og Banegang, gjorde sin Gjerning. Hun vilde dog prøve at fortjene denne Hengivenhed; hun vidste nu, hvad hun skulde.

Hun gik og talte med Rønnaug ude paa Gaarden. Det begyndte at blive Kvæld; Hønsene var gaaet ind og satte sig just kaglene op; Hjemmekøerne var hentede fra Marken og drog forbi. Høduft slog dem nu og da i Møde; thi der fjørtes i Lade.

Rønnaug kjendte sig saa sikker, at hun turde sige Magnhild, hvad samme Post havde bragt, nemlig Blade, som havde Telegrammer fra München, at Lande var død. Det bevægede ikke Magnhild anderledes, end at de stansede en Stund og længe gik tause; thi han havde jo altid været tænkt som noget fjærnt; han føltes

heller nu nærmere. Og det, han nylig havde sendt hende til Vejledning, blev dybere sandt.

Det næste, hun tog op at tale om, var heller ikke Tande, men Starlie. Det blev dog maaske rigtigst at sende Bud paa ham, saa de kunde faa Dpgjør, før hun rejste. Rønnaug var ikke utilbøjelig til at gaa ind herpaa; kun vilde hun, at ikke Magnhild, men hun skulde besørge Dpgjøret. Der var jo ikke mere at sige, end hvad Magnhild nu havde bestemt sig for.

Samtalen gik af og til, ligesom de selv. Alt Husets Folk var ude paa Høing; der var ogsaa Miss Roland med Barnet. De vilde ogsaa selv did hen. Da kom der en Gut ind paa Gaarden, blifstrende, med begge Hænder i Lommen. Ved at se de to Damer stansede han baade Gangen og Blifstringen. Han indtog Stilling paa højre Fod; den venstre satte han frem paa Hælen, idet han bevægede Benet, saa Fodbladet stod og viftede.

Snart kom han nærmere. „Er det du, som hedder Magnhild?“ spurte han i Bygdens klingende Dialekt. Han saa paa den rette, som ogsaa svarede ja. „Jeg skulde bede dig komme ned i Pladsen vor, Synstevolden; for der sidder en Krop og venter paa dig.“ —

„Hvad hedder han?“ spurte Rønnaug. — „Det skulde jeg ikke sige,“ sagde Gutten; han satte atter venstre Fod frem, viftede med Fodbladet og glante opefter Laaven. Saa slog Rønnaug over i Dialekten,

idet hun spurte, om „Kroppen“ ikke kunde være laaghalt. „Sagu' tør det hælde,“ svarte Gutten og lo.

Da sprang Rønnaug hen til gamle Andreas, som netop kom fra Laaven med tom Vogn for atter at kjøre ud; Vognramlen voldte, at han ikke hørte hende raabe; hun maatte indhente ham. „Er det du, som har taget det ene Forhjulet af min Vogn?“ spurte hun. — „Forhjulet af Vognen?“ spurte gamle Andreas; „er det taget af? — Staa stille, din Tull!“ raabte han, rykkende saa haardt i Tømmerne, at den ene Hest nu vilde bagover i Stedet for før frem; thi det var en ung Hest.

Men under dette var Rønnaug bleven klar i sin Sag og havde forladt ham. Paa langsomt Engelsk fortalte hun Magnhild, hvad hun troede at have opdaget: Gutten, som endnu stod der, skulde ikke høre det. Andreas kjørte videre.

Magnhild lo: „Ja, han er kommen. Dette er ham!“ og vendt til Gutten sagde hun, at hun straks skulde følge.

Rønnaug prøvede at faa Magnhild til at blive og at tillade hende at gaa. Nej, Magnhild vilde gaa selv. Hun var allerede paa Vejen, da Rønnaug raabte efter hende, at hun kom efter om en Stund for at se, hvorledes det gik. Den anden vendte sig smilende: „Det kan du gjerne!“ —

En Tid derefter gik Rønnaug bort over mod Synstevolden. Hun vidste nok, at Skarlie intet kunde byde, som fristede Magnhild; men han kunde være ubehagelig, kanske raa. Forhjulet gav Barsko! —

Det var vel ingen, for hvem Skarlie var saa modbydelig som for Rønnaug. Hun kjendte ham! Ingen uden Rønnaug kunde ane, hvad han alt havde prøvet med Magnhild, feig som han var, for at smitte hendes Fantasi, for at faa hendes hæderlige Følelse brudt. Magnhilds hyppige Rødme havde sin Historie.

Hvad var det, som bandt ham saa til hende? Fra først af naturligvis Haab, som slog fejl. Men siden? Præsten havde i Gaar Kvæld, da Talen var om de katholske Klostre, ytret, at Skarlie, — som var en be- rejst og tænksom Mand, — Skarlie havde sagt, at i Klostrene bad Munkene Nat og Dag for at bøde paa, at det øvrige Folk tit forsomte Bønnen. Derfor be- talte Folket saa gjærne til Klostrene; det var kontant Afbetaling paa Syndegjæld.

Bed dette havde Rønnaug siddet og tænkt: mon ikke Skarlie her havde skriftet sit eget Forhold til Magnhild? Han havde hende paa Afbetaling!

·Dg saa undte han hende ikke til andre.

Havde han bare været haard og utaalmodig, saa havde Magnhild øjeblikkelig forladt ham. Det var just Ulykken, at han var feig, og at han aldrig kunde

helt opgive hende. Han var afbøjende, straks han havde været forsøgende, rigtig saa venlig og interessant, straks han havde været ondskabsfuld. Og det var dette, som havde holdt det gaaende.

Under disse og lignende Dpgjør havde hun taget Bejen over Markerne for ikke at jæs fra Bladsen. Her var Græsset ikke flaaet; hun traadte det ubarmhjærtig ned, men stansede foran en Blomsterplet, hvis Farve- og Bladveksel hun maatte overskue. Da hørte hun Stemmer. Foran hende var flere Kjærr; igjennem dem skimtede hun de to, hun søgte.

Der sad Skarlie og Magnhild i Græsset, han i Skjortecærmerne og uden Hat.

Halv ræd for Magnhild og uden den ringeste Agtelse for ham gif hun straks paa Lur. Hun skjultes ved, at hun satte sig mellem to Kjærr; de to saas godt, da Bladsen bag dem var aaben.

„Saa slutter jeg op nede paa Øren, jeg og. Jeg rejser efter.“ — „Det maa du gjærne. Men slut nu engang med alle Trusler. For sidste Gang: Jeg rejser! Jeg gjør det for at se og lære. Saa kommer jeg tilbage og lærer andre.“ — „Kommer du saa til mig?“ — „Det veed jeg ikke.“ — „Na, du veed det godt!“ — „Ja, jeg veed det kanske ogsaa. For har du ændret dig, kommer jeg nok til dig; men jeg tror ikke, du

formaar at ændre dig; derfor kan jeg gjerne straks sige, at jeg ikke gjør det." — „Du veed ikke alt, jeg vil gjøre for dig!" — „Nu igjen Testamentet! Lad os komme bort fra alt saadant."

Hun sad og drejede en Blomst, som hun saa paa. Han havde lagt den kortere Fod ind under sig; Ansigtet var sammentrukket, Djnene stak. „Du har aldrig skjønnet paa mig!" — „Nej, det er sandt. Jeg har meget at takke dig for, som jeg har taget uden Tak. Vil Gud, skal jeg engang gjøre det." — „Kunde det ikke blive godt? Hvad vil du? Rejse? Vi skal rejse; vi har Raad til det." — „Som sagt, lad os slutte med alt saadant." — Han sukede, han tog sin Snadde op og lagde Begefingeren over den. Den var fuldstoppet; han tog Stikæfken frem. — „Naar du kan ryge, staar det nok til Redning," sagde hun. — „Na, jeg ryger ikke; det er bare gammel Vane;" han sukede saart. „Nej, Magnhild, det er ikke saa, at det staar godt til med mig, hvis du rejser. For dette er det samme som at stænge mit Hus og forjage mig. Folkesnakket vil blive for svært." Han saa nu virkelig ulykkelig ud; Magnhild tog efter flere Blomster; men hvis han ventede Svar, saa var det forgjæves. — „Det er ikke godt for den, som har en stærk Natur," sagde han; — „Djævelen vinder paa en i mange Stykker. — Jeg tænkte, du skulde have hjulpet mig. Jeg vil bare sige

som saa: hvis vi havde faaet et hyggeligt Hus og Barn —". — Hun rejste sig hurtig op, saa Blomsterne gled af hendes Fang. „Jeg siger: slut med alt saadant! En, som vil noget godt, begynder ikke som du. Og trods Begyndelsen — — du kunde kanske endda have — — Men hvorledes bar du dig ad? Jeg siger: slut med alt saadant!" Hun gik et Par Skridt og kom igjen: „Nej, jeg fejlede ikke, den Gang jeg gav mig til dig, for du lovede jo, at jeg skulde saa leve og gjøre akkurat, som jeg vilde. Og jeg var et saa uerfarent Barn, at jeg slet ikke forstod, at da overliftede du mig. Men jeg fejlede, da jeg hørte, hvorledes det egentlig var, og saa ikke straks forlod dig. Og ikke siden heller, men lod det gaa! Men dette hænger sammen med saa mange Ting, — — og derom skal vi nu ikke tale. For nu gjælder det bare, at vi hver paa vor Kant gjør det godt igjen. Opgiv mig og prøv at gjøre din Skyldighed mod andre."

„Hvad mener du med det?" Hans Øjne plirede, og Ansigtet spidsede sig. — „Jeg mener, hvad jeg har hørt, at du har overliftet andre her for Fordelens Skyld. Prøv at gjøre det godt igjen, — hvis du virkelig længes saa til Forbedring." — „Dette er ikke sandt. Det kommer dig desuden ikke ved." — „Nej, nej, saa blir det vel med Forbedringen derefter — i dette Stykke som i andre! — — Ja, saa faar du

leve vel! Det blir, som jeg har sagt." Han saa op og trak Ansigtet sammen i et Grin, saa Djnene næsten kom bort under de stærke Bryn. „Du kan ikke komme herifra, hvis jeg ikke vil!" — „Na." — „Desuden, har du tænkt over, hvad du gjør? Har du Ret til det for Gud?" — „Du veed, hvad jeg mener om den Ting." — „Pst! dette med de usædelige Ægteskaber, det er rent ud Baas. Der staar ikke et Ord om det i Bibelen. Jeg har set efter." — Hun strøg just Haaret fra sin Bænde: „Saa staar det her da," sagde hun og vendte sig for at gaa. Da begyndte Skarlie at rejse sig. Han var meget opbragt.

Saa skyndte sig ogsaa Rønnaug op; for nu kunde hun blive set.

Bludselig stod de foran hverandre alle tre.

Rønnaug gik med blid, fød Mine lige hen til Skarlie, tog ham hjærtelig i Haand og sagde paa Engelsk, at hun ret havde glædet sig til at se ham; han havde været saa overvættens god mod hende tit. Og saa begyndte hun at spørge; det var indsmigrende og kjæft paa een Gang: han maatte le og svarede noget, ogsaa paa Engelsk, saa sagde hun en Vittighed, som han kunde besvare; snart lo de rigtig friskt. Indtrykket af den smukke, stærkt udviklede Kvinde flyttede ham, før han vidste det, ligesom til et andet Sted og

spændte et nyt Sæt Tanter over hans Sjæl. Spøgen blev altid livligere. Det gif paa Engelsk, som det morede ham at faa tale; det morede ham ogsaa at faa vise Slagfærdighed; for den havde han. Hun holdt ham i et Slags højere Fortryllelse og gjorde ikke noget ublandet godt Indtryk paa Magnost. Thi denne blev ræd ved at se de Kræfter, hun raadede over. Hun syntes vinde sig om ham med sine Blik, sin Tale, sin udfordrende Figur; men det gnistrede af hendes Djne under Latteren: hun maatte kunne give ham en Drfig! Der er Samholdsmagt mellem Kvinder, naar de skal værges eller hævne hverandre.

Hun fik ham under den strømmende Samtale til at hinke med sig rundt Kjøerret. Og da de stod paa den anden Side af dette, vendte hun sig mod det Kjøer, som bagfra havde dækket hende, den Gang hun lyttede. Der bøjede hun et Par Grener til Side og spurte ham leende, om han ikke var Kavaller nok til at hjælpe dem og trille hjem det Hjul, som laa gjemt der. Han kunde dog umulig lade Damerne gjøre det alene!

Han blandede uden videre sin Latter i hendes, men rørte sig ikke til nogen Hjælp. Han var i Skjorteærmerne, sagde han; han maatte hente sin Frakke, hvis han skulde følge med til Gaarden.

Na! — Efter Frakken kunde stikkes Bud, og i

Skjortecærmer trillede man bedst, mente Rønnaug, — hun gav sig til at rejse Hjulet alene, syngende: „Aa=hoj!“ Straks, hun fik det frem, faldt det paa Siden; „thi der maatte være to om det!“ Hun bøjede sig ned efter det, og i denne Stilling saa hun op paa ham med skjælmste Øjne; de drog uimodstaaelig hans ned til hendes Afsyn og yppige Figur. Han tog øjeblikkelig fat. Hjulet blev rejst. De trillede det frem, stødende fra hver sin Side, hun hoppende, han hinkende. Muntre Ord og megen Latter ledsagede Færden. Magnhild kom langsomt. Hun fik et Blik over Skarlies skallede Hoved; det lignede af Lystighed og Sejer. Men da det droges tilbage, burde det have efterladt to Striber, brun-brændte over hans Ryg og Nakke.

Vejen var ikke ganske kort; han stønede. Snart følte hun hans Sveddraaber over sine Hænder. Desto hurtigere trillede hun. Hans Sætninger blev til Ord, disse til Stavelser; han forsøgte at le for at dække Forkommenheden. Endelig kunde han hverken rulle sig selv eller Hjulet, men lod sig falde i Græsset, rød som en Klase Raagnebær, Øjnene stive i Hovedet og vidaaben Mund. Han gispede efter Luft og Forstand.

Rønnaug raabte paa gamle Andreas, der netop kom forbi paa Vejen med et Hølæs, at han skulde komme did og tage Hjulet. Saa stak hun sin Arm ind under Magnhilds, hilsende og takkede — altid paa

Engelst — saa mange Tusende Ganger for den fortræffelige Hjælp; nu kunde de rejse i Morgen tidlig. — Farvel!

Oppe paa Bejen saa de tilbage. Paa Andreas's Stilling kunde de skjønne, at han spurte Skarlie, hvorledes Hjulet var kommet did. Skarlie gjorde en vred Bevægelse med Haanden, som vilde han feje baade Hjulet og Andreas langt bort, eller kanske ønskede han dem samtidig et Steds hen, hvor det i Norge ikke er ualmindeligt at ville hensætte sine mindre gode Venner. De saa ham vende sig mod Bejen; Rønnaug viftede straks med sit Lommetørklæde og raabte et Levvel henover. Det gav Gjenslyd i Kvælden.

Men de havde bare gaaet nogle Skridt til, saa stansede hun for at give Resten af sin Harmes Luft. Det skete i en Strøm af Ord, næsten hvissende; Magnhild hørte ganske saa af Ordene; men de, hun hørte, var fra Tjenestepigetiden langs Landevejen: de forholdt sig til det vanlige Ordforraad som Flodhester til Fluer.

Magnhild drog sig tilbage. Rønnaug stirrede paa hende rent vildt, fattede sig: «You are right!» — men der kom et nyt Udbrud af Harmes, af Forfærdelse; thi hun var jo nu mindet om den Tid, da hun kavede fra sig, saa godt hun kunde, nede blandt Folkeafgrundens slimede Dyr, i det Mørke, der raader, og hvor slige som han der nede paa Bassen sad paa

Randen og fiffede. — — — Hun tog ned i sin Lomme efter Charles Randons sidste Brev, som hun altid bar løst hos sig, til hun fik det næste, og hun trykkede det til sine Læber og brast i Graad og vedblev dermed, saa hun maatte sætte sig.

Det var første Gang i deres Liv, at Magnhild havde set hende græde. Selv paa Dækket, da hun drog til Amerika, havde hun ikke grædt: nej, tværtom!

XIV.

De blev i Præstegaarden i flere Dager. Thi da det var fortalt, at Magnhild skulde med til Amerika, blev de gode Menneſter ſaa forſkrækkede, at man maatte lade dem ſaa Tid til at gjøre ſig mere fortrolige med det. Magnhild ønskede ogſaa at ſaa være ſammen med dem.

En Dag gik alle Damerne hen over Bejen; Rønnaug og Miſs Roland havde lille Harry mellem ſig, ſaa det gik ikke fort. Juſt for hans Skyld gik alle godt af Bejen for en ſtor Rejſevogn, ſom kom efter. Thi det er ofte ſaa, at man af Omhu gjør Bevægelsen med.

„Magnhild!“ raabtes der fra Bognen, inden de ſpadſerende ret havde ſaaet vendt ſig mod den.

Magnhild saa op; en Dame i fort smilede over til hende. Magnhild sprang straks mod hende; Ruffen stansede. Det var Fru Bang.

Fruen tog hende ind til sig og kysede hende. En fed Militær ved hendes Side hilsede.

Fruen var mager; hun sad i en Sørgedragt efter moderneste Snit. Sorte Perler, strøede over Dragten, glimtede ved hver Bevægelse; fra den opkrammede Hat med bølgende Fjer flød et sort Slør ned og var slynget om Halsen; hun saa frem af en Nat med funkende Øjne; thi de fik just i denne Indfatning en fængslende Glans. Bemodig Hengivelse syntes ligesom at befale over Aashnet, at drage i alle dets Nerver, at bøje Mundens Smil, at smægte i dets Øjne. „Ja, jeg er forandret,“ sagde hun mat.

Magnhild saa fra Fruen til den fede Militær. Fruens Øjne fulgte: „Kjender du ikke Bang igjen? Eller saa du ham ikke?“

Han sad i et tifoldigt Overdrag af Fedme, som i svære Buder; han indtog to Tredjedeler af Bognen, Fruen sad trykket; thi hans ene Skulder og Arm dækkede hendes. Han saa godmodig ud og ret tilfreds. Men naar man saa fra hans fjød=tunge Aashn og Krop tilbage paa Fruen, saa hun gjennemaandet ud — lige ud i den Haand, hun nu drog Handsken af.

Beständig følgende Magnhilds Øjne strøg hun en

Lof, som var krøben frem, tilbage fra Magnhilds Bænde og lod Haanden glide langsomt, lindet over hendes Kind. — „De bærer Sorg?“

„Det burde hele Landet gjøre, mit Barn.“ Lidt efter og jagtere: „Han er død.“

„Du faar huske paa, at det har Hast, hvis vi skal naa Dampskibet.“

Hun saa ikke op ved Ægteherrens Ord: hun havde travelt med den Lof, hun nys havde faaet til Side. Bang gav Kusten Tegn, Bognen begyndte at gaa.

„Jeg skal til Amerika,“ hvistede Magnhild, idet hun lod sig glide ned fra Bogtrinet.

Fruen saa efter hende, syntes dernæst at fatte i hele sit Omfang, hvad det indeholdt, at Skarlies Hustru skulde bort, langt bort, — hvilke Forudsætninger det maatte have og hvilke Følger. Thi hendes Aasyn fik noget af den gamle Glød, hendes Legeme Kraft: hun var i et Nu oppe, vendte sig helt og viftede. Med hvilken Ynde!

Manden lod ikke Bognen atter holde. Han indskrænkede sig til at tage op efter hende med den ene Haand. Bevægelsen maatte være ledsaget af en Formaning om at sætte sig; thi det gjorde hun straks.

Fjeren saas vifte lige ved hans Skulder. Mere saas ikke; hun maatte have ladet sig glide.

Ordforklaring.

Bjærf, Birk. — Blistre, fløjte. — Balle ind, svøbe ind. —
Bærre (for di Skuld), bare (for din Skyld). — Dilt, Trav. — Gvje,
Dynd, svagere Strømning i Vandet. — Forkommenhed, Knibe. —
Efterhærmning, Efteraben (i Tonefald, Fagter o. f. v.). — Greje,
bringe i Lave. — Grej, flink, nem at komme til rette med. — Grættan,
gnaven. — Heiter'n, hedder han. — Indrede, udstyre. — Kjælke,
Haandslæde. — Kjærr, Krat, Bustads. — Knis, Fnisen. — Laave,
Lade. — Laaghalt, lavhalt (med det ene Ben kortere end det andet). —
Pejs, Jldsted. — Raagnebær, Rønnebær. — Skjor, Skade (Fugl). —
Snadde, kort Tobakspibe. — Snild (S. 84), spjelig, eftergivende. —
Stut, kort. — Saart, bittert, tungt. — Tull, Tosse. — Taalaa
(ve'n), tale (med ham). — Vognskjul, Vognstur. — Væske, Tasse. —
Vaatte, Vante. —

Rettelser: S. 63. Tante l. Tande.
